REVOLUȚIA ATLANTICĂ

—Romulus ODOBEŞTEANU—

Față de desfășurarea și rezultatele întâlnirii D-lor Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov din 19-21 Noembrie a.c. dela Geneva, se impune pentru omenirea liberă conturarea și mai clară și mai hotărîtă a principiilor și bazelor morale și politice de pe care trebue întâmpinat cel de al III-lea mileniu.

La examenul concret al istoriei, atât la proba practică cât și la proba teoretică, marxism-siberiano-leninismul a căzut în mod neîndoielnic și definitv.

La proba practică rezultatele economice și civilizatorice din Răsăritul dictaturilor pro-comuniste este clar: sărăcie, chiar foamete, cozi, stagnare. Dacă luăm ca eșantion de demonstrație cele două state germane, avem o dovadă deplin grăitoare.

La examenul teoretic de șapte decenii și respectiv patru decenii pentru țările subjugate de Stalin în 1945, se învață marxism-leninism dela A-Z și dela Z-A, repetând generații după generații aceleași lozinci și formule total depășite de revoluția tehnico-științifică și total infirmate de practică. Despodobirea omului de nimbul lui metafizic, a întors umanitatea de pe o jumătate de planetă spre regnul animal și a edificat astfel de antropoizi.

Trebue să fii orb sau de o patologică rea-credință ca să nu-ți dai seama că urmașii travestiți ai țarilor nu au nimic de-a face cu socialismul, cu justiția socială, cu umanismul romanticilor gânditori din secolul 19.

Două lumi stau față în față.

Imperiul rus în versiunea atroce a lui I.V. Stalin, în neîncetată ofensivă din 1917 contra civilizației și culturii mediteraneene de configurație eleno-latino-creștină și lumea liberă, tabăra atlantică, a cărei supremă valoare este libertatea umană, democratismul de fond, umanismul creștin care a ridicat pe om la rang de ființă sacră. Pe omul de pretutindeni.

Bolșevismul rus adoptând un mădular din această cultură și anume marxismul, l-a metamorfozat într'un soi de anabolism etnologic în care intră, în proporții diferite, elemente din cele peste douăzeci de naționalități care constituie U.R.S.S-ul acest bastion-închisoare a popoarelor, dela Tătari și Uzbeci până la Bielo-ruși și Mongoli - produsul finit fiind politica constantă și inflexibilă sovietică, internă și externă, de aproape șapte decenii. De 68 de ani munca lucrătorilor sovietici este cheltuită în proporții de 40 % pentru înarmare, propagandă și diversiune politică. Nimeni nu dă socoteală nimănui.

Fără această politică și fără amenințarea permanentă a imperialismului sovietic, fără diversiunile organizate în Germania weimariană, n'ar fi fost posibil un Adolf Hitler. Nazismul a apărut multora ca o reacție la înfricoșătoarea umbră a Marelui Tătuc. Hitler a exploatat în mod scelerat și în scopuri aberante amenințarea sovietică.

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 118 -FEBRUARIE 1986- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

RĂZBUNAREA PĂMÂNTULUI

Eugen BÂRSAN

Vorbim de pământul din țară de acasă, ca leagăn și vatră de ființare a neamului românesc și ca sursă de viață economică și națională. Sufletul românesc este legat intrinsec de acest pământ. Motiv pentru care atingerile sau măsurile dușmănoase care au confruntat și confruntă acest pământ, au constituit întotdeauna factorii cei mai teribili de tulburare a sufletului neamului. Căci, când i-ai luat Românului pământul, i-ai sfârtecat mai mult sufletul decât condiția economică. Deși susținerea poate fi văzută doar ca o figură de stil, în chip cert sufletul românesc s'a imprimat foarte adânc în pământul lui. In fapt până la limita în care unul este expresia celuilalt. Un capitol de corelație în care când unul suferă, în chip proporțional suferă și celălalt. E vorba deci de o interdependență între pământ și suflet.

In tragicul prin care trece România de când cu regimul comunist, se întâmplă un lucru care corespunde celor de mai sus. Si anume: unde sufletul românesc sfârtecat de toate impilările comuniste nu mai poate, vine să-l răzbune în chip tacit Fratele Pământ.

Da, Fratele Pământ, expropriat dela Ion, talpa țării românești, și intabulat prin forță ''tovarășului Marx'', un venetic care pretinde a fi el proprietarul și poporul, și față de care el nu vrea să se supună. Geme și el ca și fratele lui, Ion, de toate prin cele care trece, și nu vrea să producă. Nu vrea să coopereze cu cincinalele marxiste, cu totul străine de cerul și pământul românesc. Si în chipul acesta dovedește a fi cel mai solid bastion de rezistență din țară.

Dacă regimului comunist, ajutat de prezența forței sovietice și de nedemna susținere a secăturilor neamului, i-a fost relativ ușor să dispună după voie de societatea românească, cu rezolvarea problemei ''pământul țării'' a avut de lucru și încă mai are. Este destul de cunoscut că încă din zilele instalării lui, faza Gheorghiu-Dej, și până azi, majoritatea demnitarilor comuniști care s'au prăbușit pe parcurs, fac parte dintre cei care au avut sarcini în resortul agriculturii, ori cu alte cuvinte au avut de-a face cu pământul țării. Am avea nevoie de mult spațiu pentru a-i pomeni nominal pe toți cei încredințați de

Continuare în pag.3

DUPĂ 40 DE ANI

—Radu ENESCU—

Expresia surâzătoare a noului Secretar General al PC Sovietic (vezi fotografia ''Destindere la colțul focului'' publicată în presa internațională) și ''Sarmul'' lui Raissa, vor mai deștepta oare noi dispoziții favorabile sortilegilor sovietice? Câți cineaști, jurnaliști, intelectuali, oameni politici, -și câți naivi, -se vor mai lăsa fermecați de noul ''stil'' folosit de ultimul chiriaș al Kremlinului?

Multă vreme a trecut de când un Gide, un Sartre (pentru care ''le marxisme était l'horizon indépassable de notre culture'') s'au lăsat prinși în mrejele unui sistem, ale unei ideologii care își arogase misiunea de a ''lumina omenirea'', de a fi farul unei generații...a unei epoci. O doctrină care își purta cu fală, și ostentație, straie ''de Stânga''. ''Peut-on étre respectable en dehors de la Gauche''? se întreba în derâdere un scriitor francez. Din păcate, persiflarea denunța ''un fel de a gândi'' care s'a instalat în mod fraudulos în mintea multora. In ciuda prăbușirilor economice a tuturor sistemelor marxiste, în ciuda nelegiuirilor comise împotriva libertăților, drepturilor omului, legiuni de intelectuali continuă să întrețină vie imaginea, aproape sacralizată, a comunismului. Himera. (Niciodată nu s'a potrivit mai pe măsură etimologia cuvântului ''kimera'': monstru mitologic).

Exaltarea unor doctrine nu e un fenomen nou. Istoria abundă în exemple. Nu prea măgulitoare pentru unii intelectuali. ''L'illusion fallacieuse, due l'immaturité politique des intellectuels'': iluzia amăgitoare datorită lipsei de maturitate politică a intelectualilor, cum spunea Henri Massis, e poate singura explicație a multiplelor militanțe entuziaste, a înregimentărilor supuse; urmate, în majoritatea cazurilor de dramatice dezamăgiri și de lamentabile confesiuni tardive. O analiză psihologică în legătură cu atitudinea anumitor pături sociale, sau culturale,-uneori chiar și confesionale, de-a lungul Istoriei, ne-ar putea dezvălui multe colțuri ascunse ale comportamentului. Deși analiza, de caracter ''științific'', de prea puțin ne-ar servi ca pildă povățuitoare.

Si totuși, dacă este adevărat că ''istoria nu se repetă'', nu e mai puțin adevărat că, în virtutea principiului ''similitudinii'' nu există ''fapte absolut inedite'' în istorie.

In cazul nostru, revoluția franceză este exemplul cel mai potrivit. Pilda, prin excelență, cea mai recentă. Entuziasmul cu care suveranii Europei (mulți dintre ei ''intelectuali'') au îmbrățișat ideile Enciclopediei, e prea bine cunoscut. Consecințele nu mai puțin: aceleași idei n'au întârziat să aprindă spiritul revoluționar care a ridicat popoarele la răscoală împotriva regilor. Adevărată ironie a soartei. Si care a fost atitudinea intelectualilor? Lavoisier, Bailly, Condorcet, Lamark, Laplace, Terron și mulți alți savanți ai epocii, nu s'au dat în lături să colaboreze cu regimul, jucând un rol activ chiar ca militanți: postulând ''în numele CULTURII...'' l'intervention de la Science dans la recherche des institutions qui devaient assurer le bonheur du peuple''. Din păcate cunoaștem deznodământul. Bailly și Lavoisier au fost executați; Condorcet s'a sinucis în temniță; ceilalți s'au salvat luând calea exilului. Academia de Stiință fu desființată în 1793. In timpul teroarei cercetările științifice au fost practic inexistente.

Azi, asistăm, spectatori neputincioși, la succesele Uniunii Sovietice pe plan politic și militar: cuceriri, anexiuni teritoriale; profituri câștigate la ''masa verde'' în cadrul conferințelor internaționale. Victorii răpite zi de zi, an cu an, dela Yalta și până astăzi. ''Pourtant, plus encore que de conquêtes, d'anexion de teritoires, c'est d'une colonization morale que nous sommes aujourd'hui menacés''.

Această ''colonizare morală'' pe care a intuit'o Massis nu este altceva decât intoxicarea masivă a lumii, arma cea mai eficace a ''sistemului'', mult mai dăunătoare decât tancurile și misilele. In spatele căreia apar, prin subtile escamotări, legiuni și trupe; contingente recrutate din însăși populația lumii noastre, așa zisă ''liberă'': partide minoritare,-verzi, antimilitariști, ecologiști, -slujitori ai presei; și bineînțeles agenții și emisarii regimului.

Un lucru e cert; o concluzie evidentă. Majoritatea propagandiștilor împotriva ''războiului stelelor'', a făuritorilor de imagini apocaliptice, avocații concesiunilor anticipate, defensorii ''distensiunii'', a amăgitorului ''echilibru'', nu provin din masele rurale, nici din pătura muncitorească, ci din clasa socială considerată ''elită''. Elita lumii occidentale. Pe jumătate complice, pe jumătate ostatecă. ''Le drame de l'humanisme athé'' scria De Lubac. ''Le drame de l'humanisme...tout court'' aș spune eu. □

editorial

PRIETENIA AMERICANO-CANADIANĂ

In faţa terorismului internaţional, întreţinut şi pregătit numai de către Kremlin şi sateliţii lor ideologici, America a luat o atitudine categorică, în numele ţărilor libere. O atitudine pe care Libia şi colonelul Kaddafi au priceput-o bine, căci ştie ce înseamnă când America este gata să răspundă cu "forţa proporţională împotriva obiectivelor militare din statele care îndreaptă acţiunile teroriste" în contra Statelor Unite. După precizările oficiale americane şi după desfăşurarea unităţilor navale ale Flotei a şasea americană în zona Mării Mediterane din faţa Libiei, colonelul Kaddafi s'a domesticit şi a refuzat să-şi mai etaleze agresivitatea anti-americană în faţa aparatelor de televiziune.

Statele Unite ale Americii sunt determinate să lovească cu putere şi să distrugă focarele de terorism internaţional, cultivate de partidele şi grupările comuniste sub tutela politică a Moscovei. Terorismul a devenit unul din armele comunismului, întrebuinţat pentru destabilizarea ordinei mondiale şi instaurarea unei atmosfere permanente de nelinişte şi panică.

Cine are nevoie de această atmosferă de nelinişte şi instabilitate? Cine a creat zone de tulburare, revoluţii artificiale şi a invadat teritorii şi ţări străine, prin forţa armată, în ciuda obligaţiilor din tratatele internaţionale?

Oricine poate răspunde la aceste întrebări, fără nici o măsluire a adevărului, va ajunge la o singură sursă a terorismului: Moscova comunistă. Acest lucru poate fi demonstrat atât din punct de vedere istoric, cât şi prin inventarul concret al evenimentelor actuale, în diferite regiuni ale globului.

După o lungă perioadă de incertitudini şi ambiguitate, de apatie şi ezitare, America a intrat în arenă cu un arsenal ideologic, militar şi politic, care ţinteşte la stârpirea surselor de terorism şi la stăvilirea acţiunilor teroriste. Va fi America, capabilă să întreprindă o astfel de acţiune mondială, fără sprijinul ţărilor libere, din Occident? Cât de substanţial va fi suportul Occidentului, în caz afirmativ?

Desigur, aici este vorba de nuanţe şi gradaţii pe care nu încercăm să le numim acum. Se pare că ţările libere ale Occidentului vizează la metode de combatere a terorismului, care se deosebesc de cele incluse în strategia americană. Insă, obiectivele sunt aceleaşi, şi numai jurnaliştii de stânga sau nepregătiţii încearcă să producă confuzie, prin exagerarea diferenţelor de vederi între America şi restul Occidentului.

Este curios că ziariştii aceştia stângişti şi superficiali, n'au subliniat un factor important în lupta împotriva terorismului, pe care a iniţiat-o America: adeziunea Canadei. Canada a răspuns prompt şi fără rezerve la propunerile lui Reagan de a sancţiona economic Libia, pentru amestecul ei în terorismul internaţional. Este o meritoasă atitudine de politică externă, atât prin valabilitatea ei raţională şi etică, cât şi prin caracterul ei de legitimitate geopolitică.

In ultima vreme, Canada a intrat pe adevăratul ei făgaş de politică externă, promovând şi intensificând buna prietenie şi vecinătate cu Statele Unite, pe temeiul cerinţelor geopolitice, care reprezintă un factor decisiv în existenţa unui stat. Politică externă a unui stat nu este eficientă decât atunci când este fundată pe realităţi: geografice, economice, sociale, istorice, etc.

A fost o vreme când tendinţele politice externe erau opuse celor americane, desconsiderând realităţile, care impuneau o apropiere şi o colaborare prietenească. Azi, Canada este o parteneră serioasă în lupta anti-teroristă şi prin aceasta promovează pacea şi şansele de o cooperare mai strânsă cu vecinii americani. Este un semn că prietenia americano-canadiană poate deveni o realitate consistentă şi durabilă.

George BĂLAŞU

ROMÂNII ŞI OCCIDENTUL

—Horia STAMATU—

Există Români, care când vorbesc de istoria propriului lor neam par a se răfui cu un duşman personal ereditar. O "vendetă intelectuală", a unora care s'au născut prea târziu ca să organizeze cum trebue istoria Românilor? Una din gravele acuzaţii aduse de ei Românilor este că nu au fost de partea Romei în Evul Mediu, când într'adevăr ar fi fost timpul să fie cu reale rezultate istorice.

La întrebarea "de ce Românii nu au fost cu Roma creştină la începutul afirmării lor politice", răspunsul nu e prea lung: din cauza unei surori a Bisericii, Franţa, cea mai veche "naţiune" europeană, deci din lume.

Românii au intrat în istoria medievală a Europei în secolul XII, pe o cale imperială, ridicându-se cu o nebănuită forţă ofensivă împotriva unui Imperiu abuziv. Atunci au intrat în legătură cu Papa, care a recunoscut Românului Ioniţă Asan, calitatea de Rege al Românilor şi al Bulgarilor, şi de asemenea apartenenţa lui la neamul latin. Dar la scurt timp după aceea s'a petrecut una din extraordinarele absurdităţi istorice, care la urmă se dovedesc a fi fost nişte oribile crime istorice.

In 1204, Imperiul Bizantin, ocupat de armata cavalerilor francezi devenea Imperiul Latin de răsărit. Pentrucă Ioniţă intrase în comunitatea latină, ca rege, "ştiindu-se ridicat de Papa în rândul principilor creştini", cum spune Xenopol, oferă Latinilor instalaţi la Constantinopol ajutorul lui pentru consolidarea noului Imperiu, împotriva Grecilor, contra cărora se răsculase. Ca răspuns "occidental" Latinii i-au scris foarte drastic: "s'ar cuveni cu adevărat să nu se poarte ca un rege cu egalii săi, (Ioniţă, n.r.) ci ca un ROB ce este el să arate tot respectul către moştenitorii stăpânitorilor lui. La împotrivire Latinii vor lua armele în contra lui şi-l vor face să plătească scump îndrăzneala şi obrăznicia lui" (Citat A.D. Xenopol). In treacăt: cum puteau fi nişte uzurpatori prin forţă "Moştenitori"?

In episodul provocat de această inimaginabilă comportare este origina despărţirii Românilor de Roman.

In această "crimă originară" făcută de Occident, găsim sâmburele judecăţii Occidentului dela Yalta, Teheran, Potsdam: Valahii sunt nişte vechi robi, care trebue să asculte de un stăpân, şi după ce locul nostru de stăpâni a fost preluat de Soviete, ca nişte robi născuţi ce sunt, ei trebue să se supună. Replica lui Ioniţă a fost dură, aşa că până la urmă, după asasinarea lui Ioniţă de un rival, Papa împinge pe Bela al IV-lea al Ungariei să deslănţue o "cruciadă" contra lui Borilă, sau Florilă Asan. In acelaşi timp cere Imperiului Latin dela Constantinopol să cedeze latinului unguresc Bela, dreptul de suzeranitate asupra regatului Romano-Bulgar.

In acest fel începe istoria politică a Românilor, prinşi mai întâi între Nordul şi Sudul Occidental, ca între ciocan şi nicovală, la sfârşitul secolului XII (Asan I, 1186-1196) şi începutul secolului XIII.

Cu Asăneştii Românii au intrat major în istorie, pe calea imperială, cum spunem mai sus. Datorită Occidentului latin, eşecul nu a fost însă doar al lor, ci al Europei, pentrucă falsul Imperiu Latin a deschis calea Turcilor, slăbind o viitoare apărare, pe care într'o sută de ani Românii ar fi pregătit-o, ajungând să domine în mod organic chiar ei Imperiul Bizantin. Românii dela Sud şi dela Nord s'ar fi unit într'un regat care ar fi împins la locul lor înapoi în Panonia, pe Unguri, iar lumea română s'ar fi restabilit printr'o reunire a Romei cu Constantinopolul, promovată prin intervenţia acestei noi puteri care erau Românii din Sud şi din Nord de Dunăre.

Aşa a fost deviată ideea de cruciadă, creştinii din Apus luptând împotriva celor din Răsărit, iar Ungurii, latinizaţi, fiind împinşi împotriva Românilor. Un dezastru istoric, verificat în seria neagră care-a fost Yalta-Teheran-Potsdam. □

CĂTRE REDACŢIE

HANAU, WEST GERMANY - Citind numărul pe Octombrie al Cuvântului Românesc, îmi permit să fac o remarcă pe marginea interesantului articol al D-lui Romulus Odobeşteanu, intitulat "Statuile Bucureştiului": pe lângă statuile dărâmate în era comunistă (care a început două decenii înaintea erei Ceauşescu, ca atare dinainte de barzii regimului) menţionate de Dl. Odobeşteanu, aş vrea să amintesc şi alte profanări. Au mai fost dărâmate statuile lui Lascăr Catargi (Piaţa Romană), Pache Protopopescu (din piaţa respectivă) şi a fost smulsă de pe soclu statuia lui Ionel Brătianu, de lângă aşezământul ce-i purta numele.

Statuia lui Carol I, aflată până în 1948 în Piaţa Palatului, a fost pur şi simplu topită. Cea a lui Ionel Brătianu, ciuntită, a fost transportată la Mogoşoaia, lângă Palatul Brâncovenesc, unde, până în urmă cu câţiva ani, zăcea într'o ladă, în indiferenţa scriitorilor din Bucureşti, care îşi aveau acolo "casa de odihnă", mai bine spus locul de zaiafeturi şi jocuri de cărţi. Topirea statuii lui Carol I, operă a sculptorului sârb Mestrovici, a dat naştere unui conflict de drept privat internaţional, regimul comunist fiind obligat la importante despăgubiri. Aceasta l-a determinat să fie mai circumspect cu statuia lui Ionel Brătianu, operă a aceluiaşi artist. Mulţi se întreabă, unde or fi acum atât statuia lui Ionel Brătianu, depusă la Mogoşoaia, cât şi porţile bisericeşti aflate în anii 60 tot acolo, de mult dispărute. □

C.M.

KASSA, SUEDIA - ...Dinpăcate, compatriotul nostru şi abonatul ANDREI ENACHE, şi-a pierdut viaţa într'un accident de circulaţie în România, unde se dusese cu paşaport de cetăţean suedez. Curios, că el îmi spusese mai înainte cum cunoaşte două cazuri de Români din exil, deplasaţi în ţară ca turişti cu cetăţenie străină şi deveniţi acolo victime ale accidentelor de circulaţie "deloc întâmplătoare" (cum singur zicea).

S'a considerat însă pe sine, precum se vede, imun la asemenea "întâmplare". Am aflat pe urmă că acolo, în RSR, Andrei Enache s'a luat la ceartă cu organele securităţii pe chestiunea arestării unui frate al său.

Sava GARLEANU

NEW YORK, USA - Am trăit un an de calvar în Egipt în aşteptarea formalităţilor pentru a intra în USA. Printre puţinele mângăieri avute acolo a fost şi aceea că, graţie unui prieten din Europa, am primit cu regularitate Cuvântul Românesc, fiind primul meu contact cu vorba românească încredinţată tiparului în afara "graniţelor" cenzurii dela Bucureşti.

Costel GORUN

AUGSBURG, GERMANIA FEDERALA - ...Am văzut la televiziune vizita lui Shultz la Ceauşescu. Părerea mea este că această vizită, plus o scrisoare a lui Reagan, a fost o profundă eroare. Uneori sunt şi erori de care ar fi nevoie, dar de astă dată nu era deloc nevoie. Pentrucă va veni o nouă deziluzie, adică Ceauşeştii vor promite că nu mai fac, până la trecerea legii, care vine foarte repede, iar după aceea vor face cum au făcut cu Germania de Vest: au promis că lasă Saşii şi Svabii să plece, iar după aceea nu i-au lăsat decât pe o groază de bani.

Ce-am văzut la televiziune m'a cutremurat. Un fel de "hall" de hotel, fără nici un stil, din palatul lui Ceauşescu, iar Shultz şedea la vreo zece metri departe de Ceauşescu. Avea un cap de înmormântare, parcă venise efectiv la o ceremonie funebră Ceauşescu însă...râdea. Shultz i-a dat o scrisoare a lui Michel (reprezentantul Germanilor din România), iar Ceauşescu a aruncat-o râzând pe masă. (Rău se va plăti!)

Mi-am dat seama, cred eu, de adevăr: canceros sau nu, acest mizerabil este efectiv nebun de legat, pentrucă şi râsul stupid, total în afară de situaţie şi gesturile de marionetă desarticulată, arătau că e vorba de un alienat. Probabil că Shultz a sesizat acest lucru, şi de aceea avea mutra de înmormântare.

Shultz a stat doar şapte ore la Bucureşti. Dintre care trei ore i-a frecat ridichea lui Ceauşescu, apoi a mai pierdut ceva timp cu noul ministru de externe, Văduva, şi exact după şapte ore a plecat la Budapesta unde a dormit. A arătat că-i este scârbă să doarmă în RSR. Lui Ceauşescu i-a dat la cap cu persecuţia religioasă care ia proporţii din ce în ce mai mari, i-a dat la cap cu Bisericile dărâmate şi i-a cerut socoteală de porcăria pe care o face cu Germanii. De asemenea i-a mai spus că pentru Americani, Yalta nu are interpretarea pe care i-au dat-o Ruşii.

...Cu Generalul Olteanu, care era Ministru de Război, lucrurile s'au lămurit. A fost trimis la Gorbaciov ca să prepare o reînfrăţire, iar la întoarcere, ca o demonstraţie de independenţă", a fost scos din postul de ministru, dar imediat, acest general, a fost făcut...Primar al Bucureştiului. Deci: ocupaţie militară, a centrelor de energie şi a Capitalei.

Teodor Gavrilescu

JENKNSTOWN, PA. USA - Cu prilejul Sfintelor Sărbători, eu şi familia vă dorim multă sănătate, prosperitate şi succese depline în munca ce o desfăşuraţi. Vă mulţumesc pentru anunţul dat pentru mine în ziarul Dvs. şi de asemenea vă rog să transmiteţi sincerele noastre mulţumiri comunităţii române din Nordul Californiei. Gestul lor ne-a impresionat foarte mult, arătând încă o dată că spiritul de frăţie românească dăinuie, în pofida greutăţilor pe care soarta le oferă unora dintre noi. Până în prezent nu am reuşit să fac acea operaţie pe creier, din motive de ordin material. Totuşi nu mi-am pierdut speranţa încă. Până una, alta, îmi continui studiile la Temple Univ., Phil., unde sper să obţin un "degree" în fizică atomică. Cu stimă,

Thoma Mircea PACURARU

Second Class Mail Registration Number 4133

"CEL MAI URÎT FIU DINTRE PĂMÂNTENI"

—Corneliu FLOREA—

Prestigioasa revistă americană THE ECONOMIST, din 26 Octombrie 1985, a publicat pe prima pagină poza lui Ceaușescu pe care a intitulat-o "THE SICK MAN OF COMMUNISM", așa cu litere de doi centimetri ca să se știe. Fiind o revistă economică, se ocupă "de subiect" economic și nu atât de prostata domniei sale, care a devenit atât de comentată în ultimul timp de parcă vrea să ne facă să înțelegem că s'a descoperit sursa genialității sale. Dar tocmai fiind vorba de economie, parcă, după atâta experiență, după dialectica comunistă, era mai apropiat să zicem: încă un bolnav. Cum însă revista dorește să-l trateze ca pe un caz particular, care a pus în situație jenantă (vezi, Dragă Doamne) chiar pe Rusia, iar în capul lui Gorbaciov clipește o lumină din această pricină, zice articolul, îl vom considera interesant de citit așa cum este, cum înțeleg alții "boala" sau "bolili" comunismului militarizat român.

De fapt, articolul a apărut ca o reacție la știrea dela 17 Octombrie, prin **care în România se mai face** un pas spre comunismul militarizat, cu militarizarea sistemului energetic, măsură luată ca o prevedere împotriva eventualelor sabotaje (fiindcă copiii "ilegaliștilor comuniști" de ieri pot deveni sabotorii de azi) și împotriva eventualelor "reîntâlniri subterane."

Cu această ocazie articolul face și o analiză a situației, curios de superficială cu bolnavul, pe care îl menajează probabil tocmai datorită incurabilei sale boli, dar nu în întregime fiindcă îl avertizează cu "marele reformator marxist" Gorbaciov. **Desigur că, bolnavului nu-i cade "această psihioterapie", când știe că** Rusul titrat la Universitatea Lomonosov, mai repede vede paiul din ochiul vecinului decât bârnele putrede din ochii lui.

Desigur că noua amenințare care vine dela Răsărit pentru bolnavul comunist și tot atât de bolnava lui familie, nu-i nici un motiv de fericire pentru România și Români, ci din contră. Astfel revista trebuia să aibă mai mult discernământ și să fie mai atentă la sensibilitatea năpăstuitului popor român, pus sub năpastă de "hotărîrea" marilor puteri.

Să nu se uite niciodată când se vorbește analitic de situația politico-economică din România, că nu Românii au făcut "zone de influență" și nici nu au avut dreptul să-și aleagă democratic zona. De asemenea să nu se impute Românilor, că numai ei nu au avut un "1954", sau "1956", sau "1968" pentrucă am văzut cât de puțin au făcut marile puteri ca să îndrepte "zonele de influență", în permanenta lor flecăreală despre libertate și democrație. Așa că e bine să nu se pună în aceeași oală "bolnavul" cu poporul și să nu fim speriați cu faptul că am fi "rușinea" lumii comuniste.

Cât despre cât ne-au dat nouă Rușii sau ne vor da, cred că revista nici nu ar fi trebuit să pomenească acest lucru, mai ales că este o revistă economică, care a auzit de despăgubirile de război, Sovromuri, planul Valev sau cel puțin de dărnicia Rușilor, care trăiește cu pâine nordamericană! Cât despre "bolnav", poate face orice pronosticuri, ori chiar să-l dea pe mâna marelui reformator marxist Gorbaciov, care după cum reiese din articol, este tare supărat pe bolnav și îi va **aplica "o reformă" lui și** familiei sale, pe care mă întreb de ce nu a pus-o în discuție pe când încă nu era lider, dar era marxist?

Același număr al revistei, mai are un articol despre România, intitulat "Cold Comfort", un fel de continuitate și de repetare a primului articol, în care bolnavul care "has not yet run out of steam" a creat o economie fără energie, fără presiune. Parcă ar fi o veche locomobilă fără aburi suficenți, ce abia mai fâșâie din fluier ca-să-și vestească obștescul sfârșit, dar în jurul căreia se învârte fără nici un randament "bolnavul", care nici nu știe repara cazanul, nici întreține focul, nici nu știe distribui presiunea, ci face de râs comunismul, compromițându-l pe Gorbaciov. Parcă comunismul nu ar fi, și așa, de râsul **lumii.**

Dacă mâine Gorbaciov, va schimba "familia bolnavă", și va aduce un altul la putere în România, **tot o economie mizerabilă** vor avea Românii. Doar **Rușii au schimbat "atâția** reformatori". Ce mare lucru e că schimbă bolnavul **și nu sistemul patologic.** Si "THE ECONOMIST" știe treaba asta, dar...

Aceste două articole, nu aduc nimic nou, nu merg cu analiza până la capăt, ceea ce de fapt ar însemna soluțiile...însă e de remarcat că în ele se amintește de o trăsătură a Românilor, și anume de **umorul** milenar despre nevoile lor, în permanență adecvat momentului: "Nu deschide fereastra", Românul încă mai glumește, "un trecător **ar putea primi o răceală".**

Cât de semnificativ, cât de trist întâmpină el noul an, cât de puțin îl mai interesează de OMUL BOLNAV AL COMUNISMULUI și de îngrijorarea revistei THE ECONOMIC că: "The thought of Romania sliding into crisis is deeply unwelcome to Mr. Gorbachev", care în fapt e la fel de bolnav și de aceeași boală-boala comunismului-ca și tovarășul său de drum.

Aveți, puțintică răbdare, să mai urmăriți evoluția.

Corneliu FLOREA

RĂZBUNAREA PĂMÂNTULUI

Urmare din pag. 1

regim cu rezolvarea problemelor de criză din agricultura țării și pe care ne-cooperarea pământului i-a prăbușit. Un lucru care denotă în chip clar că partidul, obișnuit cu victorii mai în toate celelalte sectoare, n'a ajuns să poată supune și exploata pământul țării la nivelul la care a reușit acest lucru cu oamenii. Cu oamenii-oameni mai de ieri, reduși la biete manechine în slujba partidului.

Cu siguranță imaginea de demnitate a neamului ar arăta altfel, dacă societatea românească în liniile ei mari și cu deosebire cea orășenească, ar fi avut ceva mai mult din îndărătnicia de nesupunere și necooperare a fratelui pământ.

Pământul țării este în fond mai mult decât antimarxist și deci anti-cincinal. El răzbună nelegiuirile comuniste depe el. Si cu aceasta dă o dovadă că sufletul neamului imprimat în el, n'a putut fi atins.

Puțini se opresc cu gândul la acest lucru, lumea mărginindu-se în general doar a considera că lipsurile din țară ar fi **numai un rezultat al incompetenței** marxismului în economie, respectiv în agricultură. Este de netăgăduit că și acest lucru este un factor, să nu se desconsidere însă faptul că pământul țării e un neînduplecat vrăjmaș al **comunismului,** care înseamnă blestemați și blestemății. In materie de ireconciliabilitate cu blestemații și blestemățiile, pământul românesc are o puternică tradiție legată de toată istoria lui și cuprinsă minunat de bine în zicala populară: "Nu-l rabdă pământul". Nu, pământul românesc nu rabdă comunismul și se îndărătnicește a nu i se supune, ținând să răzbune prin aceasta toate nelegiuirile lui. Așa de pildă după prevederea ultimului cincinal (1981-1985) care are caracter de ordin, el ar fi trebuit ca în 1985 să producă 30 milioane tone cereale. I-a tras însă chiulul regimului, producând doar circa 20 milioane, adică cu o treime mai puțin. Cam același chiul l-a aplicat și la extracțiile de petrol și cărbune și la alte produse legate de el.

Cum a răspuns și răspunde regimul față de această ne-cooperare a pământului țării? Cu măsuri peste măsuri și cu o permanentă folosire, fără succes, a unor numiți specialiști reclamați de o situație cam disperată. Se prăbușește unul, vine altul și situația cu pământul din rea devine și mai rea. Un lucru care demonstrează că pământul este mai tare. Pentru a face față răului rezultat de aici, recent, regimul a venit cu o nouă soluție: a înființat un Minister al produselor pământului, însărcinat tovului Gheorghe Pană.

După cum se vede, bătălia dintre pământul țării și tovii marxismului venetic, via Moscova, devine tot mai acerbă.

Eugen BÂRSAN

Eu sunt savantă! Restul...

TOATĂ LUMEA-I IDIOATĂ!

Revista "The Washingtonian, Dec. 1985" publică unele capitole din viitoarea carte "The Defector's Story", scrisă de Generalul Ion Mihai Pacepa, fostul director adjunct al Departamentului de Informații Externe (DIE).

Iată cum este descrisă vizita oficială din 11 Aprilie 1978, a soților Ceaușescu în Statele Unite:

Dela aeroport, unde au fost întâmpinați de ministrul de externe Cyrus Vance și soția, oaspeții au fost conduși la "Blaire House" unde o doamnă le-a arătat locuința temporară, explicându-le că într'una din odăi, numită "Camera lui Lincoln", s'a semnat "Proclamația de Independență"...Ghidul le-a indicat cele două dormitoare, separate, apoi "urându-i Elenei o ședere plăcută", a plecat.

"Inchide ușa Pacepa, s'a auzit dintr'o dată vocea aspră a Elenei."

După ce am executat ordinul--povestește Pacepa--ea a explodat:

"Cum îți place scorpia asta? Nu m'a văzut în viața ei și hotărăște că eu trebue să dorm aici, nu cu tovarășul. Si asta ca să poată inventa povești despre tovarășul, ca să le povestească mai târziu."

(Observați că Elena nu-și mângâie soțul spunându-i Nucușoară ori Pantoful meu adorat, ci "tovarășul!" In dezmierdările cu lampa stinsă, d-na sub președinte, preferă dialectica socialistă...")

"Imitând vocea ghidei--revenim la cele scrise de d. Pacepa--ea a continuat: 'Avem Proclamația de Emancipare'!...este un drum lung dela această bucată de hârtie și până când acești IDIOTI (Sublinierele noastre) vor fi într'adevăr eliberați".

"Apoi, schimbând deoadată subiectul, ea mi-a ordonat:"

"Spune corespondenților noștri de presă să includă în articolele lor că: "Soții Vance au venit la aeroport în numele Președintelui Statelor Unite și al d-nei Rosalyn Carter. IDIOTI (Sublinierele noastre) cum sunt, ar putea să uite tocmai acest lucru."

D. Pacepa, cu ochiul trenat al spionului, a înregistrat micile amănunte pentru a schița portretul familiei conducătorare.

Subliniem părerile intime ce zgârâie inteligența Elenei Ceaușescu:

Americanii sunt "idioți" (inclusiv guvernul și Congresul care acordă RSR-ului Statutul de Națiune Favorizată) pentrucă venerează "...o bucată de hârtie..." Norocul idioților americani e că într'o zi "vor fi cu adevărat eliberați..." și se vor bucura de "alimentația științifică", de becul de 40w și de parăzi ca să strige ura!

Referitor la ceilalți idioți--așa numiții corespondenți și comentatori din masmedia reseristă--care au fabricat dintr'un cizmar criminal un "Fiu Iubit" pe meridiane, și au făurit dintr'o crâșmăriță, cu două clase primare, o "Savantă cu renume mondial", epitetul de "idioți" nu-i o insultă; este o decorație!

Stroe MOLDOVANU

ORWELLISM ROMÂNESC

M.F.ENESCU

Anul lui George Orwell 1984 a trecut, dar “orwellismul”, adică închipuirile acestuia grefate pe ce s'a întâmplat în adevăr, a rămas plaga secolului XX. Orwellismul este în primul rând modificarea perpetuă a Istoriei de către “Ministerul Adevărului”, după cum “ministerul Iubirii” este competent în terorizarea perpetuă a populației, și “ministerul Păcii” patronează războiul perpetuu. Dar esența orwellismului s'a fixat în substituirea fără pauză a unor versiuni cu altele. Astfel marele minister al orwellismului este proclamat de mutilarea continuă a adevărului.

Există însă și o formă contrarie de orwellism. Ea înseamnă imobilizarea mașinii la un punct invariabil, care reprezintă împietrirea într'o versiune definitivă pe placul ministerului. Așa orwellismul, dinamic sau static, pervertește neobosit adevărul și mistifică realitățile istorice.

Intr'o formă fosilizată, se încadrează orwellismul românesc. El provine dintr'o sorginte carlisto-comunistă. Căci orwellismul românesc nu l-a inventat numai comunismul, ci l-a premers plutocrația autohtonă și internațională, cristalizată de carlism în consensul comunist. Comunismul numai l-a preluat și l-a perfecționat în tipare obsedante. Cine încape cu precădere în aceste tipare? In primul rând Mișcarea Legionară. Nu scapă mai la distanță nici marii regi, Carol I și Ferdinand I, adică epoca monarhiei creatoare și a democrației constructive liberalo-conservatoare. Dar tema de predilecție rămâne Mișcarea Legionară. Ea păstrează cu atât mai mult o actualitate constantă cu cât și o fracțiune a exilului a adoptat matricea comunistă.

Dușmănia comunismului contra legionarilor este explicabilă. Mai puțin sau deloc are vreo rațiune alinierea fracționiștilor din exil la acțiunea antilegionară întreținută de regimul comunist. Toate clișeele carlisto-comuniste au servit la campania antilegionară a acestor fracționiști. Printre ei au răsărit adevărați omologi ai lui Fătu și Spălățelu. Scrierile lor s'au adăugat la biblioteca falsificării istoriei românești. Ei sunt citați de toți cei ce stau sub influența conformismului comunist. Nu voi mai înșira toate plăsmuirile antilegionare din care, pe lângă “terorism” și “agentură hitleristă”, n'au lipsit nici “omul și pogonul”, și nici “fabrica de bani dela Rășinari”.

Cum motivează fracționiștii discriminarea legionarilor în exil? Cei mai cinici revendică “puritatea democratică”, care exclude din comunitate o mișcare “totalitară” ca acea legionară. Cei mai ipocriți invocă tocmai ostilitatea fracționiștilor antilegionari. Cei mai moderați justifică rezerva față de legionari cu opoziția factorului extern.

Există însă în arsenalul dracului o armă și mai perversă de discreditare a unei mișcări. De curând nici aceasta nu lipsește din panoplia fracționismului antilegionar. Aceasta este încercarea perfidă de degradare morală a Mișcării Legionare. Dar o asemenea armă vicleană n'o poate mânui oricine. Numai un ins nestatornic, dar dotat cu inteligență și talent poate fi un țintaș. De aceștia, deși rari, se mai găsesc când răul se ivește la orizont. Si iată, pe insul deștept și talentat, îl descoperim în coloanele numărului 3 al noii reviste “Contrapunct”. Si mai descoperim ceva esențial. Aflăm ce doare în străfunduri pe fracționiști, în comunitate de sentimente cu comuniștii. Durerea lor cea mai mare este întâietatea legendară care asigură istoricește primatul Mișcării Legionare în lupta contra comunismului. Puritatea anticomunismului legionar vor s'o întineze fracționiștii cot la cot cu comuniștii. Purtătorul de cuvânt al acestei “spurcate împreunări”, cum ar fi spus altădată Iorga, s'a făcut domnul Ion Caraion, pe scurt I.C. sau Caraion, în “Contrapunct”. De data aceasta, revista domnului Rațiu își merită pe deplin numele.

Nu ne surprinde predispoziția lui I.C. la denaturarea realității legionare. Ne amintim cum “Insectele Tovarășului Hitler” făceau din hitlerism precursorul și modelul stalinismului, fără grijă de cronologie. Ce vrea Caraion să demonstreze de data aceasta? Că regimul comunist a reușit să distrugă integritatea morală a Mișcării Legionare. Altfel spus, comuniștii au nimicit dreptul Legiunii la precădere și la autenticitate istorică împotriva comunismului, Si fiindcă I.C. nu dispunea de argumente valabile, a recurs la “beția de cuvinte”, condamnată de Maiorescu. Iată câteva mostre din vocabularul lui I.C., privitoare la legionarii striviți de comuniști: “scuipătoare, cuțit, preș, țucal, cratiță, microfon, frânghie, pachețel de otravă”. Ce dovedește acest șir de cuvinte deșuchiate? Doar imaginația unui scriitor în căutare șchioapă de motivare! I.C. dă și câteva nume de legionari capitularzi: Gyr, Anania, Vojen, Constant, și ca să fie mai mulți îl adaugă și pe nelegionarul Crainic. Dar dispuneau aceștia de patrimoniul moral al Mișcării Legionare? Caraion recunoaște singur că alți legionari -și dă și nume-, nu au cedat la presiunea comunistă. Atunci? Dacă unul singur ar fi rezistat, ar fi fost de ajuns pentruca să apere fața curată a Mișcării Legionare. Dar n'a fost unul singur, au fost sute și mii de legionari, dela căpetenii, cu Al. Ghica, George Manu, Pătrașcu, până la frați de cruce, care și-au păstrat cu demnitate credința lor neîntinată.

Caraion îl ia pe Radu Gyr drept simbol al prăbușirii legionare. De ce? Radu Gyr a fost poetul, nu un conducător al Legiunii. Dacă securiștii ar fi reușit să-l aducă pe Gyr la treapta cea mai de jos, ar fi făcut o epavă din poet, nu din Mișcarea Legionară. Dar nici pe poet nu l-au distrus sbirii, în ciuda unor slăbiciuni inerente firii umane. Versurile lui Radu Gyr din închisori răsună prin timpuri ca niște clopote vestitoare de învieri. Simbol nu putea fi poetul fără răspunderi de conducere, ci fundatorul. Caraion a uitat că în mâinile securiștilor s'a aflat până la urmă ultimul din cei cinci fundatori ai Legiunii Arhanghelul Mihail, Comandantul Bunei Vestiri Radu Mironovici. Dacă acesta s'ar fi lepădat de credință, ar fi fost în adevăr o lovitură grea pentru integritatea morală a Legiunii. Dar fundatorul nu s'a îndepărtat cu o iotă de crezul din totdeauna, în lungii ani de închisoare și până la moartea în azilul de bătrâni din apropierea Bucureștilor.

Si apoi nici sutele de legionari nu și-au pus la adăpost în străinătate numai “pielea și fulgii”, cum scrie Caraion. Ei au contribuit în mare parte la vitalitatea exilului, au adaptat doctrina la realitățile moderne și au pășit la redefinirea unei autentice democrații românești. Căci în adevăr democrația autentică este marea dușmană a comunismului. Poate de aceea comunismul prigonește neîncetat Mișcarea Legionară, considerând-o esența adevăratei democrații românești. Democrația văzută de Caraion ca “citadelă inaccesibilă legionarilor”, nu e democrație, ci o falsă formă a acesteia, accesibilă comunismului internațional.

Toate acestea intră în orwellism. Degradarea morală e orwellismul pur. Astfel domnul Ion Caraion a căzut în păcatul celui mai pur orwellism românesc. Orwellismul românesc duce prin tentativa de eliminare a unor forțe eficace, la slăbirea rezistenței anticomuniste în țară și în exil. Doar e bine știut cât e nevoie în acest război nevăzut de concentrarea forțelor, și nu invers, de risipirea lor. Singurul punct în care am fost de acord cu Churchill este acela în care a declarat explicit: “Eu pun pușca in mâna oricărui trage în hun”. Orwelliștii din contră, caută să smulgă puștile, morale, desigur, din mâinile celor mai vechi și siguri trăgători în “huni”. In felul acesta orwellismul românesc a ajuns la o cooperare tacită, aproape la o alianță mută cu regimul comunist.

Dar fracțiunea orwellistă este o minoritate izolată în exil. Marea majoritate a exilului are încredere în tradiția de luptă a legionarilor și în spiritul legionar. “Declarația dela Madrid” constituie o garanție a libertății și a viitoarei democrații românești. In schimb degradarea morală pândește pe acei care seamănă discordie în rândurile exilului românesc. Orwelliștii să ia seama să nu coboare ei la treapta cea mai de jos a nedemnității neomenești. □

REVOLUȚIA ATLANTICĂ

Urmare din pag. 1

Omenirea a dat un groaznic tribut de sânge și tragice suferințe. Europa a fost prinsă în vârtejul unor paranoici proclamați peste noapte generalisimi. Un vânt de nebunie a suflat vreme de cinci ani.

Din Englitera s'a ridicat Winston Churchill, care, dinamizând energiile unui popor și ajutat de sacrificiile întregului popor american, a ridicat la Dumborton Works un steag, o flamură pe care sta scris, pentru mult timp de-acum înainte “Charta Atlanticului”.

Sub acest steag s'au adunat din 1943 mereu noi contingente și mereu alte popoare, toți oameni care iubesc libertatea, care prețuiesc onoarea și demnitatea umană. De pe întreg cuprinsul pământului.

Nu e vorba de cosmopolitanism.

E în joc soarta umanității întregi.

Nimeni, absolut nimeni, nu poate rămâne indiferent. A servi civilizația și cultura e o problemă de conștiință și de luptă a fiecărui om, indiferent unde se află și de ce naționalitate aparține.

Libertatea, sacra libertate, creatoarea libertate umană, care dă preț oricărei vieți, trebue apărată împotriva terorii și dictaturii monoideologiei. Impotriva partidului unic. Impotriva demagogiei criminale și imposturii fetide a “socialismului de stat” de tip Jaruzelski.

Popoarele sovietice după 68 de ani de sovietism și douăsprezece planuri cincinale și un septenal, se zbat în sărăcie, dictatură polițienească, orizont cultural stagnant și imposibilitatea de a se deplasa dintr'o regiune în alta fără zapiscă.

Ființa umană a fost degradată psihic și biologic pe un spațiu care se întinde dela lacul Balaton la lacul Baikal, în așa măsură încât generațiile care trăiesc azi acolo, așa cum a prevăzut-o în urmă cu trei decenii Aldous Huxley, “au uitat până și amintirea libertății”.

Stim și simțim cu toții că lumea capitalistă nu e o lume perfectă. Dar avem posibilitatea să luptăm s'o facem din ce în ce mai umană, mai dreaptă.

Revoluția Atlantică înseamnă această bătălie decisivă contra șantajului atomic și a intoleranței ideologice, proclamată deschis de P.C.U.S. și partidele “frățești” conform prevederilor din codurile penale respective unde propaganda contra orânduirii “socialiste” se pedepsește cu închisoare dela 5-15 ani.

Ronald Reagan își va încheia mandatul în 1988, dar reaganismul va trăi și va intra în istorie ca începutul și piatra de temelie a Revoluției Atlantice. Opunerea manifestă la chinuirea oamenilor din rândurile moscovite.

Revoluția Atlantică înseamnă eliberarea tuturor popoarelor de amenințarea atomică, de teroare, de frică, de sărăcie și de înapoiere.

Lumea se unifică treptat, popoarele se deșteaptă dintr'o lungă noapte a istoriei. Spiritul Atlantic, Cultura Atlantică preia conducerea în lupta contra Imperiului Răului.

Așa sună în prezent trâmbițele istoriei la acest sfârșit al unui veac cumplit.

Cine va fi autorul unei noi și mondiale Marseilleze?

Romulus ODOBEȘTEANU

ABERAȚII CU URMĂRI GRAVE

George BRANA

Destabilizarea regimurilor comuniste nu poate s'o aducă nimic mai bine decât regimurile comuniste înșile, adică leninism-marxismul utopic.

Dar de 40 de ani, Occidentul liber face tot ce poate ca regimurile comuniste să nu ajungă la destabilizare. Si în primul rând refuză orice victorie împotriva comunismului, cum a fost dela început în Europa de Est, în China, în Coreea, în Indochina, în Africa. In cei 40 de ani dela sfârșitul războiului de front, tot comunismul din afara Rusiei putea fi împiedicat să se întindă și să se mențină.

In momentul de față diverse vedete politice falimentare, sau compromise, din fauna socialismului european se luptă să “restabilizeze” pe Jaruzelski, sau președintele din R.S.R., unul pentrucă una, altul pentrucă alta, cum ni se tot explică prin sofisme din ce în ce mai încurcate. Citind o sumă de asemenea insanități în presă crezi că visezi rău, te ciupești ca să te trezești, te freci la ochi, dar coșmarul rămâne, mizerabila realitate de dincolo de Cortina de Fier nu se transfigurează în nici un fel.

Ce rost are această strânsă colaborare între “democrația mondială” și “revoluția universală”?

Ce a fost în mintea ministrului de externe al celei mai puternice țări din istoria lumii, când s'a dus să stea de vorba cu Președintele din R.S.R.? Ce înseamnă acest sadism, adică să se provoace mereu niște false speranțe la unii oameni din țara unde e cea mai mare cotă de sinucideri din lume, adică 16 sinucideri pe an la fiecare o sută de mii de persoane, adică trei mii cinci sute de sinucideri pe an într'o țară în care se glumea cu “sinuciderile din amor”, care niciodată nu erau chiar de tot sinucideri. Inainte de război, sinuciderile se publicau în presă în categoria întâmplărilor tragice, nu a celor curent, ca azi, când bineînțeles nu se mai publică nimic în presa cea mai optimistă din lume.

Transformarea Românilor, creștini milenari, într'o nație cu recordul mondial al sinuciderilor este opera unei doctrine a “păcii reci”, așa de rece încât ne înghiață gândul, între “democrația de pace” și “comunismul de război”.

Ce văd din România niște vizitatori pe 24 de ore din locurile cele mai de sus ale diplomației mondiale? Ce-a văzut D-l Shultz când a fost la București? I-a fost frig în cameră, a umblat pe străzile oarbe ale orașului, a stat la vreo coadă pentru niște oase populare?

Acestea sunt rezultate ale “păcii reci” după 40 de ani, timp de aproape două generații. Ce au avut acești oameni sălbăticiți de mizerie după ce Președintele John Ford a jucat la răspântii în București “hora națională” cu niște “lelițe” dela teatru? Acești oameni se duc prin asemenea locuri ca în niște rezervații de Piei Roșii, care ar trăi mizerabil pentrucă așa este cultura lor retrogradă (n'au fost democrați).

Dar nu ne arde deloc de glumă. Ochii Românilor nu au rămas decât să plângă. Dar plângem și noi când citim în presă că după Geneva fusese vorba ca Reagan să se ducă la București, adică dintr'un simplu “sbenghi dipolmatic” să fi fost compromis succesul dela Geneva. Dar Reagan are destul instinct, așa că nu s'a supus “diplomaților” și lumea a aflat că aceasta a fost din motive de “oboseală” adică tot i s'a tras o copită diplomatică celui mai mare Președinte al Statelor Unite din istoria secolului XX. “Externele” au ținut cu orice preț să arate că Președintele “nu prea ține”. Externele țin, e drept, dar această legislatură nu s'a terminat, așa că și diplomația va trebui să sufere între timp niște operații fără anestezie. Si poate că între timp nu “vor mai ține” alții. □

POSEDAȚII IDEOLOGICI

—Constantin MACRI—

Este de-a dreptul surprinzător, după experiențele, tragediile și rezultatele obținute în circa 70 de ani în U.R.S.S. și 40 de ani în țările satelite răsăritene, că marxismul sub diversele lui forme: leninism, trotzchism, eurocomunism, etc., mai poate găsi audiență și credibilitate la oameni ce par de bună credință și în deplinătatea facultăților mintale.

Judecând absolut "in vitro" și cu o onestitate intelectuală perfectă, ideologia marxistă este "ab initio" și fundamental o eroare economică, politică și mai ales psiho-sociologică, după cum vom schița mai jos.

Singurul merit, de imensă semnificație istorică a marxismului este că a frânat la vreme rapacitatea și zelul exploatator al patronului. Ceea ce, evident, nu-i deloc puțin. Dar dacă nu era "Capitalul", măreața și labirintica operă de erori științifice, alta probabil ar fi fost reacția conștiinței muncitorești pentru a-și apăra interesele specifice. Așa zișii "socialiști utopici" o începuseră cu mult înaintea lui Marx. Subiect care merită o tratare distinctă.

Marxismul ca alternativă la capitalism, ca soluție politică și ca bază ideologică la edificarea unui stat, s'a dovedit catastrofal. Mai catastrofal decât se spune și se scrie, mai catastrofal decât se simte și se vede, pentrucă o bună parte din convulsiile agonice ale unei bune părți din omenirea de azi, sunt rezultatul direct sau indirect al marxizării și stalinizării (descendent direct al marxismului) oamenilor politici din Vietnam, Cambodgia, Etiopia, Afganistan, Nicaragua etc. Repetăm, nu politica filomuncitorească este vinovată de crimele dezlănțuite aici, ci apatența puterii politice pe care marxismo-leninism-stalinismul a inculcat-o acelor "leaderi", pretinși ai clasei muncitoare, care incompetenți și ambițioși până la patologie, au crucificat și chinuie prin infometare și abuz popoarele din țările de mai sus.

Nici stăpânirea faraonică, nici vechii împărați ai Chinei, nici samuraii, Atila, Genghishan etc., n'au împins atât de departe scârba de om și sacrificarea lui absurdă și inutilă așa cum au făcut-o și o fac și azi regimurile politice ce se reclamă dela marxism.

Să nu ne lăsăm furați de aparențe; s'au construit școli, spitale, stadioane, învățământ gratuit și generalizat, asistență medicală gratuită, etc., chiar dacă ar fi reale și conforme etichetelor de mai sus, nu pot compensa strivirea morală și spirituală a zeci de milioane de oameni, a câtorva generații.

Nici dezvoltarea industrială, nici construcția de blocuri și hidrocentrale, nu pot compensa tescuirea intelectuală și degenerescența afectivă, adevărate genociduri spirituale, ale unor întregi popoare.

Așa cum am mai scris, istoricul viitorului va avea să consemneze o adevărată mutație genetică în profilul spiritual și moral al omului în acest furtunos veac XX. Una de tipul babel, dar nu pe plan lingvistic ci pe plan moral ca expresie al unei îndelungi viețuiri sub regimul fricii, suspiciunii generalizate și a violențelor fizice care au făcut viața omului mai nesigură și mai abatorie decât pe timpul migrării popoarelor.

S'ar putea să ni se obiecteze că luăm în analiză numai factori psihici, ignorând fiziologia cotidiană a omului din societățile marxiste. Nu mănâncă el mai bine ca părinții săi? Mai există oameni desculți ca pe timpul moșierilor? Nu tot omul muncii are asigurată o locuință decentă? Mai există șomaj în socialism? Nu toți participă la administrarea bogățiilor țării, aflate în proprietatea poporului? Etc...etc...

S'ar putea de asemenea să fim atenționați că facem direct sau indirect elogiul capitalismului și al "statu-quo"-ului politic și economic, conform intereselor burgheziei dominante din țările Occidentului.

Nu am făcut și nu vom face nici un fel de concesii absolutismului plutocratic din aceste țări. Plutocrația mioapă și apolitică macerată de un filistinism și mercantilism respingător. Nu, sub nici o formă.

Avem datoria de conștiință însă, să atragem atenția opiniei publice mondiale, exilului românesc în special, că dincolo de Cortina de Fier se distruge caracterul popoarelor, sufletul lor, că orice zi de întârziere, din partea lumii libere și civilizate de a le veni efectiv în ajutor, amenință fără exagerare însăși speța umană. Dincolo de Cortina de Fier se lucrează cu febrilitate la rachete, la sateliți, la tunuri și tancuri zi și noapte, toate destinate să strivească LIBERTATEA și DEMNITATEA umană acolo unde aceste valori mai supraviețuiesc.

Cunoaștem racilele societății capitaliste și nu vom înceta să le denunțăm și să le combatem.

In capitalism mai e posibilă o revoluție a viitorului. In comunism totul e condamnat la o seculară tăcere. Deci să dăm la o parte decorul potemkianist, regizat și agitat în toate publicațiile și emisiunile Răsăritului marxist.

Este U.R.S.S-ul din punct de vedere economic o țară bogată? Au locuitorii ei o îndestulare asemenătoare fie chiar pe departe cu cei din Occidentul liberal și democratic? Rusia țaristă de ieri ca și U.R.S.S.-ul de azi (poate chiar într'o mai mare măsură) a fost și este țara cea mai întinsă din lume, cu cele mai mari și mai complete resurse materiale.

Să ne imaginăm o clipă, ce-ar fi devenit în 70 de ani Rusia țaristă sub un regim democratic, de pildă cel al cadeților social-revoluționari? Ce ar fi devenit această imensă țară, cu acea strălucită intelectualitate antebelică (Berdiaef, Popov, Korkovnov, etc.) dacă n'ar fi intervenit imensa demagogie și criminala diversiune leninistă?

Ar fi avut desigur aceleași hidrocentrale, uzine, fabrici (în 70 de ani, nici o țară n'a stat pe loc), dar ar fi avut în plus o agricultură prosperă, ar fi rămas ca și mai înainte grânarul Europei, o țară mare exportatoare de cereale nu de mitraliere și grenade, când vinde arme la "anti-imperialiști" și cu banii obținuți cumpără grâu dela Americani. Ce tâlc politic și imanent filosofic are această metamorfoză de care e responsabil, în primul rând, marxismul, ca politică de stat?

De ce stau populațiile Răsăritului marxist, fără excepție, la cozi, la alimente? De ce consumatorul, din orice domeniu, a devenit un blazat cronic, în aceste țări? Care sunt rezultatele pe plan psiho-social?

Aici e marele dezastru pe care l-am semnalat.

"Homo sovieticus" descris tendențios de Zinoviev, e mult mai cancerizat în substanța lui specific umană decât o arată disidentul sovietic, refugiat în Occidnet, care prin însăși alterarea incurabilă a propriilor sale apercepții se prezintă ca o dovadă. Există o handicapare intelectuală, la toți cei educați în școala comunistă, de a descoperi în ce constă adevărata desfigurare a omului într'un regim marxist.

Alți scriitori sovietici, care n'au fugit în Occident, au perceput aceste abisuri ale declasării umane mai fidel decât Zinoviev, de pildă Paustovski și mulți alții, care publică în samizdaturi.

Hermafroditizarea a milioane de oameni, dedublați de vârsta preșcolară (pionerii), a făcut din aceste populații alienate la modul invincibil, o categorie de oameni în care dialogul pe baza logicii clasice aristoteliene și pe imperativele morale inăscute în om, relevate de Socrate, Kant și alții, să nu mai fie posibil. Dovadă succesivele eșecuri ale convorbirilor între Occident și Uniunea Sovietică.

Da, s'au încurcat limbile dar mai ales s'a încurcat gândirea, logica în sine, s'au aneantizat valorile fundamentale care fac frumusețea vieții omenești și-i dau sens, dincolo de animalitatea fiziologiei noastre diurne.

Nu ne mai putem înțelege cu Răsăritul pentrucă acolo s'a născut și viețuiește o nouă rasă de oameni. Cu altă gândire, cu altă morală și mai ales cu altă simțire. Gândirea e redusă la schemele limbajului de partid, logica e una a neputinței declarate de a afla un adevăr valabil, ci unul mereu variabil, iar simțirea este reflexul direct al digestiei.

Nimeni nu mai crede în nimic. Totul, presa, radioul, televiziunea, este la platitudinea neurastenizantă, și singurul refugiu rămâne în alcool, în amor clandestin și gratuit și peste tot domește un aer de resemnare și fatalism stupid. Tinerii poartă amprenta acestei stupidități care-i despodobește de orice atribut al tinereții sau al unei vieți trăită în autenticitate.

Totul este dublură ("înlocuitori") - de cafea, de carne etc., totul în jur este fals și ipocrizie oficială și oficializată.

Exemplul viu, exemplul concret, exemplul necontestat în originile și realitatea lui în țările din Răsărit, nu-i descumpănesc mental pe marxiștii noștri din Occident, marxiști declarați sau cei cu simpatii sau convingeri criptomarxiste. Aceștia, ca și cei puțini din Răsărit pot fi, fără risc, diagnosticați ca posedați ideologic.

Este vorba de o mitomanie intelectuală să crezi că socializarea bunurilor și a producției va înlătura exploatarea și va aduce buna stare generală. Saptezeci de ani, de marxism a dovedit pregnant, în U.R.S.S., această grosolană eroare.

Este de-a dreptul schizofrenic să crezi că revoluția mondială marxistă va înlătura războiul și va aduce pacea generală și definitivă. Exemplul Vietnamo-chinez, Vietnamo-cambodgian, Etiopia-Somalia, etc., dovedesc invers.

Este de-a dreptul orbire să crezi că o guvernare marxistă va înlătura pe bogați și va aduce clasei salariate mai multă dreptate și mai multă îndestulare. Exemplul "Nomenklaturii" (noua boierime) ne înfățișează pe bogății care au toate bogățiile țării la dispoziție, fără restricții, fără limite și fără grija impozitelor, în timp ce muncitorul de rând din țările marxizate este exploatat crunt, fără sindicat și cu unul din nivelurile de viață cele mai scăzute din lume.

Este de-a dreptul idiot să crezi că un regim marxist va aduce mai multă libertate pentru cei ce muncesc în toate țările blocului sovietic. De decenii, nu există decât un singur partid, o singură presă, o singură "cultură" și nu se aude decât o singură voce: cea a secretarului de partid.

Cetățenii din Răsărit nu au dreptul la un pașaport. Cetățenii din Răsărit nu au dreptul la un sindicat. Cetățenii din Răsărit suportă de decenii o crâncenă dictatură de partid unic și de ideologie unică.

Atunci, cum mai pot fi oameni care mai cred în virtuțile marxismului?

Există o singură explicație: aceste "animale bolnave", după o expresie a scriitorului român Nicolae Breban, sunt ahtiații de putere. Toți speră să ajungă în "Nomenklatură", chiar dacă pentru aceasta ar trebui să calce pe cadavrele părinților sau fraților lor.

Aceștia sunt posedații ideologici aparenți, pentrucă din nefericire mai există și alții, care, din ură pentru cei bogați și complexați de propria lor inferioritate economică, preferă să dea foc casei pentru a o scăpa (cred ei) de șobolani.

Si unii și alții refuză să mediteze la exemplele mai înainte arătate.

Trăiesc în himere confortabile din punct de vedere al simplismului de gândire și al incompetenței în analiza fenomenului social, economic și politic. Aceste himere le narcotizează spiritul critic și simțul moral, dându-le o soluție propriei și poate congenitalei lor insuficiențe. Acești posedați ideologici pot și trebue să fie recuperați printr'o terapie a adevărului și a bunului simț. □

Cu oile pe muntele Piatra Craiului **Foto: A.PETIT**

APĂRAREA OCCIDENTULUI

—Cronographus ANONYMUS—

Acesta era titlul unei cărţi a lui Henri Massis, apărută în 1923. De ce apăra Occidentul Massis? Pe scurt spus: de tot ce venea din Eurasia, dela Tolstoi până la Lenin. Massis era un naţionalist francez, maurassian, mărginit când scria despre "trădarea lui Constantin cel Mare", dar clar cel puţin şi just în materie de "Lenin".

La dreptatea acestui intelectual, rar pe atunci, ce-au făcut polit-strategii lumii faţă de acest pericol? In locul lui au descoperit un altul, intermediar, fostul "pact tripartit", care aducea nişte pericole imediate, adică dizolvarea unor imperii coloniale şi ofensiva unei mari concurenţe industriale şi comerciale pe toate pieţele lumii. De aceea, foarte repede, acest pact a devenit în politica şi publicistica, sau propaganda Occidetului, un imperativ din familia lui "Cartago delenda est". Zis şi făcut, "pactul tripartit" a fost distrus, imperiile coloniale s'au topit, rasismul a izbucnit cu mai mare virulenţă, şi Eurasia a ajuns în patru decade să pună sub ameninţare întreg Occidentul, care astfel ia locul fostului "pact tripartit".

Din 1945 până azi, nici ofensiv, nici defensiv, nici ofensiv-defensiv, Occidentul intrat într'o mare criză a voinţei n'a avut oameni de stat care să vadă, din posturile cele mai importante, că abandonările sau împărţirile de ţări între Est şi Vest, erau în realitate nişte etape ofensive împotriva Occidentului. N'a mai apărut din 1945 nici un filosof al istoriei care să dea alarma pentru apărarea Occidentului, nu a fost nici o presă de apărare a Occidentului, nu au fost oameni politici care să organizeze defensiva pe plan mondial, în vreme ce ofensiva Eurasiei şi-a pregătit tot timpul, pas cu pas, noi baze de plecare la atac.

Si aşa s'a ajuns în 1985, când în sfârşit au venit şi ideea şi voinţa unei defensive totale a Occidentului. Lumina acestei idei a venit din momentul în care s'a înţeles, cum arată Reagan, că defensiva tehnică oricât de importantă nu este toată defensivă, după cum nebunia nucleară nu e toată ofensiva Eurasiei. Astfel s'a ajuns la punerea în discuţie şi a războiului politic, datorită revoltei din Polonia şi a războiului din Afganistan, război contra unei ţări care nu ameninţa pe nimeni. S'a ajuns la con**cluzia că defensiva totală a** Occidentului este şi în Europa de Est şi Sud-Est, şi în Afganistan, şi în Cambodgia, şi în Abisinia, Angola, Nicaragua. Pentrucă orice defensivă care uită nenumărate puncte ale ofensivei generale, este sortită unui eşec sigur.

Astfel în ultimile zile, putem spune în ultimul ceas, Occidentul vede că trebue să treacă dela ofensiva totală, din epoca Roosevelt, la o defensivă totală, din epoca Reagan. Istoria Occidentului va lua efectiv acest curs, ori se va termina cu el.

Dela Romani până la imperiile coloniale, până la al doilea război mondial, Occidentul a fost neîncetat ofensiv, ca să ajungă până la urmă la o ciocnire internă catastrofală între două ofensive occidentale, fosta "Axă" şi "aliaţii occidentali". Orientul marilor civilizaţii însă a fost defensiv: a gândit defensiv, ca în China şi India. "Ofensivi" au fost din Orient numai nomazii, care până la urmă au dat în Rusia metisajul Eurasiei cu Lenin şi imperialismul pus de el în mişcare. Acest imperialism ameninţă azi Occidentul ca Turcii care bombardau Constantinopolul cu tunuri "de Veneţie" (cum spune în folclorul nostru "pistoale de Veneţie"). Dar distrus până la urmă, Bizanţul a făcut posibil prin defensiva lui de o mie de ani ceea ce azi se numeşte cu mândrie "Occidentul". Intre alţii o spune şi marele nostru istoric martir, Gheorghe Brătianu (Gheorghe Brătianu, "la Mer Noire", "Acta Historica", München, 1969).

Acum constatăm că între Bizanţ şi America a oscilat pendulul istoric al Occidentului. Când spunem Occident spunem Europa, iar când spunem Europa nu ne gândim la un bun ipotetic, cum ar fi Europa dela Atlantic la Ural, a lui "feu De Gaule" ci vorbim de un bun real, verificat, care este Europa dela Atlantic la Vistula, Nistru, gurile Dunării şi Bosfor.

In momentul de faţă Europa Occidentală cu socialiştii şi anarho-naturiştii ei, nu înţelege nimic din toate acestea. De aceea deşteptţii nu încetează limbuţia lor cu "războiul stelelor", de care nu e deloc vorba, de reacţionarism conservator, capitalism şi atâtea aberaţii, când este în realitate vorba de o întoar**cere de pagină a istoriei lumii. Această întoarcere o face Reagan, în numele covârşitoarei majorităţi a poporului american, cu ideea defensivei totale, care schimbă după milenii cursul Occidentului dela ofen**siva totală dintre Imperiul Roman de Apus până la imperiile coloniale de mai ieri. Aşa că după cum Bizanţul a fost mutarea Imperiului Roman, cu trecerea lui dela ofensivă la defensivă, America se arată a fi mutarea imperiului colonial ofensiv la un nou imperiu al defensivei totale a Occidentului, care este azi, la sfârşitul secolului XX, ca Bizanţul împresurat de Turci în secolul XV.

Bineînţeles Sovietele consideră prepararea unei defensive totale ca o agresiune, amestec în treburile interne ale altora, teroare, persecuţie militar-industrial capitalistă, deşi Rusia nu este decât o armată şi un arsenal. Dar în logica sovietică această pervertire de termeni este cât se poate de consecventă, adică nu e deloc nebunie pură şi simplă. Logica sovietică are la baza ei metafizică un fenomen deificat, "revoluţia". Dar această revoluţie este pe plan mondial o excrescenţă sovietică, şi e foarte adevărat că orice o tulbură atinge "treburile interne sovietice" care se confundă cu revoluţia mondială.

De aceea trecerea dela ofensiva totală din epoca Roosevelt la defensiva totală din epoca ce se va numi "epoca Reagan", reprezintă cea mai mare primejdie prin care a trecut "revoluţia-Sovietele" de 68 de ani încoace. Nu plângem de mila Sovietelor, dar ne rugăm lui Dumnezeu să-i dea toată tăria lui Reagan pentru a duce la capăt marea idee. □

UN DOCUMENT OFICIAL VEST GERMAN DESPRE SPIONAJUL BUCUREŞTIULUI

—Constantin MAREŞ—

In cursul anului 1984, în presa din Occident s'a scris despre activităţile de spionaj şi pregătirea de acte teroriste ale organelor Bucureştiului, duse pe teritoriul Germaniei Federale şi care a fost obligată în cele din urmă să ceară, fără mare publicitate, rechemarea unor aşa zişi diplomaţi români acreditaţi la Bonn. La rândul său, presa română din exil s'a făcut ecoul acestor fapte şi acte.

Iată că acum ne aflăm, nu în faţa unor reportaje gazetăreşti, oricât ar fi ele de întemeiate, ci în prezenţa unui document oficial, apărut în capitala vestgermană în a doua jumătate a anului 1985. Este vorba de raportul pe anul 1984 al Serviciului Federal pentru Apărarea Constituţiei, care este denumirea oficială a Serviciului de Contraspionaj din Republica Federală a Germaniei, raport care este dat publicităţii de către Ministerul de Interne din Bonn, şi care la Capitolul IV, punctul 5, referitor la România, prezintă 3 cazuri.

In introducere se arată că printr'un ofiţer al Serviciului de Informaţii român, trecut în Vest în 1984, s'au obţinut preţioase informaţii despre activitatea de spionaj şi realizarea unor acţiuni criminale pe teritoriul german, de către ofiţeri ai serviciului secret român CIE şi care funcţionau ca diplomaţi.

Primul caz prezentat este cel organizat la 2 Mai 1984, când doi aşa zişi turişti români, veniţi din Paris la Koln, au atacat la locuinţa ei o cetăţeancă germană, născută în România, folosind gaze lacrimogene şi reuşind să dispară, ducând cu ei bani, acte şi documente. Respectiva persoană fusese anterior o activistă comunistă şi trimisă în misiune oficială în Germania Federală. Reîntoarsă în ţară, i se reproşează comportamentul avut peste hotare şi îşi pierde poziţia în partid. Cu prilejul unei călătorii într'o ţară din Sudul Europei, reuşeşte să ajungă în West şi se angajează în activităţile emigraţiei româneşti. Intreaga operaţie din Koln a purtat numele de cod RITA-CORBU şi a fost organizată de şeful CIE Ion Grecu, funcţionând ca prim secretar şi secretar de presă al Ambasadei RSR, împreună cu ataşatul cultural Ioan Lupu.

Al doilea caz prezentat este cel al încercării de răpire şi în caz de nereuşită, de asasinare a unui doctor român, rudă apropiată a unui înalt membru al guvernului dela Bucureşti, şi care folosise o călătorie pentru a cere azil în Republica Federală. In Iunie 1984 se hotărăşte în cadrul CIE realizarea întregii operaţii până la Congresul Partidului din Noembrie 1984 în Bucureşti. La Ambasada RSR este formată o grupă specială operativă pentru această acţiune. In Iunie sosesc în Germania nouă aşa zişi turişti, printre care medici, reprezentanţi de firme şi ofiţeri CIE, prilej cu care au fost reactivaţi mai mulţi agenţi de legătură ai CIE şi care trăiesc în Germania. Pentru acţiunea organizată la ambasadă au fost angrenaţi consilierul Constantin Ciobanu şi secretarii primi Ion Grecu şi Ioan Lupu. Nu se mai dau alte amănunte, dar se ştie că scopul propus nu a fost atins.

Al treilea caz prezentat de Ministerul de Interne dela Bonn, îl constituie pregătirea de către Unitatea de diversiune C-428 din CIE a unui atac cu explozibili împotriva sediului postului de radio Europa Liberă din München. In acţiune au fost angrenaţi consilierul de ambasadă Ciobanu, al doilea secretar Dan Mihoc, conducătorul aşa zisului birou tehnic şi al treilea secretar, Ion Constantin, şeful compartimentului consular. Conform dispoziţiilor primite din Bucureşti, la 11 şi 12 Octombrie 1983, Constantin se deplasează la München, unde întocmeşte un raport pregătitor de 13 pagini, supervizat de Ciobanu care se deplasează şi el în acest scop la München. In Decembrie, Constantin ia parte la Bucureşti la o nouă şedintă de pregătire a atacului terorist împotriva Europei Libere, dar cum se consideră că lipsesc unele detalii, mai întreprinde în cursul anului 1984 încă două călătorii la München pentru a umple lacunele.

Din prezentarea făcută de autorităţile germane de resort, respectiv Ministerul de Interne- Serviciul de Contraspionaj, putem trage câteva concluzii:

- dacă şi alte state folosesc acoperirea diplomatică pentru activităţi de spionaj, RSR îşi foloseşte agenţii de securitate travestiţi în diplomaţi pentru efectuarea unor acte teroriste şi atentate criminale, care nu se pot desfăşura fără ştirea, aprobarea şi chiar directivele celui care comandă şi armata şi securitatea: Nicolae Ceauşescu.
- într'o ţară aflată în excepţional de gravă criză economică, se cheltuiesc sume imense în valută pentru construirea unui impresionant sediu al ambasadei din Germania, unde un număr mare de spioni îşi desfăşoară activitatea, activitate ce la rândul ei reclamă mari cheltuieli în valută. Nu ştiu care este temperatura la care lucrează spionii români la sediul ambasadei din Bonn, în iarna 1985-1986, dar sunt convins că este mult superioară celei din maternităţile şi sălile de operaţii ale spitalelor din ţară.
- prin astfel de acte, autorităţile occidentale şi opinia publică din aceste ţări se conving tot mai mult de adevărata natură a regimului dela Bucureşti, bine aliniat la mişcarea teroristă internaţională. □

NICOLAE-VODĂ CEL CUMPLIT

—N. STOIA—

Potrivit linguşitorilor săi, Ceauşescu ar fi întruchiparea calităţilor supreme umane şi naţionale aşa încât, de pe un asemenea piedestal, figuri istorice ca: Mihai-Bravul, Stefan cel Mare ori Ion-Vodă cel Cumplit apar ca eroi minori, iar modelul cules din istoria universală modernă este de fapt o combinaţie de superlative individuale. Hitler furnizează trăsătura agresivă derivată din inspiraţie, Mussolini transmite visul de clăditor al Romei fasciste cohabitând cu cea republicană, imperială şi barocă, numai că "moştenitorul" rade Bucureştii Vechi, se dispensează de stilul arhitectonic neo-românesc şi se încăpăţânează să ridice marea oroare arhitecturală.

Stalin conferă cruzimea şi şiretenia asiatică ca şi ambiţia iliteratului de a tipări vaste "opere complete" în timp ce stilul pompos al supraomului aflat pe drumul divinizării via T.V. şi a parăzilor este împrumutat dela dictatorul nord-corean. Bineînţeles că întruchiparea acestor atribute supreme încă nu formează omul politic cum n'a mai fost pe acest pământ, căci parcă ceva lipseşte din formulă. Iar acel ceva este radicalismul lui Pot Pol, cel care a secerat o bună parte din naţiunea cambodgiană din care făcea parte.

Iată, priviţi monstrul politic pe care douăzeci de ani de adormire a raţiunii l-a creat! Intocmai cum pictorul Goya prevăzuse, consemnase şi îşi intitulase faimosul ciclu de desene. Căci raţiunea ne-a fost adormită de complacerea în oportunism şi laşitate, iar în acest "noi", cine oare nu intră?

Ion-Vodă cel Cumplit în lupta sa împotriva colosului otoman n'a arătat vreo cruţare nici pentru boierimea sa şi s'a aliat ferm cu poporul. Nicolae-"Vodă" fiul satului Scorniceşti -Argeş, contrar afirmaţiilor sale, nu înfruntă colosul sovietic şi nici pe boieri nu-i scurtează de cap căci ei sunt de acuma rudele şi apropiaţii săi şi ai Elenei.

In schimb nu pregetă să împrăştie stupiditate, mizerie şi chiar moarte în poporul care nu l-a ales însă l-a răbdat până acum. Setea de putere ca şi cea de sânge nu se pot astâmpăra, iar individul a trecut de mult hotarul de unde începe nebunia.

Bunăoară ideea distrugerii satului-creuzetul formării şi al păstrării valorilor morale româneşti. Aici, împletindu-se cu demenţa, şi două calcule reci: încazarmarea populaţiei, deci cotrolul total şi extinderea suprafeţelor cultivabile pentru macro-agricultură. Oricum, campania lichidării satelor suprapusă pe aceea de a goli oraşele de bătrâni şi pensionari din propriile lor locuinţe echivalează cu o exterminare în masă şi întrece absurdul lui Kafka. Cruzime care aminteşte un alt decret al regimului din decada a 5-a: exterminarea cailor, demodaţi de tractoare. A fost, este şi va fi un regim demenţial care în mod fals se intitulează socialist. Cine nu i-se opune, cine merge cu el, poartă o grea răspundere.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

CEAUŞESCU CHINUIEŞTE POPORUL ROMÂN

—Miron BUTARIU—

Chinurile fizice şi morale ce le îndură poporul român de pe urma politicii paranoice a lui Nicolae Ceauşescu, au luat proporţii atât de mari, încât acestea formează obiectul presei din lumea liberă. In general şi datorită manevrelor şmechereşti, stările de lucruri din România, erau privite cu oarecare bunăvoinţă - aşa zisa politică de independenţă şi apoi participarea la jocurile olimpice şi acum străduinţa de a plăti datoriile externe-determinau atitudinea presei internaţionale. Mizeria fizică şi morală care domină viaţa oamenilor, care acum suferă şi de frig şi foame au spart acest zid de bunăvoinţă. Presa raportează cu multe amănunte despre viaţa oamenilor din România.

In această privinţă un bun exemplu sunt articolele publicate de marele ziar "The Los Angeles Times". Corespondentul său Robert Gillette, în două lungi articole (28.XI.85 şi 17.XII.85) dă la iveală unele din planurile lui Ceauşescu, care arată că "dă semne de iraţionalitate crescândă şi instabilitate".

Specialistul în problemele Europei de Răsărit F. Stephen Larrabee, într'un raport al organizaţiei Rand Corporation constată că "situaţia din România nu mai poate dura. Ceauşescu a adus România la marginea catastrofei economice".

Primul articol al lui Gillette are titlul: România: O nouă iarnă a disperării, iar al doilea: Ceauşescu se descotoroseşte de micile sate ineficiente. Titlurile sunt o capsulă a realităţilor. "Bucureşti, România - înălţat sus de tot, aproape de centrul acestei capitale balcanice, stă un arc triumfal luminat cu reflectoare toată **noaptea**, cu inscripţie în litere enorme, aducând laude lui Nicolae Ceauşescu, pentru 20 ani la putere, ca "epoca de aur a României". Dar realitatea este alta, "una de tristeţe, de mizerie şi de aproape universale lipsuri şi frica de ianna care vine". Anii de "domnie" a lui Ceauşescu sunt lăudaţi ca "ani de lumină"; dar străzile sunt neluminate, din lipsă de curent electric. In ciuda acestora, "reflectoare enorme de pe clădiri de zece etaje luminează toată noaptea şantierul din centrul oraşului, unde se va clădi centrul civic".

Proiectele lui Ceauşescu, dacă apucă să supravieţuiască şi care îmbracă noţiunea de speeriene (a la Hitler) le găsim analizate în aceste articole.

Distrugerea satelor mici. In toată ţara, autorităţile, urmând ordinele primite procedează la dărâmarea satelor, pentru a face loc la terenuri agricole. Locuitorii satelor sunt mutaţi la fermele colective sau la oraşe. Mai mult ca sigur că acest program face parte din fanteziile lui Ceauşescu, care crede că prin dislocarea ţăranilor poate să creeze o nouă clasă proletară. In nici un caz motivarea "nevoia de noi terenuri agricole" nu corespunde realităţii. Falimentul agriculturii nu se datoreşte lipsei de terenuri agricole, ci colectivizării agriculturii. Reformele trebuiau aduse în aceasta privinţă. Dacă Ceauşescu ar fi urmat experienţa lui Kadar din Ungaria, sau sugestiile Fondului Monetar Internaţional, mai mult ca sigur că lucrurile s'ar fi îndreptat. Dar se pare că Ceauşescu, lovit în cap cu "idipidenţa", vrea să meargă cu ea până în pânzele albe.

Judeţele trebue să producă atât cât cheltuiesc. Ministerul de interne - desigur la îndrumarea lui Ceauşescu - a dat ordin **conducerii** judeţelor ca în timp de 18 luni să se organizeze în aşa fel încât să "nu cheltuiască mai mult decât produc". Este un fel de plan pus în aplicare de Tito şi apoi Kadar, privitor la industrii şi ferme colective, care a dat rezultate foarte bune. Numai o minte bolnăvicioasă îşi poate închipui că o unitate administrativă **dintr'un stat, poate realiza un asemenea** proiect. Ca multe altele, va rămâne doar pe hârtie; mai ales că cei ce sunt puşi să'l aplice sunt dintr'ai lor, n'are ce le face. O nouă impostură ca şi cu planurile cincinale, împlinite înainte de termene.

Distrugerea centrului Bucureştiului. In vara anului 1984, în timp ce echipa română lua parte la jocurile olimpice din Los Angeles, echipe de muncitori cu buldozere au început să dărâme clădirile de pe o suprafaţă de 3/4 kilometri patraţi din jurul străzii Uranus şi să evacueze 40.000 de locuitori, pentru a clădi un centru guvernamental şi al partidului comunist. Au fost dărâmate mânăstiri, Spitalul Brâncovenesc. Intregul şantier este înconjurat cu sârmă ghimpată şi păzit de armată. Nimeni nu se poate apropia, iar fotografierea este interzisă. Un ziarist englez a întrebat: "De ce?" şi i s'a răspuns: "Este secret". "Dacă este aşa, atunci este cel mai vizibil secret din România"; pentrucă este luminat cu reflectoarele. Vara trecută dărâmările au fost extinse, încât au cuprins şi cartierul evreesc, ca să facă loc la "Bulevardul Victoria Socialismului". Care a fost luat în derâdere: "Victoria socialismului pe Bucureşti".

Distrugerea clădirilor în stil bizantin. In Bucureşti circulă un document clandestin în care se arată că s'a pus în aplicare un plan, ca clădirile în stil bizantin din 30 de oraşe, să fie dărâmate şi înlocuite cu clădiri arhitecturale modern socialiste, din blocuri de beton.

Colectivizarea oraşelor. Recent s'a aflat că Ceauşescu a întocmit un plan după care până în anul 1990, să se înfiinţeze "bucătării comunale" pe o scară foarte întinsă, ca să hrănească zeci de mii de cetăţeni. In felul acesta "se va face **economie la pregătirea alimentelor, se** va mări productivitatea muncii şi nu se va **mai simţi nevoia să se echipeze noile apartamente cu bucătării". Ceauşescu îşi va** vedea visul cu ochii căci "oamenii nu se vor îngrăşa, ci se vor hrăni cu meniurile speciale, ştiinţifice create de el".

Mutarea pensionarilor la ţară. In mai multe rânduri Ceauşescu a afirmat în public, că "pensionarii trebue să se mute la ţară, unde pot să afle muncă folositoare". Circulă svonuri în Bucureşti, că "există planuri în aceasta privinţă, ca un mare număr de oameni în vârstă să fie mutaţi la ţară, unde asistenţa socială şi de sănătate sunt rudimentare; pentru a face loc în apartamente la muncitorii din câmpul muncii productive".

In încheierea ultimului articol, Gillette pune întrebarea dacă Ceauşescu va putea sau nu duce la îndeplinire aceste planuri?" In ciuda rapoartelor că în anul 1983 -scrie el- a fost un complot militar impotriva lui Ceauşescu, el pare sigur pe puterea politică, pentrucă în mod continuu schimbă oamenii din guvern, care face opoziţia inefectivă şi apoi se bazează numai pe membrii din familia sa de sânge sau prin mariaj, în care este inclusă şi soţia sa Elena şi fiul său Nicu. Rudeniile ocupă cel puţin 20 de posturi în guvern". Cât priveşte sănătatea sa, deşi au circulat svonuri că suferă de "cancer la prostată" şi că "pare obosit", totuşi rămâne foarte activ.

In faţa acestor triste realităţi de viaţă chinuită, este normal ca bieţii oameni să nu vadă altă salvare, decât prin moartea lui Ceauşescu. De aceea apariţia sa, comportările sale au fost scrutate cu multă atenţiune, făcând obiectul presei internaţionale. "Diplomaţii au fost foarte surprinşi, constatând că pe zi ce trece aparenţa lui Ceauşescu se deteriorează în mod vizibil, faţa lui a devenit scofâlcită, de om bolnav, foarte slăbit". Circulă cu insistenţă svonul că în Iulie sau August "a fost operat la prostată" -că "îşi pregăteşte moştenitor pe fiul său Nicu" şi altele (The New York Times 17 Decembrie 1985). Acestea şi faptul incontestabil că fotografiile sale au fost "trucate ca să arate sănătos, mai tânăr", apoi dispariţia dela televiziune a apariţiei sale, au întărit svonurile că el este pe ducă.

Mizeria fizică şi morală de fiecare zi, augumentate de frig şi foame chinuiesc pe **Români încontinuu. Chinurile lor sunt** întărite, prin teama că tiranul diabolic îşi va pune în aplicare planurile. Tocmai de aceea, doresc moartea lui, care va înmormânta şi aceste planuri şi mai mult ca sigur le va înceta chinurile sau în cel mai rău caz, le va domoli. □

CULTURALNICII "EPOCII CRIMINALE"

—George DRAGU—

Cutremurul din 1977 a distrus parte din centrul **capitalei, etc.**

Al doilea cutremur, defectarea generalului Ion M. Pacepa a produs pagube şi mai mari, a declarat tov. Niculae Ceauşescu.

Iar al treilea cutremur care a început să zgâlţâie şandramalele ceauşiste se datoreşte vibraţiilor de protest şi indignare provocate în Apus de declaraţiile păr. Gheorghe Calciu şi apariţia cărţii generalului Pacepa, "The Defector's Story".

Păr. Calciu dezvăluie teroarea din închisori, subjugarea Bisericii Ortodoxe şi înhămarea Patriarhului la căruţa regimului. El dă nume, date şi identifică pe martiri şi pe criminali.

Cartea d-lui Pacepa completează dosarul infamiei!

Nu se comite o crimă fără ordinul sau aprobarea tov. Ceauşescu.

A fost Ceauşescu, afirmă fostul dir. adjunct al Departamentului de Informaţii Externe (DIE),cel care a dat ordin să fie omorîţi disidenţii Paul Goma şi Virgil Tănase.

A fost Ceauşescu cel care a ordonat uciderea lui Emil Georgescu şi snopirea în bătăi a d-nei Monica Lovinescu (ambii crainici la radio Europa Liberă); şi tot din ordinul tov. Ceauşescu s'au trimis bombe prin poştă celor care participaseră la Conferinţa de Securitate dela Madrid (1981).

In faţa dovezilor de acuzare aduse Tov. Ceauşescu un grup de "neodemocraţi", ce formează celulele "Asociaţiei Culturale Internaţionale a Etniei Române", încearcă să deraieze lupta de eliberare a neamului dusă pe plan cultural şi politic, oferind în schimb un surogat de cască gură învelit în plapuma neutralităţii "...fără nici un fel de scop sau influenţă politică."

Aplăudăm orice activitate culturală dacă-i izvorîtă cu sinceritate din adâncul inimii, dar--ca şi'n trecut--melodiile lahnieiPatriotice se cântă în ritmul metronomului securităţii reseriste.

Pentru o mai bună lămurire a cititorilor reproducem un mic paragraf din cartea d-lui Pacepa:

"Intelligence officers and agents were secretly sent to the United States to take over control of emigre organizations and direct their publications and social activities". (Sunt ei, sau nu sunt ei, trimişi de RSR? Aceasta-i întrebarea.)

Reamintim că în cadrul manifestărilor culturale "fără nici un fel de scop..." s'a făcut afirmaţia că Dimitrie Cantemir şi Niculae Ceauşescu au salvat civilizaţia Europei, şi tot fără nici o "influenţă politică" un lider al "Etniei", în ziarul său procomunist din New York, ne îndeamnă să-l sprijinim pe tov. Ceauşescu "singurul care poate salva România."

In plus, pe toţi aceşti "culturalnici" "...fără nici un scop" îi vedem la Washington, New York, Ottawa, etc. stând în rând ca N. Ceauşescu să le întindă mâna şi ei să pupe mâna Elenei Ceauşescu.

Sub masca iubitorilor de neam şi pace, scufiţele roşii au organizat pentru anul 1986 o serie de adunări, congrese, aniversări, serbări, întruniri şi pomeniri pentru reamintirea trecutului şi uitarea prezentului.

La întâlnirile de sub cupola Etniei nu se şopteşte despre ceea ce se întâmplă azi în RSR. A reaminti de frig, de întuneric, de lipsa de mâncare, de distrugerea monumentelor istorice şi a bisericilor înseamnă a face "Isterie anti-românească"!

Această "Etnie", la care s'au adăugat şi câţiva naivi, ne vorbeşte cu entuziasm subvenţionat de măreţia luminoasă a trecutului ca să nu ne mai gândim la prăpastia în care a fost aruncată ţara.

Sub steagul alb al "...promovării şi răspândirii culturii româneşti" ei vin ca să ne adoarmă conştiinţa.

Ei vor să renunţăm la demascarea regimului din RSR.

Cum puteţi voi oare, culturalnicilor, sărbători 2500 de ani de continuitate getică pe meleagurile României, când geţii cutrerau Balcanii iar strănepoţii lor nu se pot muta dintr'un oraş în altul?

Cum puteţi voi, oare, culturalnicilor, sărbători victoria bătăliei dela Mohaci şi pe Mircea cel Bătrân, fără a pomeni că părinţii şi bunicii rămaşi în ţară sunt azvârliţi din casele lor, sunt ameninţaţi să fie trimişi cu forţa la ţară iar maşina salvării refuză să-i mai ducă la spital?

Cum puteţi vorbi de "Centenarul naşterii lui Liviu Rebreanu" şi de Apostol Bolog, eroul din "Pădurea Spânzuraţilor", fără a pomeni că azi, mii de Apostoli şi Bologi care-şi iubesc neamul şi credinţa, sunt schingiuiţi şi omorîţi prin temniţe?

Cum puteţi voi, să vă numiţi Români şi să ne asurziţi urechile cu trecutul glorios, fără a pomeni că în ţară regimul comunist, ne falsifică istoria şi tot ce ne leagă de trecut?

Cum puteţi pretinde că apăraţi credinţa şi tezaurul naţional, atunci când un membru din comitetul de conducere al "Etniei" scrie că demolarea **monumentelor** istorice, a bisericilor şi a cartierelor bucureştene sunt "...fals interpretate", deoarece "...nu se poate clădi ceva nou, pe acelaşi teren pe care există clădiri vechi." (Observaţi adâncimea gândirii, N.R.); iar în ce priveşte dărâmarea bisericilor asta nu-i nici o pagubă...

"Există suficiente biserici (rămase încă nedărâmate, N.R.) în Bucureştiul Vechi şi în zona nouă respectivă, în care credincioşii să se poată ruga..."

Nici ateistul Ceauşescu n'ar fi putut-o spune mai frumos!

AVE MESTERE CEAUSESCU, CULTURALNICII TE SALUTA! □

CRIMĂ PREMEDITATĂ ÎN ROMÂNIA

Fixând 12 GRADE CELSIUS temperatura maximă în locuinţele din România, guvernul ceauşist a ucis şi continuă să ucidă premeditat, nu număr foarte mare de copii şi bătrâni.

12 GRADE CELSIUS este **temperatura** maximă, nu minimă.

Rar se ajunge la 12 GRADE CELSIUS. Dacă temperatura scade cu numai 2 grade poate să apară HIPOTERMIA, adică inabilitatea trupului de a-şi menţine temperatura normală, din care cauză în nopţile lungi de iarnă şi frig, în România, mor bătrânii şi copiii ale căror trupuri sunt cel mai des afectate de hipotermie.

Pentru cei ce nu cred, le sugerăm să citească presa românească, americană şi canadiană, , în care vor găsi specificată temperatura maximă fixată de pcr pentru locuinţe - 12 GRADE CELSIUS.

De asemenea, ei pot citi "Cryogenic safety manual - a guide to good practice", pag.17, paragraful 1.5 - "General cold exposure (hypothermia)", unde se precizează că pericolul hipotermiei apare dela 10 grade Celsius.

Comparând 12 GRADE CELSIUS cu 10 grade Celsius, putem trage concluziile de rigoare. □

DACĂ NOI VOM TĂCEA, MORMINTELE VOR VORBI

Datoria fiecărui Român este să folosească toate mijloacele de informare - vorbirea, radio-ul, televiziunea - pentru a se atrage atenţia mondială asupra crimelor din România.

Numai aşa se poate opri uciderea unui neam. Trădători nu sunt cei ce vorbesc. Trădători sunt cei ce tac.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

LARRY WATTS

ÎN SERVICIUL MAREŞALULUI

VOLUMUL II

EDITURA ION DUMITRU

In editura Ion Dumitru din München, profilată pe tipărirea de cărți în limba română peste hotarele României socialiste, a apărut la finele anului 1985 cel de-al doilea volum purtând titlul 'In Serviciul Mareşalului'' şi subtitlul "Mareşalul Ion Antonescu văzut de un ofiţer din cabinetul său militar ca urmare a întrevederilor avute cu Larry Watts".

Larry Watts, un American care a studiat ca bursier timp de doi ani în România, continuă şi în acest al doilea tom să prezinte însemnările făcute cu prilejul unor îndelungate convorbiri avute cu un fost ofiţer ajuns până la gradul de maior în perioada când Ion Antonescu a fost conducătorul statului. Urmând primului volum, apărut în prima parte a anului 1985, cel de-al doilea descrie evenimentele din România, raportate direct la persoana Mareşalului, dela începutul războiului împotriva Uniunii Sovietice, până la execuţia fostului conducător, la care se adaugă fapte ce au marcat viaţa Mariei Antonescu, văduva ce i-a supravieţuit mai mulţi ani, precum şi câteva concluzii.

Ca şi primul volum, şi cel de-al doilea prezintă unele caracteristici ce se impun lectorului, prin forma, conţinutul şi analiza celor citite. Din caracteristicile comune ambelor volume, voi enumera:

-nu există obişnuita împărţire pe capitole, ci expunerea este făcută prin narare, comentarea şi concluzionarea unor fapte, urmare întrebărilor la persoană şi obiect, formulate de Larry Watts; mai mult, nu este urmărită nici în mod strict o ordine cronologică;

-după structura frazelor, prezenţa unor construcţii şi expresii tipic româneşti, nu rezultă că autorul desemnat ar fi prezentat un text, ulterior tradus din americană în română, ci avem certitudinea că ne aflăm în faţa unui text primar şi original românesc. De altfel nici cartea nu este prezentată ca fiind o traducere;

- deşi martorul care relatează evenimentele pare că vrea să rămână anonim, prin datele prezentate, iar în volumul II chiar prin reproducerea unei fotografii în care este indicat precis fostul ofiţer şi actualul narator, rezultă cu o siguranţă al cărei procent nu coboară cu nimic sub 100% că această persoană este binecunoscută autorităţilor din Bucureşti;

- cum este bine ştiută atenţia dată de organele de securitate oricărui contact al unui cetăţean străin cu cetăţeni români, cum discuţiile purtate între cercetătorul american şi fostul ofiţer din cabinetul militar al Mareşalului fac obiectul a aproape 400 de pagini de relatări, este evident şi cert că organele M.A.I. au avut tot timpul cunoştinţă de înregistrările făcute şi că volumele despre Ion Antonescu au apărut pentrucă au ştiut şi au vrut, în acelaşi timp. Aceasta nu înseamnă însă că implicit, faptele prezentate nu corespund realităţii, cel puţin în foarte bună parte.

Cum de altfel, cea mai mare parte a textului cuprinde elemente cunoscute, restul cu o mică excepţie, fiind relatarea unor amănunte poate inedite, sigur neesenţiale, să încercăm să explicăm de ce a apărut, sau mai bine spus, de ce a trebuit să apară această carte.

Timp de trei decenii, figura Mareşalului Antonescu a constituit ţinta celor mai înverşunate condamnări din partea istoriografiei partinice dela Bucureşti. Socotit criminal de război, motiv pentru care a şi fost executat în Mai 1946, i s'au aruncat toate învinuirile posibile: fascist, dictator, antisemit, duşman al poporului. Incepând din 1975 atitudinea Bucureştiului socialist se modifică, o primă manifestare în materie constituindo în acel an apariţia cărţii "Delirul" a lui Marin Preda, tipărită de altfel şi în limbi străine, tot în România. In romanul "Incognito" editat în anul următor, 1976, Eugen Barbu ne prezintă un Mareşal ale cărui laturi pozitive, ale personalităţii şi activităţii sale, tind să echilibreze pe cele negative, ba poate chiar să le depăşească. In cartea lui A. Simion, "Preliminarii politico-diplomatice ale insurecţiei române din August 1944", Mareşalul apare în 1979 nu ca un fidel executant al ordinelor lui Hitler, ci dimpotrivă ca un Român care şi-a apărat interesele ţării sale cu mult curaj şi multă hotărîre în faţa Fuehrerului; nu ca un antisemit feroce cum era prezentat în trecut, ci drept un conducător care refuză să predea cu toate cererile insistente ale Germanilor, cetăţenii români de origine evreiască. Si iată acum cele două volume care pun în adevărată lumină patriotismul lui Ion Antonescu, simpatia ce o purta Franţei şi Angliei, cinstea sa exemplară, capacitatea sa de muncă. Este inutil să ne întrebăm de ce atâţia ani s'a spus unul şi acelaşi lucru, ci necesar să căutăm să înţelegem de se poate spune acum o parte din adevăruri.

Partidul comunist român, inexistent la 23 August 1944 şi impopular în 1985, este lipsit atât de legitimitate trecută cât şi prezentă şi din această cauză a încercat să-şi revendice ca surse marile figuri şi fapte din istoria noastră naţională. Unde a mers Burebista, Traian, Decebal, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Ecaterina Teodoroiu, de ce nu ar merge şi Mareşalul Antonescu?

Apoi, redescoperit, reconsiderat, Mareşalul poate sugera Românilor o paralelă ce le-ar putea ţine de cald, în frigul la care sunt condamnaţi: Conducător-Antonescu, Conducător Ceauşescu. Antonescu a încercat să-i înfrângă pe Ruşi militar, Ceauşescu încearcă să-i şmecherească diplomatic; chiar dacă aceasta nu este realitatea, nu strică puţină propagandă. Antonescu a trebuit să se alieze cu Berlinul dar a păstrat independenţa ţării, Ceauşescu trebue să rămână aliat cu Moscova, dar trebuesc făcute toate sacrificiile, deoarece aşa cum scrie Scînteia, luptă pentru independenţă.

Mareşalul nu a avut un partid. Readucându-i figura în actualitate nu există nici un risc de prozelitism, nici în ţară şi nici în rândul Românilor de peste hotare. Mai mult, o carte ca "In slujba Mareşalului" prezintă următoarele avantaje pentru securitate:

- fiind opusă figura lui Ion Antonescu fruntaşilor politici Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu, se crează confuzie în rândul Românilor din ţară şi de peste hotare, care păstrează respect pentru preşedinţii partidelor naţional-ţărănesc şi naţional-liberal, morţi în chinuri în temniţa din Sighet;

- reactivând conflictul dintre Mareşal şi legionari se redeschide o veche problemă. In exil în special, deşi la vârste înaintate şi foarte înaintate, există foşti ofiţeri care au fost legaţi de Mareşal, sau persoane care au fost legate de Horia Sima, şi care, de altfel trăieşte. Iată un nou şi admirabil prilej de a readuce în discuţie o problemă ce devenise din amintire, fapt istoric;

- în afara hotarelor ţării, având 64 de ani, se află ultimul Rege al României, Mihai I. In cartea la care ne referim, şi mai ales în volumul II, persoana sa este supusă unui atac necruţător. Dacă în cărţile lui Zincă şi Simion, era considerat pozitiv rolul jucat de suveran la pregătirea şi înfăptuirea actului dela 23 August 1944, să nu uităm că acele publicaţii erau destinate consumului intern. Cartea lui Watts este destinată însă prin publicare, consumului extern, practic, Românilor de peste hotare. Ce mană cerească pentru securitate aprinderea unui nou focar de polemici pe această temă, în exil, câte adversităţi uitate ar fi redeşteptate şi câte altele noi nu s'ar putea crea;

- în volumul II, recent apărut, se insistă foarte mult asupra figurii lui Nicolae Titulescu, care însă nu a avut nici o legătură cu evenimentele din ţară din 1940 - 1944, dar care a fost una din cele încă de mult răsfăţate la Bucureşti: în 1966 apăruse o monografie despre marele diplomat român, iar în 1967 i-au fost tipărite discursurile. Ambele cărţi erau prezentate legate şi tipărite în zeci de mii de exemplare;

- fostul ofiţer din preajma Mareşalului citează de mai multe ori din cartea lui Haralamb Zincă şi care în 1971, deşi prezintă pentru prima dată oficial unele fapte şi amănunte, reprezintă punctul de vedere al partidului cu privire la actul dela 23 August 1944. Prin aceasta se realizează un dublu scop: cărţii lui Zincă i se dă cel puţin pentru anumite părţi un nesperat gir de autenticitate, iar pe de altă parte se implică o concordanţă posibilă între admiratorii fostului şi actualului conducător.

Am evocat câteva din motivele ce pot fi considerate că au stat la baza aprobării date de securitate pentru desfăşurarea convorbirilor ce s'au transformat ulterior în cele două volume de care ne preocupăm. Aceasta nu înseamnă că ele trebuesc respinse şi condamnate în totalitate. Figura Mareşalului ne apare aşa cum a fost: un mare patriot, un bun militar, un om care s'a devotat ţării sale şi unor principii de înaltă moralitate. Este cert că naratorul nutreşte pentru Ion Antonescu o admiraţie sinceră şi nealterată de ani. Pentru cei care dintr'un motiv sau altul nu au cunoscut evenimentele, iată şi un prilej de informare, dar cu necesitatea păstrării anumitor rezerve. Trecem peste unele erori inexplicabile, cum ar fi aceea că ultimul preşedinte al partidului liberal, Dinu Brătianu, este numit când Ionel, când Vintilă când Gheorghe Brătianu. Este evocată cu insistenţă o telegramă ce ar fi primit-o Mareşalul în ultimul moment şi care aducea dezlegarea unui armistiţiu miraculos, telegramă ce ar fi fost interceptată şi reţinută de Iuliu Maniu, fără a se indica de unde venea această providenţială depeşă. Povestitorul arată cu sinceritate copleşitoarea superioritate sovietică ce reuşise spargerea frontului în Moldova, dar insistă asupra rezistenţei ce s'ar fi putut organiza pe linia Nămoloasa-Galaţi, fără însă a aminti că nici linia Maginot nu rezistase Germanilor în 1940 şi nici linia Siegfried, aliaţilor, în iarna 1944-45.

Nu este exclus ca înlesnirea acordată pentru recoltarea în ţară a materialului ce a stat la baza cărţii despre Mareşalul Antonescu să fi urmărit şi unele scopuri mai puţin evidente. Recent a fost tipărită de către Mitropolia Banatului o carte intitulată "Biserica Românească în Nord-Vestul Tării sub ocupaţia hortystă", a lui Mihai Fătu, un istoriograf al partidului care nu are nimic comun cu Biserica. In realitate, cartea este un document de acuzare adus ocupaţiei maghiare şi sunt prezentate toate excesele şi atrocităţile comise, nu numai cele circumscrise la biserică, şi este clar că apariţia a fost ghidată de partid, care în timp ce se ocupă cu dărâmarea bisericilor, a folosit, la nevoie, o firmă bisericească. Dacă în ţară se va continua reconsiderarea Mareşalului sau un timp nu va fi citat în nici un fel, vom trage o concluzie. Dacă însă, chiar pentru o scurtă perioadă, memoria sa va fi iar atacată şi întinată, ne vom gândi atunci la principiul leninist: doi paşi înainte, un pas înapoi.

Constantin MAREŞ

PODUL DE LUMINĂ

Trecem desculţi pe un pod de lumină
Tălpile noastre's aprinse de mers
Ducem în spate-o desagă de tină
In partea cealalt-a unui nevăzut univers.

Truda răpune pe rând câte unul
Totuşi noi mergem spre malul cel sfânt
Ingerul nostru ne apără drumul
Si nu-i prea departe de-acum de Cuvânt.

Podu-i subţire şi se clatină'ntr'una
Viscole mari ne pândesc din ocean
E timpul să'nceapă în lume furtuna
Piraţi ne privesc printr'un magic ochean.

Si totuşi convoiul de suflete urcă
Pe podul luminii aprins
Tărmu-i departe şi parcă-i nălucă
I-tot mai greu, tot mai greu de atins.

Cerul se'ntunecă, fulgerul sparge
Bolta albastră de fum şi cristal
Vai, nu se mai văd ale lumii catarge
Si noi nu mai ajungem la mal.

Trecem desculţi pe un pod de lumină
Intrăm toţi pe poarta acestui apus
Ducem în spate pogoane de tină
Mulţi au plecat, puţini au ajuns.

Se lasă iar noapte şi sufletul ştie
Nu-i adăpost pentru el pe pământ
Mulţi se vor pierde de-acum prin pustie
Puţini se întorc în Cuvânt

Marin MIHALACHE

Rev. Fr. John DINU

BISERICA ÎN VIAȚA ROMÂNILOR DIN CHICAGO

1900-1985

St. Mary Romanian Orthodox Church Chicago

Monografia "Biserica în viața Românilor din Chicago," de Rev. Fr. John Dinu, ne oferă un amplu și documentat material, privind istoricul și evoluția dezvoltării comunității românești din orașul Chicago, evoluție strâns unită cu viața spirituală religioasă, dela biserica ortodoxă română, "Sfânta Maria".

Acest document istoric ne relatează pe larg din primele pagini, cu date și fapte concludente de arhivă, intensa activitate și luptă a Românilor (1900-1984), care au venit și s'au așezat în această parte a lumii, departe de țara lor natală, datorită împrejurărilor istorice și sociale vitrege prin care au trecut în decursul vremii, până astăzi.

Dorința acestor Români de a avea și a se aduna în jurul bisericii creștine ortodoxe de veacuri și în jurul preotului lor, dovedește cu prisosință că întotdeauna biserica a fost forța și elementul esențial, etern, de înălțare și purificare sufletească a neamului românesc, locul de învățătură și înțelepciune, de iubire adevărată, dar și de jertfă, pentrucă în biserică și prin ea Românul și-a găsit echilibrul și alinarea suferințelor, suprema liniște și bucuria de a trăi, în biserică a găsit puterea de a birui orice impediment din viață.

Această carte este în același timp un document de preț, demonstrând lumii și istoriei contemporane că Românii nu și-au părăsit țara lor de origine, niciodată pentru a se stabili pe meleaguri străine, decât atunci când situația lor socială, spirituală, economică și politică, a devenit insuportabilă. In această privință stă mărturie emigrarea multor Români din Transilvania, în timpul ocupației asupritoare austro-ungare, apoi din Banat și din Bucovina ocupată de Austria, deci majoritatea Românilor, fapt dovedit printr'o statistică riguroasă, sunt din aceste provincii românești ocupate și nu din vechiul regat, al cărui număr în acea vreme este fără nici o importanță. Ce este însă, cel mai dramatic și îngrijorător fapt, că emigrarea Românilor se săvârșește ca un adevărat exod, cu voia sau fără voia autorităților românești din țară, în timpul prigoanei comuniste, prigoană fără precedent în toată istoria omenirii, fapt ce a cuprins toate popoarele din Răsăritul Europei și pe unele din Asia, acolo unde comunismul a distrus și distruge ființa umană, ca cel mai violent cutremur, împingând zeci și sute de mii de oameni să-și găsească adăpost prin celelalte țări ale lumii.

Intre 1900-1914, așa cum reiese din monografia Preotului John Dinu, Români din Transilvania, din Banat și Bucovina s'au stabilit în orașul Chicago, iar în 1911, la 4 Iulie se ia hotărîrea să se organizeze și să se pună bazele unei parohii "Greco-Orientale", căreia i se dă numele de "Adormirea Prea Curatei Maria".

La Sinodul din 25 Decembrie 1911, se aprobă statutul acestei parohii și tot atunci se informează populația românească că se va tipări "Gazeta și Calendarul Libertatea" care apare în 12 Martie 1912.

La 10 Martie 1914, Mitropolia din Sibiu anunță că s'a aprobat să vină un preot pentru comunitatea Românilor din Chicago, care sosește la 15 Iunie, în persoana preotului Corneliu Foltuțiu împreună cu soția sa Elena. Până în acest moment, Românii nu au avut preot, decât pe preotul misionar Simion Mihălțian, care efectua sporadic serviciile creștinești necesare. Din acel timp Românii au reușit să-și înalțe biserica lor creștin-ortodoxă română și să aibă slujitori ai altarului, care s'au succedat pe toată perioada până astăzi, ca: Preotul Octavian Mureșan (cumnatul poetului Octavian Goga), Moise Balea, Ioan Petroviciu, Victor Mureșan, Victor Bărbulescu, Eugen Lazăr, John Dinu (autorul acestei monografii), Pantelimon Stanciu, și alții, care au fost demni de misiunea ce li s'a încredințat și au slujit biserica cu dragoste și devotament; totodată menționăm că în tot acest timp în fruntea bisericii române ortodoxe din America și Canada s'au aflat episcopii: Policarp și Valerian, iar în momentul de față se găseste pe scaunul episcopal Nathanael Popp.

Autorul acestei monografii dezvoltă pe larg activitatea Românilor din Chicago, atât cea în legătură directă cu biserică, cât și pe cea național-culturală și administrativă, activitate depusă de membrii bisericii și ai comitetelor conduse de președinți destoinici ca: Nicolae Muntean, Aurel Bărbat, Valeriu Popescu, Vincent K. Sebastian, Simion Stanciu, John G. Sarafolean, Theodor Nicoară, Constantin J. Stanitz, John D. Calin, Vincent C. Rusu, John W. Popescu, Walter Fleser și alții, care prin munca și priceperea lor au ajutat la bunul mers al comunității și credinței străbune românești, împreună cu iubitori ai bisericii și ai neamului românesc ca: Stefan Dobrescu, Jetta Muntain (care și-a pierdut unicul fiu in cel de al doilea războì mondial), Traian Pora, etc, care prin generozitatea lor au sprijinit biserica și organizațiile românești din acest oraș.

Astăzi comunitatea românească din Chicago a devenit o puternică instituție național-spirituală, care are cu ce se mândri și poate să dovedească cu prisosință talentul creator românesc care se manifestă oriunde, dacă există bună înțelegere și convingerea că prin această spiritualitate creștin-românească se poate depăși orice dificultate, încât sacrificiile pe care acest popor le-a făcut în decursul vremurilor și le face mai cu seamă astăzi, nu sunt inutile, ci dimpotrivă prin creația sa, are ce lăsa drept moștenire generațiilor viitoare, care la rândul lor să poarte mai departe făclia credinței și a culturii neamului românesc. □

Gheorghe RĂDULESCU

APEL

Sub patronajul Academiei Româno-Americane și îngrijirea domnului Ionel Jianu, o monografie intitulată "Artiștii români din Occident" urmează a fi tipărită în anul 1986.

Lucrarea își propune să prezinte activitatea și personalitatea artiștilor români și de origine română aflați în afara hotarelor țării.

Intre cele aproape două sute de nume de artiști prevăzute se află și cel al lui Jules Perahim.

Amintim că Jules Perahim, după ce a plecat în 1940 în Basarabia proaspăt ocupată, s'a reîntors la București în 1944, în furgoanele armatei roșii, ca cetățean sovietic. In această calitate și primind înalte responsabilități în lumea artelor, Jules Perahim a dispus, timp aproape de două decenii, de destinele artei românești, cu deosebire în anii terorii staliniste.

Urmând programul de anulare a identității noastre spirituale și culturale aplicat de ocupația sovietică și autoritățile comuniste asupra întregii țări, Jules Perahim s'a făcut direct responsabil de persecuțiile împotriva artiștilor români și a artei românești.

In memoria intelectualilor și artiștilor care au suferit și a acelora care au murit în închisorile și lagărele comuniste, în numele demnității celor nevoiți să ia calea exilului, -puțini fiind cei ce s'au stabilit din alte motive în străinătate-, asocierea lui Jules Perahim la orice referință privind arta românească, și mai ales, artiștii exilului, este inacceptabilă.

Păstrând proporțiile, este ca și cum, dintr'o asociație de foști deținuți politici ar face parte și gardienii.

Vocația și interesul cărții fiind astfel dela sine compromis, și considerând că citarea numelui lui Jules Perahim în această lucrare este o insultă adusă artei românești, suferințelor artiștilor români, și unei demnități elementare, invităm pe toți cei ce se socotesc în acord cu acest protest, să adere prin semnătura lor.

Mihaela BACOU, Paul BARBANEAGRA, Mihnea BERINDEI, Daniel BOC, Theodor CAZABAN, Antonia CONSTANTINESCU, Serban CRISTOVICI, Ion Petru CULIANU, Victor CUPSA, Dumitru CUSA, Camilian DEMETRESCU, Stefan GANE, Paul GOMA, Virgil IERUNCA, Dan IONESCU, Monica LOVINESCU, Ion MIREA, Titus MOCANU, Cicerone POGHIRC, Mihai PUPAZAN, Aurelio RAUTA, Mihai TODEA, Gheorghe TOMAZIU, Horia VINTILA.

Au mai aderat: Augustin Horia IERUGAN, Virgil D. VASILIU.

Din Statele Unite: Alexandru BADIN, Ion DIMA, Vlaicu IONESCU, Alexandrina ISAC, Zahu PANA, Ovidiu VASILESCU, Constantin VASILIU.

Din Canada: Florica BATU, Dumitru ICHIM

American Romanian Academy of Arts and Sciences — Academia Româno-Americană de Științe și Arte

President
PROFESSOR MARIA MANOLIU MANEA
Department of French and Italian, Sproul Hall, University of California, Davis, Ca. 95616
(916) 752-6442

1/14/1986

Stimate Domnule Bălasu,

In legătură cu articolul semnat de Dl. Camilian Demetrescu publicat în "Cuvântul Românesc", no. 117 din Ianuarie, 1986, p.4. tinem să vă aducem la cunostintă că Dl. Jules Perahim nu este inclus în volumul Romanian Artists in the Western World", în curs de pregătire.

Vă rugăm să publicati această precizare în numărul următor al ziarului Dumneavoastră.

Cu stimă,
Maria Manoliu-Manea
Presedinte al Academiei Româno-Americane de Stiinte si Arte.

PERSPECTIVE ŞI CONFRUNTĂRI

CONTINUITATEA ROMÂNILOR

-II-

(Critica izvoarelor) *

—Cicerone POGHIRC—

Una din caracteristicile principale ale teoriilor care neagă continuitatea Românilor este că ele se contrazic dela un autor la altul, şi uneori chiar la acelaşi autor. Să le luăm pe rând.

I. Luând ad litteram afirmaţia lui Eutropius (VIII, 6,2) "Dacia enim diuturno bello Decebali viris erat exhausta" (căci din cauza îndelungatului război al lui Decebal, Dacia era secătuită de bărbaţi), roeslerienii afirmă că toată populaţia Daciei fusese literalmente extirpată. Faptul nu poate fi de crezut, când vedem că chiar şi de bomba atomică dela Hiroşima au mai scăpat supravieţuitori. Dovadă că Dacii nu au pierit este faptul că în inscripţiile din Dacia romană au fost atestate peste o sută de nume de persoane dacice, adunate în parte, de altfel, de un istoric maghiar, A. Dobo (1940), apoi de I. I. Russu. Din Dacia au fost de asemenea recrutate sub Romani cel puţin 15 unităţi militare (denumite "Cohors Dacorum" etc.) şi trimise în diverse regiuni ale Imperiului. Săpăturile arheologice vădesc numeroase şi evidente urme ale supravieţuirii populaţiei, iar cuvintele dacice şi toponimele păstrate în română constituie o dovadă în plus. De altfel, nicăieri Romanii nu au exterminat populaţia locală: oricât de mulţi colonişti ar fi adus ei ("victa Dacia, inifinitas eo copias ex toto orbe Romano hominum transtulerunt", zice acelaşi Eutropius, VIII, 6,2), fără o numeroasă populaţie locală, pe care s'o exploateze, Romanii n'ar fi constituit o Provincia Dacia.

II. Uitând că au pretins că Dacia a rămas pustie, roeslerienii susţin că timpul dela Traian la Aurelian (106-275) n'a putut fi suficient pentru romanizarea provinciei. Mai întâi, se uită că, deşi peste tot au mai rămas până târziu grupuri care mai vorbeau limba autohtonă, nici celelalte provincii n'au necesitat un timp mai lung de romanizare: la anul 50, începutul campaniei lui Caesar în Nordul Galliei, parte sudică, cucerită la 120 a. Chr. era în esenţă romanizată. Procesul de colonizare, început cu aproape două secole înainte, mai întâi de Greci, apoi de Romani, a fost foarte intens după cucerire, cum o afirmă izvoarele, şi o confirmă numărul mare de trupe, de colonii şi chiar municipii înfiinţate, precum şi numărul mare de inscripţii latine, peste 3000, în timp ce în Tracia şi Macedonia, cucerite cu mult înainte, s'au găsit abia vreo 800.

Intensitatea colonizării se explică pe de o parte prin poziţia strategică a Daciei ("în calea răutăţilor", cum avea să zică mai târziu cronicarul), iar pe de alta bogăţia ei, în primul rând aurul şi argintul, dar şi oamenii. In privinţa timpului scurt, cei 169 de ani de guvernare romană reprezintă 6-7 generaţii (luând 25 de ani ca vârsta la care se naşte una nouă). Ori cercetările recente despre bilingvism (U. Weinrich, A. Weiss, K.H. Schoenfelder) arată că sunt suficiente trei generaţii pentru a trece dela o limbă la alta: prima învaţă prost noua limbă, a doua le vorbeşte la fel de bine pe amândouă, a treia abia dacă mai ştie ceva din limba veche. In plus, nu trebue uitat că elemente romane au continuat să pătrundă la Nordul Dunării şi după retragerea oficială, mai ales sub Constantin cel Mare şi sub Justinian.

III. Abandonarea totală şi definitivă a Daciei sub Aurelian este însă calul de bătaie al roeslerienilor. In acest caz (unul din puţinele) ei se bazează pe un fapt concret: existenţa unor izvoare antice care afirmă acest lucru.

Este vorba de trei istorici de curte, care reproduc propaganda oficială în legătură cu părăsirea Daciei: Ca să adoarmă scrupulele senatorilor, Aurelian a botezat o parte din Moesia "Dacia Aureliana", afirmând că i-ar fi retras acolo pe toţi Romanii din Dacia, spre a nu fi acuzat că a părăsit cetăţeni romani în mâinile barbarilor.

Conform acestei versiuni oficiale Eutropius afirmă că Aurelian "scoţându-i pe Romani din oraşele şi de pe ogoarele Daciei, i-a aşezat în mijlocul Moesiei" (abductosque Romanos ex urbibus et agris Daciae, in media Moesia conlocavit, IX, 15, 1). După el, Rufius Festus vorbeşte doar de "transferarea Romanilor" (translatis exinde Romanis, VIII), plasând-o însă pe timpul lui Gallienus. La rândul său, Flavius Vopiscus spune că Aurelian "luând armata şi pe provinciali...i-a aşezat în Dacia" (sublato exercitu et provincialibus... in Moesia collocavit, Aurel.39.37). Or Vopiscus singur mărturiseşte că a scris la îndemnul unei rude a împăratului, care l-a sfătuit să nu se sfiască a modifica adevărul, căci "va avea ca tovarăşi de minciună autori a căror elocvenţă istorică o admirăm" (habiturus mendaciorum comites quos historiae eloquentiae miramur auctores, ibid.2,2). In ciuda acestei mărturisiri, Rosler îl considera pe Vopiscus "un bărbat prea înţelept, care îşi intemeiază părerile sale pe o cercetare conştiincioasă a faptelor", afirmaţie de natură să stârnească râsul oricărui cunoscător.

Este meritul lui Vladimir Iliescu de a fi arătat (SCIV, 1971, nr.3) că este vorba aici nu de izvoare independente, ci de unul singur, tendenţios, urmat necritic de ceilalţi. Dar contribuţia lui cea mai importantă este de a fi relevat existenţa unui alt izvor, nefolosit anterior, care reflectă situaţia reală: este vorba de Iordanes, got, care scrie latineşte, în sec. VI, şi care în "Romana", 217 spune doar că Aurelian" "a revocat legiunile de acolo" (evocatis exinde legionibus), fără să vorbească de un transfer de populaţie. Iordanes trăia pe malul drept al Dunării, şi dacă nu i-a urmat pe cei trei scriitori, înseamnă că ştia că populaţia n'a plecat din Dacia.

Că părăsirea Daciei nu a însemnat decât retragerea armatei şi a administraţiei, şi nicidecum a întregii populaţii romanizate, o dovedeşte un citat din Salvianus: "Plebea romană de acolo are o singură cerere comună: să fie lăsată să-şi ducă viaţa împreună cu barbarii. Si să ne mai mirăm că Goţii nu-s învinşi de noi, când chiar Romanii preferă să fie sub aceştia, decât sub noi? Aşadar, nu numai că fraţii noştri nu vor să treacă dela Goţi la noi, ci ne părăsesc pe noi, ca să fugă la ei" (De gubernatione Dei, V,8).

O retragere a întregii populaţii din Dacia, ţară de agricultori legaţi de pământ încă din neolitic, ar fi fost imposibilă în acea perioadă, aşa cum nici populaţia romanizată a Galiei nu s'a retras în faţa năvălirilor germanice. O serie de argumente (urmele arheologice, inscripţiile, toponimia, etc.), care vor fi discutate în cele ce urmează, dovedesc clar că populaţia a rămas pe loc şi că cel care are dreptate este Iordanes, şi nu istoricii de curte.

IV. Tăcerea izvoarelor (argumentum ex silentio) din secolul IV şi până în s.XIII (după roeslerieni) ar fi o confirmare a părăsirii Daciei. Mai întâi, chiar dacă tăcerea ar fi atât de îndelungă şi de totală, ea nu ar fi în sprijinul roeslerienilor, ci al continuităţii: dacă ultimele ştiri confirmă existenţa unei populaţii romanizate în Dacia, iar primele care reapar, după oricât de lung interval, vorbesc din nou de ea, însemnă că nimic nu s'a schimbat, şi cei care vor să dovedească schimbarea trebue să aducă ei argumente, nu noi. Chiar dacă ar fi adevărat că nu există dovezi de rămânerea Dacoromanilor în Dacia, ceea ce -cum vom vedea- este departe de adevăr, este sigur că nu există nici un fel de dovezi (istorice, epigrafice, arheologice, toponimice) de transfer masiv de populaţie dacoromană la Sud, în Imperiu, unde situaţia e binecunoscută, atât în epoca lui Aurelian, cât şi mai târziu. Ar trebui oare să deducem de aici că Dacoromanii au dispărut complet, ca apoi să cadă din cer atunci când le convine roeslerienilor?

Dacă atunci când şi-a formulat Rosler teoriile, dovezile arheologice erau aproape inexistente, căci arheologia românească nu se născuse încă, săpăturile ulterioare, şi mai ales cele din ultimele decenii, au demonstrat clar continuitatea de locuire a Daciei, romană în mediile urbane, dacică şi apoi dacoromană la sate. Săpăturile făcute în sute de puncte arheologice, pe întreg teritoriul românesc, au dovedit categoric continuitatea şi rezultatele au fost sintetizate în câteva lucrări importante: a lui D. Protase (1966) şi K. Horedt (1958) pentru fosta Provincia Dacia, a lui D. Toropu (1976) pentru Oltenia, Dan Teodor pentru Moldova (1978) şi atâtea altele. Absenţa numismaticei romane a fost desminţită de atâtea descoperiri importante. Emilian Popescu a demonstrat ("Inscripţiile greceşti şi latine din sec. IV-XIII descoperit în România", Bucureşti1976) că deşi în descreştere, ele continuă evident în s.IV-VI, dar devin extrem de rare după distrugerea totală a vieţii urbane, ca urmare a năvălirilor barbare. In loc să accepte evidenţa faptelor, de data aceasta roeslerienii schimbă melodia: "continuitatea circulaţiei monedei romane sau conservarea tradiţiilor artei ceramice romane nu dovedesc nici nu infirmă supravieţuirea populaţiei romanizate" afirma o istorie maghiară a Ungariei apărută în 1975 la Londra!

V. Absenţa mărturiilor istorice ar dura, după roeslerieni, între s.IV-XIII, când ar fi venit Românii din Sud (după alţii chiar mai târziu!) deci după pătrunderea Maghiarilor în Transilvania. Dacă este adevărat că textele latineşti şi greceşti nu mai pomenesc despre populaţia romanizată din Nordul Dunării, este pentrucă ea rămăsese în afara imperiului şi - ca populaţie paşnică de agricultori şi păstori - nu le era, ca să folosim expresia lui Tacitus, "nec beneficio, nec iniuria cognita" (nu era cunoscută nici prin binefaceri, nici prin nedreptăţi). In schimb, cum am amintit, pentru secole în şir nu tac izvoarele arheologice, numismatice şi epigrafice. Nici unul din popoarele care au trecut prin Dacia sau s'au aşezat temporar (goţi, gepizi, huni, avari, cumani etc.) nu au scris istorie.

Imperiul roman de Apus s'a dezinteresat dela început de această regiune, interesul lui revenind abia cu extinderea propagandei catolice de către papi, care, aşa cum am văzut, au recunoscut dela primele contacte originea romană atât a Aromânilor cât şi a Dacoromânilor.

Imperiul bizantin a fost împins dela Dunăre de către Slavii aşezaţi în Sud. Abia în s. IX-X ei au mai atins Dunărea, şi din această perioadă avem mărturiile lui Constantin Porfirogenetul, care pe de o parte ne dă nume de ape cu fenomene fonetice româneşti (Moreses-Mureş, în loc de mai vechiul Marisia) şi face pentru prima dată distincţia între populaţia bizantină numită Romaioi-Romei, şi populaţia romanizată numită Romanoi. Cronicarii bizantini pomenesc numai acele populaţii care ating interesele imperiului, şi tot în astfel de împrejurări sunt pomeniţi din nou şi Vlahii, ca popor deja constituit, cu un nou nume, de Kekaumenos (s.XI), sau în ştirile referitoare la răscoalele Asăneştilor. In plus, cum s'a mai remarcat, mania istoricilor acestei epoci era de a numi popoarele contemporane lor cu cele corespunzătoare din antichitate (Moesieni, Sciţi etc.).

Cum ceea ce interesează aici este numai ceea ce contrazice afirmaţiile roeslerienilor (aşezarea Ungurilor în Transilvania înaintea Românilor), ne vom referi mai întâi chiar la izvoarele maghiare., Anonymus Notarius al regelui Bella (sfârşitul s.XI, începutul s.XIII), şi Simon de Keza (sf.s.XIII) amândoi bazaţi pe o cronică maghiară mai veche, Gesta Hungarorum, atestă explicit prezenţa Românilor în Transilvania, organizaţi în voevodate proprii la sosirea Maghiarilor. Interesant este că primul nu face nici o menţiune despre Saxoni şi Secui (scriind deci înainte de venirea acestora), şi ambii nu vorbesc despre vreo venire din Sud a Românilor pe care, de altfel, nu-i iubesc şi nu-i cruţă.

Alte popoare din jur îi pomenesc în foarte vechi documente: Slavii de Est în prima lor istorie, Cronica lui Nestor (S.XI-XIII); apoi "Descriptio Europae Orientalis", scrisă de un autor francez pentru Carol Robert şi Carol de Valois la 1308, şi care atestă prezenţa acelor "pastores Romanorum" la sosirea Ungurilor. Tot astfel celebra epopee germană Niebelungenlied pomeneşte de ducele Râmunc din Tara Vlahilor (Vlâchenlant): evenimentele se petrec pe vremea lui Attila, dar poemul e compus mai târziu fiind scris în redactarea finală abia catre 1200, căci Vlahii sunt pomeniţi împreună cu Pecenegii, vecinii lor în sec. IX-X.

Chiar şi popoare mai îndepărtate au conştiinţa originii şi prezenţei Românilor în pământurile lor actuale. Astfel geograful armean Movses Chorenaţ'i (Moise din Horen, a II-a jumătate a s. IX) vorbeşte de ţara Balak; pe la 966 Valahii sunt amintiţi de Arabul Mutahhar al-Maqdisi; în a doua jumătate a s. XI persanul Gardizi în "Podoaba istoriilor" vorbeşte de un popor romanic (az Rum) aşezat între Bulgari, Ruşi şi Unguri, etc.

Mai amintim în acest context că însuşi numele de'Valahi' dat Românilor din Sudul şi Nordul Dunării este o dovadă că celelalte popoare aveau cunoştinţă de originea romană a Românilor: la început numele unui trib galic, Volcae, el a devenit la Germanici mai întâi numele Gallo-Romanilor şi apoi al tuturor popoarelor romanice (v. germ. Vlâchen, n. germ. Welschen), iar dela Germanici a trecut la Greci, Slavi şi alte popoare. Românii însă nu s'au numit pe sine niciodată Vlahi, ci numai Români.

In încheierea acestui capitol mai menţionăm că, deşi numele Românilor reapare relativ târziu (cf. Albanezii, vecini cu Grecii, care apar în s.XI) şi în ciuda afirmaţiilor roeslerienilor despre venirea noastră din Sudul Dunării (după unii în s. VI-VII, după alţii IX-X, ori chiar XIII ş. urm.), nu s'a putut produce nici un document în sprijinul acestei afirmaţii, deşi un asemenea exod de populaţie nu ar fi putut scăpa neobservat nici Bizantinilor (care, dimpotrivă, vorbesc de venirea Aromânilor dinspre Nord), şi nici Maghiarilor înşişi. □

Rugăm să fie trimise Asociaţiei "Hyperion" eventualele sugestii şi comentarii referitoare la această pagină. Dorim să poată deveni prilejul unei cât de largi discuţii. Nicidecum polemică, în ciuda pasiunilor vremii. Cât mai apropiată de idealul formulat de Spinoza: Non ridere, non lugere, neque detestari sed intelligerre.

---

* Vezi "Cuvântul Românesc", Octombrie 1985. Vor urma "Argumentele lingvistice".

HYPERION

Centrul de promovare a cărții românești

POETUL ŞTEFAN MUNTEANU

——Ion NEGOIȚESCU——

Dacă vrem să situăm versurile lui Stefan Munteanu în cadrul literaturii noastre contemporane și dacă ținem seamă de faptul că aceste versuri sunt creatoare de atmosferă epică, sunt fanteziste și policrome, versuri purtate de melodia lor interioară, versuri onirice și manieriste, ce nu se lasă totuși risipite în prețiozitate și vag; de vrem prin urmare să-i aflăm lui Stefan Munteanu tovarăși de drum în călătoria lui visătoare printre stelele care se învârt fericite și leneșe în jurul insului singuratic și anxios, vom numi desigur poeți ai stihului și ai prozei ca Leonid Dimov, Andrei Ujică sau Emil Brumaru. Cu o imaginație nu mai puțin îndrăzneață decât a lor, Stefan Munteanu e parcă totuși mai aerian, mai pudic estetic, ca să zic așa, decât dânșii, mai retractil în confruntarea realului, față de atingerea căruia reacționează uneori nu altminteri decât coarnele temătoare ale melcului. Dacă așadar el conturează cu precizie vagul în această viziune: "Ploaia a rămas înăuntru/să doarmă,/pe un hipodrom negru, cu coadă", altundeva poetul constată, cu toată capacitatea sa de a se sfii când îndrăznește: "grandul de indiscreție este în continuă creștere". Iată un vers care semnifică nu numai o sensibilitate anume, dar care, bazându-ne pe sensul său negativ, poate să ne dezvăluie o estetică a poeziei proprie autorului său. Prin acest vers se încheie un poem, unde, la modul disimulat naiv, se vorbește despre scrierea poeziei ca despre creația unei lumi noi, insulare și utopice, a cărei existență sau non-existență depinde mai de nimic: de guma de șters, de pildă, căci este o lume ce se realizează și tot atât de ușor se poate de-realiza pe o foaie de hârtie. De aici și caracterul filigran al esteticii respective.

Nimic nu e de mirare într'o atare lume, zice poetul: "nici bicicletele cu aripi, nici mașini de schimbat / viitorul, nici case dansând, nici chiar planurile/complicate ce dau indicații cum se bobinează un suflet". Doar că, uitat pe undeva prin cosmos, caietul poetului riscă să dispară, tocmai din cauza sporitoarei indiscreții. Estetică, implicită în această năstrunșnică idee, acordă poeziei din om rang de generalitate precum unui instinct: dacă nu chiar toți, atunci totuși din ce în ce mai mulți vor să se bucure de poezie. Fapt care pe mânuitorii de versuri îi îngrijorează, căci poeții consideră nevoia prea răspândită și prea insistentă de receptare lirică drept o indiscreție.

Dar fără îndoială că, din moment ce se comunică pe ei înșiși prin scrisul lor, poeții trebue să-și asume riscul receptării de către public, oricât i-ar deranja prezența noastră indiscretă, a celor care nici măcar nu ne mulțumin să-i contemplăm, ci chiar îndrăznim să scriem despre dânșii, jucând față de scrisul lor rolul odios al delatorului - al indiscretului, ca să folosim eufemismul deja consacrat. Mai cu seamă atunci când un poet ca Stefan Munteanu proclamă lirismul retragerii în sine, viziunea oglindită înlăuntrul sensibilității proprii, ferită de iluzia a tot ce este exterior și consumându-se, printr'un fel de asceză mistică, în întunericul înnoitor, generator, al adâncului unic și individual: "Am regăsit undeva, adânc în noi, / la capătul unui coridor,/cămăruța întunecoasă / unde țineam letopisețul ochilor./Tavanul căzuse, un perete era scorojit, / se mai vedea scris pe el:"...construim / orașele multicolore./Se primesc donații / în sentimente-pastel..."/Pe urmă a apărut o specie-nouă/și a trebuit închis coridorul./Nu s'au mai construit orașele multicolore, / nu s'a mai făcut nimic altceva decât o pășune cu spiritualitate./ S'a interzis respirația siderală,/perimetrul bucuriei / și rugul speranțelor de catifea".

La Stefan Munteanu, caracterul extrem de subiectiv al viziunilor proiectate în aparența lumii din afară este poate mai frapant decât la alți poeți, chiar din aceeași tagmă vulnerată. Poemul Călătoria, care începe cu versurile: "Intr'o stație s'au urcat în tramvai/un bărbat albastru și o femeie verde,/îmbrăcați în costume albe, de vară", ne propune un contrast absolut între cei doi călători dintr'o lume de vise și vatmanul reprezentînd starea de veghe. La conversația lor în albastru și verde, zice autorul: "Vatmanul butucănos clipea a râs spre ceilalți călători". Iar când celor doi li se împlântă în spate, de către alți doi inși, cărămizii, câte un cuțit, vatmanul se prăpădește de râs - ș.a.m.d. Pentruca în poemul Pragul să asistăm chiar dela început la absorbția universului exterior în cel lăuntric: "Noaptea înghițea cu lăcomie zăpada și trenul alerga inconștient, călătoria devenind atât de întortochiată/ încât pasagerii se aruncau afară și dispăreau în întuneric./El se agăță de becul gării și coborî în orășelul tăcerii". Substantivele "noaptea", întuneric", "tăcerii", adjectivele "inconștient", "întortochiat", verbele "înghițea", "dispăreau", "coborî" determină în mod pregnant și neîndoios orizontul interior, poate chiar de-a dreptul zona unde se depozitează materialele diafane și fără astâmpăr ale refulării. Apoi ni se relatează o întâlnire banală și melodramatică dintre un "el" și o "ea" înfricoșați și resemnați, cu un al treilea, care e "gâdele". Intâmplarea, destul de pe larg expusă, punctată de elemente realiste de genul "Băutorii stau hipnotizați de radiografia paharului" sau "In fața trenului se despărțiră ca o familie pentru front" dobândește, prin împletirea de frică și acceptare, o tonalitate kafkiană care dizolvă ironia posibilă a versurilor finale, păstrându-le intactă mediocritatea zguduitoare: "In jurul lor se produse o învălmășeală neobișnuită,/strigau toți deodată, se împingeau să vadă mai bine./Gâdele avea o paloare cadaverică, iar el ...;el se/întoarse, o văzu și îi zâmbi numai ei, o infinitezimală/fracțiune din marele timp ce se ascundea". Deoarece caracterul convențional al momentelor epice le potențează valoarea lirică, anulându-le din punctul de vedere al lumii dinafară.

O imagine din poemul Microradiografie, precum: "Corăbii transparente, cu odgoane de păianjen/acostează într'un fiord gri" condensează lirismul acestui poet atât de firav legat de realul nostru obștesc. Stefan Munteanu nu oferă vederii sale lirice decât spectacolul ascuns al eului fără mântuire: "Ii arătă zâmbetul,/îl înconjură cu mâna/(decupându-l în spațiu)/îl strânse în pumn ca pe o gâză,/îl închise într'o odaie,/îl făcu să se dividă,/îi extrase o mulțime de rădăcini pătrate,/și când îl revăzu, aproape șters/începu să țipe că îi fusese furat demult/încă de pe când îl păstra ferecat/în cuibul înnecăcios/cu ferestrele astupate cu ziare".

Operații greșite numește poetul această încerecare zadarnică de a se desprinde din sine, și care în tragismul ei pare să culeagă ecouri hoelderliniene. Dar ce abstracție sordică, ce mizerie concurentă a omului modern, care se complace în a se detesta și care își jupoaie sensibilitatea ca să și-o poată cunoaște și măsura cu cea mai vană precizie! □

GEORGE CIORĂNESCU: BESSARABIA, DISPUTED LAND BETWEEN EAST AND WEST

Editura Ion Dumitru, (Colectia "Apozitia") 373 p. Munchen, 1985

——Matei CAZACU——

Basarabia (nume impropriu dat întregii regiuni dintre Prut și Nistru) a devenit o problemă internațională cu aproape două secole în urmă când Rusia, după ocuparea Crimeii (în 1783) și a regiunii dintre Bug și Nistru (prin pacea dela Iași din 1792), a apărut ca vecină directă a Moldovei. Imperiul otoman își înfipsese și el ghiarele în pământul românesc în trecut prin transformarea unor capete de pod din Nordul Dunării - Turnu, Giurgiu, Brăila - în raiale, adică în teritorii administrate direct de pașalele turcești din aceste cetăți. In 1538, în urma campaniei victorioase împotriva lui Petru Rareș, Soliman Magnificul ocupă tot Sudul Basarbiei - numit Bugeac -, cu Tighina și alte puncte fortificate pe Nistru. In 1712, Turcii ocupă și Hotinul, care va fi însă restituit Moldovei peste câteva decenii.

Prin tratatul de pace dela Kuciuk-Kainardji din 1774, Rusia se declara protectoarea Tărilor Române și în această calitate avea un cuvânt tot mai greu de spus în afacerile lor interne, și mai ales în numirea și mazilirea domnilor. Acest protectorat a fost cât pe-aci să ducă la anexarea Moldovei și Tării Românești în 1812, și numai campania lui Napoleon în Rusia i-a obligat pe Ruși să încheie cu Turcii pacea dela București care le acorda tot ținutul dintre Prut și Nistru.

Războiul Crimeii, dus de puterile occidentale împotriva Rusiei, a repus pe tapet chestiunea Basarabiei care a fost restituită în mod oficial Moldovei în 1856. Numai că Rușii, pretextând că se bazau pe hărți mai vechi, au restituit numai cele trei județe meridionale - Cahul, Ismail și Bolgrad - pe care le-au reluat în 1878 după războiul din Balcani. Aceasta deși garantaseră integritatea teritoriului României cu un an înainte, afirmând cu cinism că garanția se aplica împotriva dușmanilor României iar nu prietenilor ei cu...Rusia în frunte!

Toate aceste mârșăvii rusești explică proastele relații dintre cele două țări vecine și după aceea și chiar în timpul primului război mondial când Basarabia a revenit la patria mumă în Aprilie 1918. Pierderea ei în condiții umilitoare în 1940 și recucerirea ei cu armele în 1941 a fost urmată de o nouă ocupație rusească ce durează de peste 40 de ani. Prigoana împotriva patrioților români, asasinarea și deportarea elitelor, politica de rusificare forțată, exploatarea Basarabiei ca pe o țară semi-colonială, sunt realități pe care România, chiar și comunistă, nu putea să mai continue a le ignora.

Prin reunirea a 16 articole scrise între 1965 și 1982, domnul G. Ciorănescu a întreprins studiul fazelor esențiale ale chestiunii Basarabiei în contextul relațiilor româno-ruse. Dela tratatul dela Erfurt prin care Napoléon ceda țarului Alexandru I toată Moldova și Tara Românească, la care adăuga și Finlanda, și până la implicațiile chinezești din anii '60-70 ai secolului nostru, autorul a insistat asupra momentelor-cheie ale confruntării româno-rusești pe această temă: războiul de independență și congresul dela Berlin, primul război mondial, poziția lui Octavian Goga și Niculae Titulescu în chestiunea Basarabiei, anexarea rusească din 1940, problema acestor provincii (Basarabia și Bucovina de Nord) în vremea celui de-al doilea război mondial, "războiul de eliberare" din 23 August 1944, planul Valev din 1964 și, în sfârșit, meandrele relațiilor româno-ruse în vremea lui Ceaușescu cu privire directă la Basarabia și la politica de rusificare forțată care se duce acolo.

In toate articolele strânse aici în mănunchi, G. Ciorănescu dă dovada erudiției și pasiunii sale istorice, a viziunii largi și a detaliului relevant. Descifrând cu răbdare metodele istoricilor români moderni de a trata problema Basarabiei bazându-se pe citate din Marx și Engels, istoricul dela München subliniază că soarta Basarabiei a fost întotdeauna decisă nu ca o problemă bilaterală ruso-română, ci într'un context european care subliniază importanța României ca bastion al Europei la gurile Dunării. Creșterea masivă a populației românești în "Moldova sovietică" este un semn încurajator care, conjugat cu sporul demografic înregistrat de celelalte naționalități ne-ruse în propriile lor republici (Ucrainieni, Uzbeci, etc), poate obliga cândva Kremlinul să'și aducă aminte că dreptul popoarelor la autodeterminare și secesiune de Rusia a fost recunoscut de Lenin în persoană.

Proiectând istoria disputelor pentru Basarabia pe plan european și mondial, George Ciorănescu are meritul - pe lângă celelalte amintite mai sus - de a reconsidera întreaga istorie românească sub semnul tensiunii între Est și Vest, de a-i reda dimensiunea internațională de unde îi va veni cândva și rezolvarea în sensul democrației adevărate într'o Europă unită. □

FALSUL FIU AL S

SATUL TĂTĂRĂI ŞI MASCARAD

ARONESCU

Un coleg de breaslă a spus recent în paginile acestui ziar aceea că, despre sinistrul personagiu dela...Scorniceşti s'a vorbit destul. Este adevărat. Recent, ziarele au relatat despre potpuriul de boli care îi roade zdrenţele biologice fără valoare. Majoritatea îl consideră ca şi mort. Sperăm că acest articol să fie ultimul, dar necesar -acum când trei sferturi aparţine iadului-pentru a stabili un adevăr care a fost ascuns, privitor la acest pretins "fiu al Scorniceştiului!"

Ca unul ce am lucrat o perioadă de timp în comuna Scorniceşti, sunt în măsură să vorbesc despre obârşia lui ca neam, cât şi comportarea familiei în timp.

Documentarea mea atât la Slatina cât şi în comună şi împrejurimi: la primărie, şcoală sau hrisoave bisericeşti, a fost făcută cu prudenţă şi anevoie. Iar informaţiile obţinute dela săteni, au fost şi ele destul de greoaie, căci maşini ale securităţii brăzdau zi şi noapte localitatea Scorniceşti pentru paza familiei lui din satul vecin, Tătărăi. Circumspecţia devenise şi mai mare, odată cu deschiderea..."casei memoriale" din Tătărăi, unde aveau loc vizite de grup ale pionierilor din localităţile învecinate şi chiar salariaţi aduşi cu autocare de prin împrejurimi, de nivel mediocru şi dezinteresaţi, afişând o admiraţie de subsol şi băşcălie. Si mai soseau cu ocazia aniversărilor de bâlci, ale "preş" - ului, scribi şi versificatori zeflemitori, parte din ei venali şi discreditaţi sau odioşi prin parvenire şi truculenţă politrucă, care nu aveau voie să coboare din auto-care (destul de luxoase), decât la "casa memorială", renovată şi lărgită (!!!) şi la "Muzeul"ad-hoc din Scorniceşti, unde în prima etapă (1975), erau expuse şi hainele vărgate ale "şefului". Apoi au fost scoase şi înlocuite cu diplome "Honoris-causa". Si fără nici un contact cu sătenii din Scorniceşti, îmbarcarea şi vira la "Popasul Scorniceşti" -din deal- la ghiftuială şi beţie.

Din sutele de scribi autohtoni, mulţi chiar membri ai c.c.-ului nici unul nu s'a bucurat de încrederea de a trânti o carte cu caracter biografic celui ce a luat conducerea după 1965. Pentrucă prin documentare la faţa locului se puteau afla prea multe. Adică originea sa tătară. Căci toate canalele sale psihice sunt pavate de spiritul tătar de distrugere a tot ce-i durat, frumos şi românesc. Atunci s'a găsit un scriitor de pripas francez - de origină nord-africană- cu numele de Ahmet. Necunoscând o iotă românească, "fiul Scorniceştiului", exact când, "fiul", era într'un debut brutal tătărăsc- nebănuit de nimeni- decapitând una din oazele principale de oxigen ale capitalei (miile de arbori de pe Bulevardul Ana Ipatescu) târînd cu buldozerele şi două statui din monumentalistica oraşului: Lascăr Catargiu şi Take Ionescu. Cartea se vedea că e ceva cusut cu aţă albă. Mai întâi poza de pe coperta interioară. Atât de retuşată, încât, aveai în faţă, mai mult un actor dela Hollywood...Maxilarele digestive ale "şefului" au intrat la apă. Ele par cele ale unui lord. Sprâncenele sunt împrumutate dela Rudolf Valentino. Stiutele urechi blegi sunt mai frumoase ca ale Lolobrigidei. Un zâmbet-fermoar, fabricat, dă la iveală o dantură ce nu aminteşte deloc de plăcile dentare ce ascund bule de salivă. Peste câţiva ani, tot un străin, rătăcit prin America, cu un nume foarte compus (Dr. Nicholas A.B. Jr.), -plătit şi el în valută- scoate o altă carte despre campionul gafelor diurne, la nivel naţional, intitulată chiar "Campionul Păcii".

NU ESTE OLTEAN, CI...TĂTAR!

Comuna Scorniceşti se află aşezată pe traseul şoselei Bucureşti-Piteşti-Slatina. Exact la jumătatea distanţei dintre acestea două din urmă. Pe harta ţării poartă simbolul A1. Cei din Scorniceşti nu sunt olteni. Olteni sunt doar cei ce îmbracă Oltul imediat dincoace de apă, până, hăt, la Jii. Cei ce ştiu geografie ca saltimbancul Adrian Păunescu, îl consideră pe conducătorul...dela Scorniceşti, oltean. Inexact. Nici n'am pomeni numele poetului obez şi ocazional- dacă nu s'ar considera şi el, oltean! Ori el vine cu familia în Sudul Dunării de curând. Deci nu poate fi cineva oltean doar pentrucă a traversat Tara Oltenească; a stat la Bârca câţiva ani sau a dormit câteva nopţi la Craiova. Căci, altfel, am crede că un hindus poate fi considerat eschimos, doar pentru faptul că a văzut căzând din cer câţiva fulgi de zăpadă. Chinezul rămâne chinez şi peste mormântul a 70 de generaţii.

Dar să trecem prin Scorniceşti, stabilind câteva coordonate, arătând că Ceauşescu (Ceauşu) nu numai că nu este oltean, dar nu este nici român.

După cum se ştie, oraşul Slatina, a fost cândva, veche reşedinţă domnească. In anul 1803, Episcopul de Slatina, Vlădica Ioan, porunceşte boierului Radu Scornici,- care avea sipetele pline cu galbeni-, să ridice "lăcaş de smerenie" pentru cele câteva cătune dela una din poalele unduirilor de deal ale depresiunii Cotmeana. Această poruncă a fost un canon. Cu această cazna, boierul Radu Scornici, îşi dregea un act mare de vină. Modesta noastră cercetare având un caracter "laic", n'a fost mânată de obejdia de a afla mai mult, căci, se pare, că chiar pentru cercetătorii eclezişti, fapta a rămas o taină. N'a fost «omor» şi nici «batjocorire de fiinţă.» Inclinăm spre jecmăneală. Aşa că ne-am mulţumit, pe mai departe, să aflăm doar faptul că, boierul, se supune poruncii Episcopiei, şi având la îndemână apă, piatră şi nisip, tocmeşte meşteri de ispravă şi ridică, după regulile moşilor noştri, biserică pentru cătunarii în obiele şi opinci.

Arătând că biserica are un pridvor susţinut de şase coloane groase, nu prea înalte, din care două semi-dispuse în peretele dela intrare în biserică, unde se află surprinse-de mâna zugravului anonim-scene inspirate din Judecata de Apoi şi pictată în interior, alternând portrete de mucenici cu scene din viaţa sfinţilor şi a Botezului lui Isus, ne face să credem că păcatul boieresc a fost destul de vârtos.

De atunci, aşezarea poartă numele celui ce i-a ridicat lăcaş de smerenie: Scorniceşti.

Pe frontispiciul dela intrare în biserică, se poate citi şi azi -în cirilică- numele ctitorului; familia acestuia şi anul dela Hristos şi Facerea lumii încoace.

Cu timpul, comuna s'a întins pe marginea şerpuirii văii dintre două dealuri, aşezare specifică satelor din regiune.

ŞI AŞEZAREA A LUAT NUMELE DE TĂTĂRĂI

Sub o coastă de deal, prin această şerpuire, dincolo de Scorniceşti, la numai câteva aruncături de praştie, s'au tupilat prin anii de după Răzmeriţa Domnului Tudor, nişte Tătari, şi aşezarea s' a numit Tătărăi. Tătărăi este locul de naştere al lui Nicolae Ceauşescu şi în cele ce urmează vom vedea, dece ascunde acest fapt cel ce se vrea neapărat "fiu al Scorniceştiului".

Se ştie că în repetate rânduri cete de Tătari dădeau năvală în Moldova şi în Tara Românească după pradă. Era în timpul de instabilitate când aceste ţări se aflau în zile grele de cumpănă sau în intervalul de timp când se schimbau desele domnii de către Poartă. In pâlcuri, aceşti Tătari, treceau şi brazda de hotar dintre cele două ţări române şi alunecau până spre Dunăre. Erau prezenţi chiar în timpul domniilor fanariote, şi după, deoarece o armată regulată nu a existat, decât după domniile regulamentare, începute la 1834. Numai cu arnăuţi şi cu alaiul de servitori al domnilor fanarioţi, nu se putea ţine piept năvalei sălbatice. Atavici, aceşti Tătari nu aveau nimica sfânt. Ucideau, pârjoleau, îşi umpleau locurile ştiute din şa cu aur şi dispăreau. Goneau besmetici cu caii lor iuţi peste câmpuri -chemarea lor ancestrală- se ascundeau sub dealuri, în văi întunecoase sau în besna Codrului Vlăsiei. Aşteptau nopţile de tuci -natura firii lor de a orbecăi - şi iar atacau, căzând ca lăcustele şi cu sălbaticie de hienă. Pe drumul de întoarcere roiul împuţinat, deveneau tâlhari de drumul mare. Mulţi din ei erau ţigani amestecaţi cu pleava tătară. Viaţa pentru ei nu conta şi jaful şi distrugerea erau singurul lor gând şi faptă.

...ERAU O CORCITURĂ DE TĂTARI ŢIGANI...

Un pâlc de asemenea Tătari, a căzut în capcana Românilor de prin partea locului, imediat după zavera lui Tudor. O parte din ei au fost căsăpiţi în câmp deschis iar, alţii, prinşi în ascunzători, cu ce furaseră au cerut îndurare. Erau o corcitură de Tătari-ţigani. Sireţi, îndărătnici, pociţi şi cu suflete negre. Nasurile ascuţite, urechile blegi, maxilarele digestive. Necunoscând bine nici o limbă, poceau vreo trei. Unii vorbeau mai dihai tătara, alţi ţigăneasca, dar încercau s'o rupă şi ruseşte. Fărădelegile lor n'ar fi fost iertate, dar s'a întâmplat să fie prinşi, când stăteau la focuri în ascunzători, în zi de Paşti, ei crezând că sătenii sunt la biserică. Din lăcaşul de rugăciune al lui Radu Scornici, taman atunci s'a brodit să fie auzite ecouri de peste deal de "Hristos, a Inviat"! Nu era prima dată când Românul făcea acte de izbăvire. Si fiind ziua Domnului, i-a iertat. Mărinimia aceasta nu fu de ajuns, căci văzând pleava văicărindu-se, căzând în genunchi, şi sărutând pământul, inima Românului s'a înmuiat şi li s'a dat, atunci, şi acea coastă de deal să vieţuiască.

Bunătatea sătenilor a fost parcă înhăţată de blestem, căci n'a mai fost chip să fie de atunci o linişte de sat ca înainte. Această pleavă tătară nu s'a putut adapta felului de trai şi trudă a acelora vecini cu ei din Scorniceşti. Ei n'au avut niciodată târlă. Au trăit halandala. Nu şi-au săpat măcar o groapă unde să-şi facă nevoile. Dezordonaţi, când şi-i îngropau pe ai lor, răcăiau pământul, ca orbeţii, la suprafaţă, -în coasta de deal amintită- şi locurile lor de veci au făcut să fie mereu desfundate şi oasele morţilor târîte de apele ploilor la vale. Dar nici o sinchiseală. Pecetea de Tătari încăpăţânaţi şi ţigani sadea, a pus stăpânire pe ei ca răia, holera sau blestemul. Când furtişagurile, când hoţia în toată regula-erau natura firii lor şi leau intrat -prin respiraţia stepei- în întreaga lor fiinţă: în artere, în vene, în vasele capilare. Pe lângă furt şi distrugere, lucrurile făcute fără nici o noimă erau caracteristice lor. Privirea lor chiorîşă le da mereu aerul de fiară în atac gata să sfâşie. N'au cunoscut omenia şi nici bunul simţ. Atei, n'au luat niciodată drumul spre biserică şi n'au ţinut seama vreodată de cumsecădenia uliţii săteşti. Năravurile lor telurice, n'au fost uitate, şi au rămas aceiaşi care cândva au făcut parte din hoarda temută şi sălbatică, veşnic în aventura hoinărelii ca pe timpul când se năşteau, creşteau, mâncau, dormeau şi mureau în căruţe. Munca nu s'a prins de ei niciodată.

...FĂCEAU SĂ DISPARĂ TĂVILE CU PLĂCINTĂ...

A trecut preţ de aproape trei generaţii şi lucrurile s'au petrecut la fel şi în casa lui Andrea Ceauşu (sau Andruţă, articulat pe ţigăneşte). Ajunşi în târgurile din împrejurimi sau în bâlciurile săteşti, beţi, se luau la bătaie, furau şi dispăreau. La fel ca odinioară în iarmarocurile ruseşti. Ce exista vraişte în bătătura lor -niciodată împrejmuită- la fel ca la ţigani, era rezultatul ciordelilor de prin împrejurimi sau de departe. Erau meşteri în a fura armăsarul care mânca jar sau cârlanul cel mai nărăvaş, boii din faţa ieslii şi chiar în isprăvi mai mici, căci nu era coteţ nescotocit de ei. Siretenia vulpii era socotită de sătenii din Scorniceşti ca fiind de naivitatea unui copil de trupă, faţă de a acestora, căci făceau să dispară tăvile cu plăcintă sau colacii, direct din cuptor, ziua în namiaza mare!

Incapabili de cea mai elementară instruire, efortul autorităţilor rămâne de a-i aduce la şcoala din Scorniceşti, a fost făcut d-a surda, pentru cei învăţaţi să şterpelească.Apoi, beţia, a fost singurul lor avatar, în care drojdia tare era la loc de cinste, ca un ecou al stepei de unde veneau, şi care, a fost moştenit din tată în fiu. Chiar tatăl conducătorului, s'a bucurat, printre Tătărăii satului, de faima unui mare beţiv. Moartea l-a înhăţat din drumul cârciumii. Iar faima lui de beţivan a ajuns şi la Bucureşti. In postura aceasta, în cartierul Floreasca, zilnic putea fi auzit spunând comesenilor: Vorbesc, eu, cu prost-o-la de băiat să vă dea servicii mai bune. Işi repeta fraza numai când primea de băut. Aşa era obişnuit, şi nici un agent extern nu-l abătea dela regula de a bea din minciună şi furt şi nu din muncă. O pereche de boi cum rar s'a văzut prin partea locului, luaţi de fiul Niculaie cu japca, din comuna Negreni, în primăvara lui 1949, şi daţi tatălui pentru viitoarea... gospodărie, a fost băută într'un timp record. Au urmat apoi 40.000 lei, aduşi de acelaşi într'o noapte, pentru acelaşi lucru. Au fost traşi la măsea cât şi zice "peşte"!

DIN TATĂ ÎN FIU

Retroactiv...nu vom pomeni decât de anul 1946, când acelaşi Nicolae îi deschide lui Andruţă cârciumă în Bucureşti, pe Calea 13 Septembrie, lângă "Vulcan". Beţia, bătăile ţinându-se lanţ, Andruţă Ceauşescu este arestat. Cu greu a putut să fie scos din mâna poliţiei, trimiţându-l înapoi la Tătărăi. Recidiva dezordinei, beţia, l-au purtat mereu pe drumul haotic între Tătărăi şi Bucureşti, până a crăpat. Beţivăneala' permanentă a bătrânului tătar a făcut ca la mai mulţi copii ai săi să le dea numele de Nicolae. De aceea ei apar mai rar în presă sau deloc. Iar când apar au nume schimbate. Nu numai beţia, dar şi nemunca s'a transmis din tată în fiu.

Este ştiut că din cei şase fraţi nici unul n'a pus plugul pe brazdă; n'a aşezat o claie; n'a fost în arşiţă la cules de fasole sau la sapă atunci când soarele usucă creierul şi nici n'a intrat pe poarta fabricii la ora când sună sirena, denumită-pentru nenorocitul muncitor de azi, "vaca lui Ilici"! Dar cu ajutorul Academiei-falset, "Stefan Gheorghiu", a cărei leucă pluteşte debusolată prin negurile marxist-leniniste, vâslită de lopeţi ale ignoranţei şi demagogiei, ce dă ca bibliografie "filosofi" pe fratele Nicu şi Kim-Ir-Sen, toţi fraţii au devenit doctori...în gradul băuturilor spirtoase sau a istoriei colorate! Nivel de cunoaştere în care`N. Ceauşescu este şi atom şi voevod şi proton şi filosof şi enzimă şi istoric şi macromoleculă şi Bulă şi sceptru şi conducător şi prim-miner. Când lovit cu pietre, când huiduit, adică acea hărmălaie ţigănească patinată cu o spoială tătară fără nici o ordine şi disciplină! Comandantul suprem al armatei n'a stat o zi în curtea unui regiment.

...NIMENI NU ARE VOIE SĂ FIE MAI ÎNALT...

La o vânătoare de raţe şi-a împuşcat subalternul! Vanitatea ţiganului a mers până acolo încât, nimeni nu are voie să fie mai înalt ca dânsul. Toţi sunt evitaţi sau înlăturaţi. Acest considerent primează. Primul a fost Cornel Mănescu. La televizor nimeni nu trebue să aibă mai mult farmec sau mai multă popularitate ca familia Ceauşescu. Inteligenţa este şi ea trântită la pământ. Acest lucru e ilustrat de darea afară a lui Topescu şi bătaia actorului Piersic. Surclasa odrasla Nicuşor. Buletinul meteo e anunţat de o femeie ce seamănă cu Leana. Pe linia deprecierii se caută chiar şi nume: Lina, Găină, Porumb sau Burtică, Cioară, Pacoste.

Dacă am încerca să facem chipul conducătorului, portretul său ar putea fi tuşat în puţine vorbe: arată ca un sac peticit

CORNICEŞTIULUI

DA DIN COMUNA SCORNICEŞTI

-BĂRĂGAN

plin cu diplome "honoris causa"! Umflat, pocit, acru-borş. Urechile blegi, nasul ascuţit de ţigan-tătar, fălci digestive, taciturn. Bagajul său de cunoştinţe e al deţinutului de drept comun până la vârsta de 26 de ani. Nu ştie să vorbească româneşte iar când citeşte, silabiseşte şi cuvintele ies schimonosite. Nevrând "să-şi pună ochelari (idee fixă de paranoic) tot depărtând mâna cu hârtia scrisă, mâna s'a terminat...Si aşa s'a lăsat de discursuri...! Astăzi bătrân şi bolnav i-au rămas doar în amintire orgiile dela Cercul Militar când era gazda tuturor recepţiilor din ţară. Bea numai după ce toţi invitaţii părăseau gala iar în zori era adunat depe treptele înalte din interior, de către subalterni în cap cu maiorul Ionescu.

De atunci s'a împământenit ideea când sunt văzuţi, să fie slobozită expresia-spusă pe la colţuri de cartier- "a tunat şi i-a adunat!"

TAXATORII O CIUPEAU...

Sub ţesala noastră intră acum, chimista-savantă, care ştie formula apei pe dos, cosiderând oxigenul monovalent! Farmecul Leanei este al unei ţelini spălată superficial. Râsul macabru îi structurează figura aproape zoologică. Si ea vine din coviltir de şatră. Aceeaşi vanitate ţigănească. Altfel nici nu se puteau împreuna. Si despre ea lucrurile sunt tabu. Securitatea a lansat zvonul că părinţii ei au fost înstăriţi. Dar lucrurile nu prea ies la borangic. Oricât ai ascunde adevărul, el iese la iveală.

Prin anii 38-39 curăţa, în Soseaua Stefan cel Mare, vagoanele de călători ale S.T.B.-ului. Societatea Tramvaielor din Bucureşti, generoasă, îşi echipa salariaţii. Controlorii de bilete, mai bine îmbrăcaţi, o ignorau pe Leana, pentru vulgaritatea ei. Dar taxatorii o ciupeau...Un vatman de pe linia 1, a scos'o la un bal "regină"! Flăcăul, din Tătărăi, nu apăruse încă! Ea locuia în Strada Pârgarilor, la nr. 19, în spatele Spitalului Colentina. După anii 40-41, venea cu un alt ibovnic, călare, până în marginea Tătărăilor. Pe acesta, Leana, l-a scos la pensie prin anii, 70, cu dărnicie...! El aştepta aici până ce Leana se întorcea din sat cu ceva lucruri pentru Nicu, care era la pripon. Era o dublă truculenţă pe care o făcea Leana. Căci odată ajunsă la vorbitor, primea "mesaje" pe care împreună cu una Rada, le transporta în Bulgaria.

După cedarea Cadrilaterului, graniţa se trecea sub pretextul rubedeniilor...şi grănicerii ce nu aveau speranţe de lăsare la vatră, cedau fustelor! E cert că erau mesaje ale Cominternului, în care se punea ţara la cale: acte de spionaj, (culminând cu venirea în ţară a lui Bodnăraş); acte de sabotaj, (în căile ferate), informaţii pentru cei 400 de comunişti (închişi sau liberi), câţi avea România, atunci, şi actele de evadare (ca cea a lui Dej, înainte de 23 August), etc. Primele traversări de graniţă cu Rada, care locuia în spatele Oborului, pe Soseaua Gherase, s'au făcut pela Silistra. Apoi prin comuna Ciocăneşti, lângă Olteniţa. Pe firul acesta se poate descifra mai bine sosirea în ţară, enigmatică a lui Bodnăraş, evadarea lui Dej sau "nebuloasa" grupului Popovici.

VISUL EI ERA O HAINĂ SCUMPĂ CUM NU ARE NIMENI...

Vorbind în continuare de Leana, trebue spus că i-a ieşit veleatul în Tătărăi şi prin partea locului, de unde este, că în nopţi de fierbinţeală a spart multe uluci!...Căci satul era mai bine informat de cu multă vreme în urmă, decât azi radioul şi televiziunea, pline cu cenzură şi gogoriţe comuniste. La Scorniceşti, am aflat, că Leana şi Zoe, -începând din 1965-se duc la Paris lunar, şi chiar mai des. Visul ei era o haină scumpă, cum nu are nimeni pe lume. Si al ei şi al Zoii. Dar n'a fost chip să-şi procure aşa ceva. O vizită în mai multe ţări din Asia, îi aduc perechii, "a tunat şi i-a adunat", reuşita unei contractări de mai multe reptile şi animale exotice de junglă. Printre, care, doi şerpi boa maturi, patru crocodili ariaşi şi patru feline rari de o frumuseţe unică! Toate pentru mărirea parcului Grădinii Zoologice dela Băneasa.

La câtva timp, un şarpe, boa, reuşeşte-într'o noapte- să scape din manej, în pădure. Imediat, sosesc doi specialişti din India. Reptila imensă este ochită într'un copac. Prin momeli, mreje şi fluierături speciale, şarpele este prins şi adus din nou în captivitate. Leana, avea şi ea la Herăstrău un mic "arsenal" exotic, lângă "grădina japoneză"! Auzind de dispariţia serpantului boa, i-a venit ideea că la fel ar putea să dispară...şi cele patru feline! După vertiginosul an 1973 (cocoţată în mai multe posturi, subit), "regina" balului dela STB, ridică din nou pretenţii de regină.

Macromoleculele din vârful condeielor altora, i s'au urcat la cap. Si şi-a spus Leana că dacă a fost odată bal, atunci bal să fie şi acum...

FELINELE FUSESERĂ OTRĂVITE...

Intâmplarea a făcut să fiu, în după amiaza zilei de 17 Septembrie 1977, la Grădina Zoologică Băneasa, vizitator. Eram însoţit de o prietenă. Cu două ore înaintea închiderii Grădinii Zoologice, în jur de ora 5 după amiază, vizitatorii sunt anunţaţi să părăsească imediat menajeriile şi să se îndrepte spre ieşire. Motivul: "pericol"! Precipitarea micuţilor şi a maturilor s'a transformat destul de repede într'o stare de anxietate. Se pot întâmpla multe într'o arie unde sunt animale de junglă.

Curând se dovedi că, comportarea de junglă, animalică, a aparţinut chiar Leanei Ceauşescu! Companiei mele îi plăceau teribil animalele exotice cu neliniştea şi reacţiile lor din captivitate. Si femeie, cu spirit mai ascoţit, a bănuit că e ceva necurat...Intrigarea ei mi-a transmis-o şi mie. Ea a avut o intuiţie fantastică! Angoasaţi, mergem spre ieşire, căutând să fim printre ultimii vizitatori. Ceea ce ne-a reuşit fără prea mare efort. Felinele, exemplare unice, de o frumuseţe inegalabilă, pe care le admirasem cu două ore înainte-minute în şir,-vii, neliniştite, chiar agitate, fuseseră otrăvite şi acum vedeam cu stupoare,-departe, printre gratii, cum erau legate de picioare, şi fără viaţă, atârnau de nişte drugi, groşi iar îngrijitorii Grădinii le scoteau din cuştile lor, ducându-le în încăperi anexe. Erau câte patru oameni pentru fiecare animal. Afară, în stradă, erau două maşini ale securităţii şi un camion acoperit.

Din blana acestor feline aflate sub protecţia celor mai stricte legi internaţionale, "regina" din mizerabila curte a străzii Pârgarilor şi-a confecţionat -ei şi Zoii- câte o haină şi cu care, abordând-o într'o vizită, în Suedia, a produs stupefacţie. Perplexitatea a fost că nimeni nu-i ştia provenienţa.

...O TAINĂ A ULUCILOR...

Vorbind de copii, în primul rând trebue amintit numele lui Valentin. Gurile rele, spun, că tatăl lui Valentin, rămâne o taină a ulucilor sfărâmate...mama fiindu-i Leana şi că a fost recuperat dela o casă de copii fără părinţi. De aceea atâta tăcere în jurul lui. O aventură cu un actor din Ploieşti, lasă lucrurile încurcate asupra bisexualităţii acestui băiat. Aşa se explică faptul că actorul ameninţă cu o scrisoare la postul de radio "Europa Liberă", dacă nu i se dă paşaport de plecare, din ţară, şi bani pentru o operaţie de ochi, în stăinătate, pentru accidentul suferit la Sinaia în compania lui Valentin. Accident, se pare, voit, pentru a nu-l pierde pe actor. Totul se muşamalizează, prin plecarea actorului.

Aventura îl mână pe Valentin la studii în Anglia. Aici, se ataşează unei colonii de hippy, bărbăteşti, şi refuză să se întoarcă în ţară. La Cambrige şi Oxford e ritualul ca studenţii să aibă un hobby. I se satisface hobby-ul de a avea cal de curse, dar refuză, în continuare, întoarcerea.

Doar la intervenţia unei echipe de securişti este adus în ţară, înde îşi ia diploma de inginer! Un post de inginer îl ţintuieşte, în tăcere, la Institutul Atomic Grozăveşti. Fata lui Borilă refuză să se căsătorească cu Valentin, dar până la urmă este obligată să se mărite cu el. Este cunoscută scena penibilă din gara Botoşanului, unde fata era în practică. Aceasta refuzând să dea ochii cu el, ascunzându-se.

PICIOR PESTE PICIOR LA CATEDRĂ...

Zoe, este un copil înfiat. Luată din leagăn dela o casă de copii abandonaţi. A fost o dorinţă a Leanei, ca să fie o fată, pentru a o înlocui pe linia ulucilor...Ceea ce s'a realizat întocmai! Contaminată şi ea de boala "stiinţifică", Zoe, era prin anii 70 "asistentă" la Fizico-Matematici. Sta expusă, picior peste picior-sus pe catedră, fumând ţigarea preferată, Kent. Cel mai bun student desfăşura pe tablă ecuaţiile şi valorile vectorilor, în timp ce, Zoe, îşi privea dela geam, din când în când, Mercedesul-sport, de culoare albă. Numai că, în 1975, spre primăvară, este dată lipsă la apel. Zoe, a dispărut! Securitatea dar şi Miliţia, e pusă pe alertă. Sunt scotocite cabanele şi hotelurile. Deşi nu este sezon de vară, litoralul e luat cu asalt: Neptun, "Europa" din Eforie, Constanţa. Sunt scotocite toate mânăstirile. Se crede chiar, că mitropolitul Justin Moisescu şi-a schimbat ibovnica, (călugăriţă la Agapia-în vârstă de 23 ani), cu Zoe. Apare abia după trei săptămâni. Zoe a făcut pasiune pentru un medic dela Cluj.

VINOVAT DE DISPARIŢIA A TREI FETE...

Cu Nicu, singurul copil legitim, e ceva mai greu. Beţiile lui degenerază în scandaluri; petrecerile în orgii; prieteniile scurte în bătăi. Cartofor şi afemeiat. E autorul mai multor accidente grave. La 14 Mai 1972, (adolescent încă) fură o maşină Mercedes dela Herăstrău şi goneşte cu ea peste 140 km. pe oră, pe Soseaua Aviatorilor. Traversând-pe roşu-la Statuia Aviatorilor, izbeşte în plin o fată de 16 ani, omorînd-o pe loc. Lovitura a fost atât de tare, încât un pantof al victimei ajunge pe acoperişul Institutului de Endocrinologie, dublu etajat. Criminalul este internat, pentru a nu fi linşat, la Caritas. Nicu este incult, scandalagiu, incapabil, beţiv, vulgar, criminal. In aceşti ultimi ani se face vinovat de dispariţia a trei tinere fete, asasinate în vilele dela Snagov şi apoi aruncate în lac. Toate moştenite pe linia tătară.

De origina tătară a lui Ceauşescu nu era străin nici Gheorghiu-Dej. Câteva vârfuri ale c.c.-ului îşi petreceau vacanţa de iarnă la Castelul Peleş. Toţi erau la fereastră şi priveau o frumoasă ninsoare. In afară de Ceauşescu, care, se plimba în curtea castelului. Dej deschide fereastra şi strigă: -Ce faci, tu, măi Rusule? Toţi râd. Ceauşescu se face că nu aude. Dej reia: N'auzi, mă, Tătăre? Taci ca ţiganu....! Râsetele celor dela fereastră au amuţit, iar Ceauşescu a dispărut în anexa castelului (aşa zisul Castel Mic). La fereastră (spune un fost şofer) erau: Dej, Maurer, Chivu Stoica, Pârvulescu, Apostol şi Bodnăraş. Se confirmă, astfel, că nu Ceauşescu trebuia să urmeze lui Dej, (cum ne informează Pacepa), ci Maurer. Momentul acela nu l-a uitat, căci flăcăul-conducător din Tătărăi-venind la putere-a desfiinţat Muzeul Peleş, şi a mers până acolo, încât, l-a desfigurat, desbrăcându-l de toată decoraţia interioară; în 1976 această sculptură în esenţe exotice era aruncată claie peste grămadă într'o margine a Sinaiei a unui depozit al MAI. Furia l-a dus pe conducător până acolo, încât , a vrut să desvelească chiar acoperişul castelului, de plăcile de ardezie, cu care este învelit.

NOUA ÎMPĂRŢIRE ADMINISTRATIVĂ FACE SĂ DISPARĂ NUMELE TĂTĂRĂI...

In necunoştinţă de cauză, unele ziare din exil vorbesc de cei din Scorniceşti, ca fiind privilegiaţi faţă de ţăranii din alte locuri. Dar numai trăind în această comună îţi poţi da seama de acest neadevăr. Este, poate, cea mai nonorocită comună sub aspectul de trai şi muncă. In 1965, Ceauşescu dă ordin ca în comuna Scorniceşti să nu se mai construiască nici o casă iar cele vechi să nu se mai repare. Imediat apare o nouă împărţire administrativă a ţării. A doua, după cea care fixa în România (la ordinul Moscovei) Regiünea Autonomă Maghiară. Noua împărţire administrativă face să dispară numele de Tătărăi. Pretext ca împreună cu alte trei aşezări, plus Tătărăi şi câteva cătune-cel mai mare fiind Stuca- să formeze comuna Scorniceşti. Si astfel Scorniceştiul devine cea mai mare comună din ţară care l-a dat pe cel mai mare fiu, cu cea mai mare producţie pe ţară la porumb, la lapte, la tărâţe etc, etc. Dar comuna devine mamut şi la traiul mizerabil.

In 1972 neavând recoltă bună pentru a lua medalia pe ţară, "fiul iubit" a dat ideea ca comuna să cumpere porumbul necesar pentru a primi nedalia pe ţară, ca în felul acesta toţi scorniceştienii să onoreze vizita proiectată aici de conducător. Nemulţumiri în toate satele din împrejurimi, dar proumbul s'a procurat.

PURTAT AŞA, DIN POST IN POST...

Ceauşescu are o ură neştearsă pentru Scorniceşti. El îşi aduce aminte când era adus aici legat cu soldatul la spate muşcând cu picioarele goale ţărâna din drum şi purtat aşa, din post în post, căci, minor fiind, se credea într'o îndreptare.

Răzbunarea lui a început imediat după '44. Cu o şleahtă de ţigani şi puşlamale, a început bătăile prin sate. In timpul alegerilor, el ucide două personalităţi locale la Slatina. Puţin mai târziu, la Scorniceşti, este ucis cel mai bun gospodar al satului Ion Lonea. Vătaful Niculae, mai mare peste banda besmetică, dă ordin ca gospodarul satului să fie îngropat la marginea şanţului unde a fost omorît de bătăuşii săi. Un tânăr milostiv şi sărac-ajutat de Ion Lonea să se însoare,-prinde curaj, şi într'o noapte de Noembrie, în timp ce turna cu găleata din cer, îl desgroapă, aşezându-i osemintele neputrezite-într'o ladă, şi îl îngroapă în marginea cimitirului comunei. Fapta lui creştinească este descoperită şi răsplătită astfel: Este arestat şi bătut. Apoi condamnat. Noaptea este scos din închisoare şi dus în marginea satului unde a avut loc deshumarea tainică. Legat fedeleş, i se dă drumul din vârful unui deal în mocirla amestecată cu zăpadă. Nopţi de-a rândul este astfel torturat. Credinţa în fapta lui bună îl face să reziste. Intr'o noapte locul torturei se schimbă. E dus într'o pădure. Farurile maşinii stau aprinse în timp ce i se ordonă să se depărteze. Dar el bănuieşte pericolul şi rămâne ţintuit locului. Supliciul se repetă la nesfârşit. După câţiva ani se întoarce în sat. Nicăieri, conducătorul nu e mai urât ca în Scorniceşti. De altfel, de aproape zece ani "fiul iubit" n'a mai pus piciorul în Scorniceşti. Vom trece în revistă ultima lui vizită aici, rămasă de pomină.

In 1973, cel legat la spate şi dus de atâtea ori-din post în post-cu picioarele goale, îşi anunţă o "vizită de lucru" la Scorniceşti. Năravul din fire de a fi mereu pe drumuri, schimbând căruţa cu coviltir şi codirlă cu nava aeriană, n'are leac şi iată-l picat la Scorniceşti, exact ca musca'n lapte. Nu de alta, dar dăduse un decret (dacă mai era nevoie de vreunul) cum că 2000 de localităţi vor deveni oraşe! In frunte cu Scorniceşti. Momentan, prin părţile locului nu se găsea nici gaz pentru lampă. Iar dacă la cooperativă venea câte odată peşte nu se putea cumpăra decât cu ouă! Preotul bisericii, avea şi el cotă de ouă, pe care trebuia să o predea la cooperativa sătească.

Continuare în numărul următor

EVANGHELIA EXILULUI (Februarie 1986)

ZAHEU ŞI DUHUL CUNOAŞTERII

— Sergiu GROSSU —

Experienţa întâlnirii lui Zaheu cu Isus, în cetatea Ierihonului, despre care ne vorbeşte Evanghelia primei duminici a lunii (Luca 19.1-10), cuprinde toate amănuntele propriei noastre întâlniri cu Mântuitorul: dorinţa descoperirii Lui şi piedicile care ne-au ţinut, ani de-a rândul, departe de El; suirea în dudul cunoaşterii şi cel dintâi contact personal cu Domnul; primirea lui Isus, cu bucurie, în casa sufletului, recunoaşterea stării noastre de păcat şi mântuirea aflată în El.

De câte ori n'a trecut Isus Hristos prin Ierihonul vieţii noastre zădarnice, prin cetatea preocupărilor noastre ieftine şi-a aventurilor degradante! De câte ori n'a ciocănit şi nu ciocăneşte încă la uşa îndărătniciei şi-a îngâmfării din noi, aşa cum scrie în cartea Apocalipsei: "Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine..." (Apocalipsa, 3.20)

In vâltoarea fărădelegilor, putem noi auzi glasul blajin al Răscumpărătorului şi bătăile în uşa ferecată cu legăturile păcatului? Prăbuşiţi în minciună şi'n desfrânare, măcinaţi de orgoliul plenitudinei noastre intelectuale şi hăituiţi de ambiţii deşarte, indiferenţi la valorile morale şi la răstignirea pe care o trăieşte, de patru decenii, patria înrobită, învrăjbiţi şi certăreţi, prinşi în angrenajul unor tentative de restructurare sau de pretinsă unificare politică a exilului, golite de orice spiritualitate creştină, - ne putem, oare, da seama de imperativul "deschiderii" noastre spre Dumnezeu? Putem rosti, cu înfiorarea dragostei pure, cu explozia unei regăsiri salutare, cuvintele rostite în "Cântarea Cântărilor": "Adormisem, dar inima îmi veghea; este glasul prea iubitului meu, care bate..."?

Domnul şi Mântuitorul nostru Isus bate la uşa inimii fiecărui Român desţărat, pentru a intra şi a cina cu fiecare din noi, respectiv pentru a ne oferi iertarea şi, odată cu ea, înfierea. Fiindcă Dumnezeu a trimis în lume "pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege - ne asigură Sf. Pavel - ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege", ca să transforme în "fii de Dumnezeu" pe cei ce sunt şi astăzi "sub Lege", zăvoriţi în văgăunile răzvrătirii şi îndepărtaţi de orizontul luminos al vieţii veşnice, pentruca mântuiţi de Isus, să fie capabili să strige: "Ava", adică "Tată" (Galanteni, 4.4-6).

Ateii ne ridiculizează când le vorbim despre minunile lui Dumnezeu. Dar faptul că din robi "Vânduţi păcatului", din momentul în care am auzit glasul Domnului Isus şi I-am deschis "uşa", am devenit "fii" ai Celui Prea Inalt şi "moştenitori" ai Impărăţiei Sale veşnice, faptul acesta nu este o minune? Totul atârnă de libera noastră hotărîre. Deoarece Mântuitorul trece, mereu, prin cetăţile diasporei româneşti, aşa cum trece prin oraşele şi satele din ţară (chiar dacă regimul comunist a lansat ordin de arestare împotriva Lui, acuzându-L de propovăduirea iubirii în locul urii şi-a luptei de clasă) - trece, aşa cum a trecut, odinioară, şi pe strada Puţul cu Tei din Bucureşti, şi bate la toate uşile zăvorîte, aşa cum a bătut şi la poarta fiinţei mele păcătoase, în vederea unei cotituri radicale: primirea lui Isus în inimă şi contopirea definitivă cu El.

***

"Isus a intrat în Ierihon şi trecea prin cetate..." aşa începe pericopa Evangheliei care expune tehnica întâlnirii lui Zaheu cu Isus. Insă Biblia ne atrage atenţia că mai există cineva care, întocmai domnului, trece "prin cetate" cu intenţia de a pierde pe oameni. Există "protivnicul" nostru, diavolul, cel ce "dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită" (I Petru, 5.8.). Cel ce umblă prin cârciumi şi pe la sindrofii de familie, cel ce pregăteşte "cursele" suficienţei egoiste şi "capcanele" vârtoşeniei sufleteşti, cel care bagă zâzânie între Românii din lumea liberă, împingându-i spre bisericuţe şi tranşee separatiste. De aceea Păr. Iosif Trifa, întemeietorul "Oastei Domnului", scria cu zeci de ani în urmă: "Viaţa noastră este o cetate pe care umblă să o cuprindă doi asediatori: Domnul şi diavolul. Stă în voia noastră să o predăm unuia sau altuia. Viaţa noastră e o luptă. Soarta acestei lupte noi o hotărîm. Noi trăim veşnic într'un câmp de luptă; noi stăm neîncetat în război cu Ispititorul. In acest război, noi singuri suntem mai slabi ca vrăjmaşul. Insă biruim gloatele duşmane şi le punem pe fugă când în fruntea noastră stă Isus Biruitorul, când luptăm sub steagul lui."

Isus a biruit pe Satana pe măgura Golgotei şi ne oferă tuturor posibilitatea acestei victorii indispensabile în lupta cu răul din noi şi din afara noastră. Cu o singură condiţie: să deschidem "uşa", să-L primim pe Isus şi să-L găzduim, reeditând sublima aventură a vameşului din Evanghelie. Pe Zaheu nimeni nu l-a forţat să caute pe Isus, să-L vadă şi să-L cunoască. La mijloc nu era decât dorinţa lui fierbine, nevoia lui irezistibilă de a scăpa de anumite poveri materiale şi psihice, în calitatea lui de "om bogat", de mai marele vameşilor", care va fi auzit, în adâncurile conştiinţei sale vinovate, o voce, mustrându-l: "Tu zici: "Sunt bogat, m'am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic", şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol..." (Apocallipsa, 3.17). Fără îndoială că Zaheu se ştia şi ticălos şi nenorocit şi orb şi gol, dar ajunsese, până la urechile sale, promisiunea aceasta: "N'am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi." Astfel se explică de ce "căuta să vadă care este Isus." Probabil că a citit în profeţia lui Ieremia: "Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi, dacă mă veţi căuta cu toată inima...Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul..." (Ieremia, 29.13-14).

***

Intr'adevăr, Zaheu căuta "cu toată inima" ca să-L întâlnească pe Isus, ca să-L cunoască, în pofida unor impedimente considerabile: "Dar nu putea - raportează evanghelistul Luca - din pricina norodului, căci era mic de statură." Intotdeauna, privirea cea din lăuntru a omului, în combustia râvnei de cunoaştere, în impulsul întâlnirii cu Isus, se loveşte de cele două obstacole, amintite adineauri: Mai întâi, "norodul", adică mediul ambiant, societatea în care trăim, cu întreaga reţea de prejudecăţi obscure, de opinii contradictorii, de concepţii aproximativ creştine sau, chiar, anticreştine, materialiste; şi apoi, "micimea staturii" interioare, nedezvoltarea spiritului, starea de "pruncie duhovnicească", infantilismul credinţei, atunci când plutim "încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire..." (Efeseni, 4.14).

Pentru înlăturarea acestor piedici involutive, se impune ca să ne suim şi noi, Românii pribegi, "într'un dud", aidoma lui Zaheu. Mistuiţi de dorul mântuirii, să alergăm înaintea lui Isus, să ne ridicăm deasupra mentalităţii idolatre a timpului nostru, peste micimile oricărei ideologii politice şi peste opreliştile unor interese meschine, pentruca să ni se spună şi nouă: "Dă-te jos degrabă, căci astăzi trebue să rămân în casa ta. "Si numai după intrarea Domnului la tine, în inima ta şi'n creierul tău, cititorule, te vei vedea aşa cum eşti în realitate, împovărat de păcate şi înstreinat de Dumnezeu, şi vei striga cu lacrimi de căinţă-coborît de pe falsele înălţimi cu care te mândreai altădată- cuvintele izbăvitoare ale prietenului tău de viciu, ale fratelui tău întru păcat, Zaheu: "Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; şi dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit." Ca Isus să te încredinţeze şi pe tine: "Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta..." □

SĂ NE CUNOAŞTEM EROII

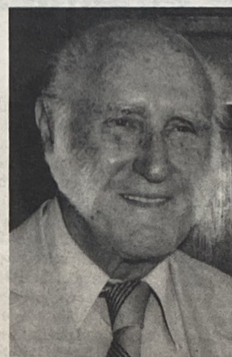
Incepând cu acest număr, deschidem o nouă rubrică în paginile ziarului nostru, destinată cunoaşterii adevăraţilor noştri eroi. Este vorba despre acei oameni curajoşi, care au luptat pentru apărarea neamului şi a ţării româneşti, care au luptat împotriva comunismului sau a cotropitorilor de orice fel.

Iniţierea acestei rubrici constituie un fel modest al ziarului nostru de a recunoaşte meritele acelor eroi români, care în România comunistă sunt trecuţi sub tăcere, iar pe de altă parte, de a fi pentru generaţiile actuale şi viitoare un exemplu de urmat, în lupta împotriva duşmanilor ţării.

In România comunistă aceşti eroi nu sunt acceptaţi în rândurile veteranilor din războiul sfânt, pentrucă nu au luptat pe frontul de Vest pentru a-şi spăla ruşinea de a fi luptat şi a fi distinşi pe frontul de Est.

Totodată, facem un apel la acei eroi români sau rudele lor în viaţă, ce deţinOrdinul **MIHAI VITEAZUL** sau **VIRTUTEA MILITARA** de a trimite la redacţie scurte biografii, însoţite de fotografiile şi datele ce le posedă. Toate actele şi fotografiile trimise vor fi returnate expeditorului, imediat după apariţia lor în numărul respectiv al ziarului Cuvântul Românesc.

RADU A. CONSTANTINIDI

CĂPITAN COMANDOR (r.) DIN FORTA NAVALĂ MARITIMĂ

1. In luna Octombrie 1941, în calitate de Comandant secund şi apoi Comandant pe Crucişătorul auxiliar DACIA (transformat din pachebotul Dacia), Radu A. Constantinidi a luat parte la minările porturilor bulgăreşti Varna şi Burgas, în care erau adăpostite flotele comerciale române şi germane. In timpul minărilor au fost atacaţi de aviaţia şi submarinele sovietice, atacuri care au fost respinse, cu pierderea Crucişătorului auxiliar CAROL, care fiind lovit de o torpilă lansată de un submarin sovietic, s'a înnecat în apropierea Varnei. A luat parte la salvarea echipajului care a pierdut totuşi 20 de marinari. A reuşit să se înapoieze la Constanţa după terminarea misiunii fără nici o pierdere, tocmai în ziua când s'a anunţat căderea Odesei.

A început apoi misiuni pentru aprovizionarea cu muniţii, benzină, etc. a flancului de Sud al frontului.

Pentru misiunile din anul 1941, a fost decorat cu COROANA ROMANIEI în gradul de Cavaler cu panglica de VIRTUTEA MILITARA.

2. In anul 1944, până în ziua armistiţiului, în calitate de Comandant (în decret Cdt.) al Navei Majestăţii Sale (în decret N.M.S.) Canoniera Căpitan Dumitrescu, a luat parte la toate misiunile de evacuare şi în acelaşi timp de aprovizionare a capului de pod Sevastopol.

Trupele române se aflau încercuite în perimetrul portului Sevastopol şi toată aprovizionarea cu muniţii, benzină, alimente, etc. se făcea numai pe mare. Apropierea de Sevastopol se făcea în timpul nopţii, pentru a nu fi atacaţi depe înălţimile Sevastopolului. La înapoiere transportau răniţi, iar în drumul dintre Constanţa şi Sevastopol erau atacaţi de aviaţia şi submarinele sovietice.

Ultima misiune pentru evacuarea Sevastopolului a avut loc între 10 şi 13 Mai 1944, când fiind în drum spre Sevastopol s'a anunţat de către posturile de radio germane căderea şi abandonarea Sevastopolului.

Cum ştia că se găseau încă trupe române şi germane neevacuate, a continuat misiunea, cu intenţia de a căuta pe plajă , la care Ruşii încă nu ajunseseră, resturile acestor trupe. Aterizarea în întuneric pe plaja necunoscută, în scopul de a îmbarca o trupă prezumptivă, a fost o misiune foarte hazardată, cu atât mai mult cu cât aviaţia sovietică era foarte activă chiar pe timpul nopţii.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi a experienţei căpătată în 3 ani de război pe mare, a reuşit să îmbarce 4.000 de ostaşi români şi germani, precum şi Statul Major german al Sevastopolului, în frunte cu Generalul Von Hartman, care aşteptau să fie salvaţi de o vedetă a marinei germane, dar care nu a reuşit să-i găsească. Atacaţi de aviaţie şi submarine, a reuşit să-i aducă la Constanţa nevătămaţi.

Pentru această ultimă misiune la Sevastopol a fost decorat cu Ordinul **MIHAI VITEAZUL** şi **CRUCEA DE FIER GERMANA**. Decretul fiind redactat după 23 August 1944, nu pomeneşte decât despre "fapte de arme excepţionale pe câmpul de luptă", fără a preciza nici măcar pe care câmp (pentru a nu supăra pe Ruşi).

3. Tatăl Căpitanului Radu A. Constantinidi, Generalul Alexandru Constantinidi, a fost decorat în primul război mondial pentrucă a reuşit să zdrobească hoardele comuniste ale lui Bela Kun pe câmpiile ungare, alungându-le peste Tisa şi intrând apoi victorios în Buda-Pesta, în fruntea Diviziei a II-a Cavalerie.

El a primit pentru această faptă de izgonire a comuniştilor, Ordinul **MIHAI VITEAZUL**.

Mihai I

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională

Rege al României

La toţi de faţă şi viitori Sănătate

Voind a răsplăti meritele Căpitanului

Constantinidi A. Radu,

Cdt. N.M.S. "Căpitan Dumitrescu"

pentru fapte de arme excepţionale săvârşite pe câmpul de luptă:

[illegible] conferim Ordinul militar "Mihai Viteazul" clasa III

Drept care i dăm acest brevet subscris de Noi şi investit cu regalul Nostru sigiliu

Dat în Bucureşti la 3 Octomvrie 1944

Mihai

I.D. Nr. 1768

Brevet Nr. 1064

Ministrul de Războiu Ad-Interim

General de Corp de Armată Adjutant [illegible]

DIN MEMORIILE GENERALULUI ION MIHAI PACEPA

In numărul din Decembrie 1985 al prestigioasei reviste americane "THE WASHINGTONIAN" au apărut ample extrase dintr'un volum aflat în pregătire, cuprinzând memoriile Generalului Ion Mihai Pacepa. Fost Consilier personal pentru probleme de securitate al lui Nicolae Ceauşescu şi Director adjunct al Serviciilor de Informaţii ale R.S.R.-ului, el este considerat până în prezent ca fiind demnitarul cu cel mai înalt rang dintr'un serviciu de spionaj est-european care s'a refugiat în Occident. Faptul că această revistă care apare lunar de peste 20 de ani în capitala Statelor Unite, în volume de 200 de pagini, într'un tiraj de aprox. 150.000 de exemplare citite de peste 600.000 de cititori, a acordat un spaţiu atât de larg acestor revelaţii, denotă importanţa şi actualitatea dezvăluirilor senzaţionale făcute de unul din cei mai calificaţi cunoscători ai realităţilor intime din culisele "Primei Dinastii Comuniste". Dată fiind valoarea inedită a dezvăluirilor Generalului Pacepa, am considerat necesar să prezentăm cititorilor noştri, pasaje din volumul a cărui pregătire ziarul nostru a anunţat-o încă din numărul 58, Februarie 1981.

Av. Cornel Dumitrescu

Când la 28 Iulie 1978, Ion Mihai Pacepa a sosit la Baza Militară Aeriană "ANDREWS" la bordul unui avion militar american care decolase din Germania de West, purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat şi ziariştii l-au descris ca fiind "un înalt consilier al Preşedintelui român Nicolae Ceauşescu".

De fapt Pacepa căruia i s'a acordat imediat azil politic în Statele Unite, fusese Consilier personal al lui Ceauşescu şi Director adjunct al Departamentului de Informatii Externe (DIE).

El este ofiţerul de informaţii cu cel mai înalt rang care s'a refugiat vreodată în Vest.

Câteva luni după fuga lui Pacepa, ambasadorii români acreditaţi în Statele Unite şi la O.N.U. au fost înlocuiţi. (De fapt numărul "diplomaţilor" români rechemaţi dela Washington a fost de 12, aşa cum am arătat în ziarul nostru nr. 29 din Septembrie 1978, n.n.C.D.)

La 19 Noembrie 1978, Michael Dobbs dela "Washington Post", într'un articol despre România, a scris că: "Afacerea Pacepa a provocat cea mai profundă epurare din rândurile oficialităţilor de partid şi de stat de când Ceauşescu venise la putere cu 13 ani în urmă."

Ion Mihai Pacepa a intrat în Serviciul de Informaţii român în anul 1951, la vârsta de 23 de ani, după absolvirea Institutului Politehnic din Bucureşti (Chimia industrială, n.n.C.D).

Inainte de a se refugia în Occident, Ion Pacepa fusese un frecvent vizitator în Statele Unite. El făcea aranjamentele premergătoare vizitelor oficiale pe care Ceauşescu le-a făcut Preşedintelui Richard Nixon în 1973, Preşedintelui Gerald Ford în 1975 şi Preşedintelui Jimmy Carter în 1978. Apoi el a însoţit pe Preşedintele României şi pe soţia sa Elena în toate cele trei vizite la Casa Albă. In timpul acestor vizite de stat Pacepa nu s'a ocupat numai de pregătirea discuţiilor cu Preşedinţii americani, ci şi de găsirea unui degustător de alimente pentru un Ceauşescu obsedat de siguranţa persoanei sale. Pacepa s'a ocupat, de asemenea de coordonarea echipelor de tehnicieni securişti care protejau încăperile în care era cazat Ceauşescu în U.S.A. împotriva unor eventuale instalaţii electronice de ascultare, inclusiv la Blair House.

Pacepa, al cărui tată a lucrat în România dinaintea celui de al doilea război mondial pentru General Motors, are acum 57 de ani şi trăieşte sub o nouă identitate în U.S.A. Fiica sa, Dana, care este artistă plastică (la Studioul "Animafilm" din Bucureşti, n.n.C.D.), a rămas în România unde trăieşte cu soţul şi familia. In ciuda numeroaselor încercări făcute, Pacepa nu a mai avut nici un contact cu ea din 1978 când el i-a telefonat din Germania de Vest cu puţin timp înainte de a se refugia. Prin intermediul unui ziar parizian (Le Matin, n.n.C.D.), el i-a adresat anul trecut o "scrisoare deschisă" retransmisă de mai multe ori de Radio "Europa liberă", care se termina aşa: "Pe biroul meu este o fotografie. Eu ţi-am făcut-o într'o zi însorită când tu muşcai dintr'un măr. Muşcă din nou din măr, pentru cât mai multe zile însorite. Te iubesc incredibil de mult, Dana mea." Pacepa lucrează la o carte despre viaţa în înaltele cercuri ale lumii comuniste şi despre ceea ce el denumeşte "Prima dinastie comunistă" - Nicolae Ceauşescu şi familia lui.

Fragmentele din manuscrisul cărţii, pe care le reproducem reprezintă prima publicare a relatărilor lui Pacepa.

Ion Pacepa

PERSUASIUNE PRIETENEASCĂ

Jean-Bédel Bokassa a devenit conducătorul Republicii Central-Africane printr'o lovitură de stat, care a avut loc la 31 Decembrie 1965. La 4 Decembrie 1977, el s'a încoronat împărat al ţării sărăcite, printr'o ceremonie fastuoasă. Răsturnat printr'o lovitură de stat cu aproape doi ani mai târziu şi condamnat la moarte în contumacie pentru atrocităţile comise în timpul domniei lui, Bokassa trăieşte acum în Franţa.

Inainte ca infamul preşedinte al Republicii Central-Africane Jean-Bedel Bokassa să viziteze România, DIE (Departamentul Informaţii Externe) a efectuat timp de mai multe luni, operaţii intense de informaţii pentru a-l studia. Punctele vulnerabile cele mai importante găsite au fost pofta lui nepotolită de femei şi un impuls primitiv de a colecţiona bijuterii, bani şi de-a avea conturi bancare personale şi "safe-uri" în Elveţia. Câteva zile după ce Ceauşescu a primit un studiu complet despre Bokassa, m'a luat să facem o plimbare în enorma grădină din jurul reşedinţei sale personale. "Africa Centrală are rezerve imense de diamante, ceea ce pentru noi ar însemna o avere".

Problema este că noi nu putem concura cu rechinii capitalişti experimentaţi în a obţine concesii pentru exploatările miniere de diamante de acolo. Trebue să le şterpelim. Bokassa are cinci soţii în Bangui. Să-i mai dăm una, mai frumoasă şi de o clasă mai înaltă decât ar fi putut el visa să aibă vreodată. Găseşte o femeie frumoasă pentru vizita lui şi pe urmă lasă-l pe Bokassa s'o găsească el însuşi. Si atunci voi fi mărinimos cu el." In timpul vizitei sale la Bucureşti Bokassa s'a îndrăgostit până peste cap de o încântătoare doctoriţă româncă, care era o agentă de securitate trimisă la el, la primul strănut al unei aparente răceli. Ca urmare a repetatelor cereri ale lui Bokassa către Ceauşescu, doctoriţa a fost trimisă în Africa cu un avion prezidenţial special pentru a trata mai departe pretinsa răceală căpătată în România. Doctoriţa a fost copleşită cu bijuterii, i s'a dat o vilă personală plină de servitori şi a devenit soţia neoficială dar favorită a lui Bokassa. Când ea a cerut roşii proaspete şi alte legume, Bokassa l-a implorat pe ambasadorul român să-l ajute. Avioane militare au adus o echipă agricolă şi echipament în ţară şi în scurt timp o fermă modernă de legume a început să producă pentru Bokassa şi doctoriţă.

Conducătorul fermei, un inginer agronom, în realitate ofiţer al DIE, a devenit omul de casă al doctoriţei. Curând după aceea Vasile Pungan şi (generalul, n.n.C.D.) Nicolae Doicaru, doi dintre consilierii personali ai lui Ceauşescu, au făcut o călătorie secretă la Bangui. Când s'au întors acasă, ei au raportat că Bokassa a acceptat 10 la sută din profiturile României dela minele de diamante amplasate pe terenuri preferenţiale din ţara sa, înlăturând astfel companiile occidentale cu experienţă în extragerea diamantelor. Câţiva ani mai târziu, doctoriţa s'a hotărît să-şi ia viaţa în propriile-i mâini. Ea a fugit dela Bangui cu unele din bijuteriile pe care Bokassa i le dăruise şi a început o viaţă nouă în Franţa. Descoperită de presa franceză, ea a intrat în istorie prin povestirile ei despre legătura ei amoroasă cu Bokassa, omiţând însă cu grijă să menţioneze legăturile ei cu Departamentul de Informaţii Externe.

SĂ FOLOSIM NEPRICEPEREA LUI CARTER

Noi mergeam pe aleile grădinii dela reşedinţa sa din Bucureşti, când deodată Ceauşescu a început să vorbească. "Am citit întregul dosar pe care tu mi l-ai dat despre Carter şi familia lui de două ori". Eu îi dădusem un dosar în rezumat despre Preşedintele Americii Jimmy Carter bazat pe materialele din arhivele DIE. "Eu ştiu că în ciuda nevinovatului său zâmbet, a vocii sale blânde şi a înfăţişării sale timide, Carter nu este un individ uşor previzibil. Dar nu este nici un tip contradictoriu aşa cum l-ai descris tu. Dosarul arată că deşi el a absolvit Academia Navală pe locul 60 din 820 de absolvenţi, el are o inteligenţă aproape genială, o memorie fantastică şi o capacitate neobişnuită de a acumula o mulţime de informaţii. Apoi este un bun ascultător şi foarte harnic. Nu este nimic contradictoriu în asta. Eu nu am absolvit nici o universitate înainte de a deveni conducător politic. Adversarii lui îl acuză că în spatele zâmbetului său a ascuns o puternică încăpăţânare şi o sete de răzbunare pe când era Guvernatorul Georgiei. Nici în asta nu este nimic contradictoriu. Probabil aceasta este normal pentru un politician. In opinia mea punctele sale slabe sunt altele. Unul este religiozitatea sa caraghioasă....Altă slăbiciune este intensa lui trăire interioară care este dăunătoare dinamismului care trebue să-l aibă. Cu toate acestea, aşa cum am citit printre rânduri în dosarul tău, Carter are destule calităţi pentru a fi reales. Tu probabil n'ai realizat că există chiar unele asemănări între mine şi el. Noi amândoi considerăm că poporul ne-a ales pe noi nu individual, ci ca pe nişte capi de familie, aşa că nevestele noastre şi copiii au fost de asemenea aleşi împreună cu noi. A propos, tu ai putea pune laolaltă tot ce ai despre profundul respect al lui Carter pentru soţia sa şi copii precum şi hotărîrea sa de a le acorda cea mai mare consideraţie în timpul preşedinţiei sale şi apoi să le dai toate acestea Tovarăşei Elena. Poate asta o va ajuta să-şi schimbe părerea că Jimmy Carter nu este altceva decât un ţăran. Cel mai mare dezavantaj al lui Carter este că e total neexperimentat - ce-ai putea aştepta în fond dela cineva care toată viaţa a cultivat şi vândut alune, doar. Asta-i una din cele mai proaste părţi ale sistemului american: oricine poate deveni Preşedinte dacă are bani şi un zâmbet simpatic, şi apoi, tocmai când a început să înveţe câte ceva, are să plece. Ei nu pot înţelege că a fi şef de stat este o profesie....In orice caz, asta-i problema lor, nu-i aşa? Si noi trebue să ne folosim de nepriceperea şi prietenia lui, atât timp cât este Preşedinte. De asta eu am insistat, să fac vizita mea acolo în primele zile ale preşedinţiei sale pentru a-l găsi imaculat, necontaminat de influenţa altora". Deodată Ceauşescu s'a oprit, m'a apucat de un nasture dela haină şi uitându-se drept în ochii mei a continuat pe un ton jos, conspirativ: "In dosarul tău despre familia Carter am văzut că fratele său Billy e cam beţiv, un tip coruptibil, care deşi nu ştie să facă nimic, încearcă să facă repede bani pe orice cale. Eu am văzut de asemenea că DIE a recrutat un agent străin care poate manevra dezvoltarea unor relaţii de afaceri cu ferma lui Carter şi cu Billy. Nu-i ăsta liberianul care are o firmă de import-export la Londra?" "Ba da, Tovarăşe", a fost răspunsul meu. "Trebue să facem orice putem ca să încurajăm această operaţie. Noi importăm destule alune în România, aşa că hai să le cumpărăm dela el, dela ferma lui. Noi putem folosi atâtea alune, că-i putem cumpăra întreaga recoltă pe următorii zece ani cel puţin. Să-l facem pe Billy reprezentantul nostru pentru importul de alune şi alte bunuri. Dar pentru început să lucrăm sub un drapel străin. Să importăm alune prin intermediul companiei londoneze a agentului tău liberian. Când Billy a căpătat îndeajuns gustul acestor bani, atunci noi îi vom putea spune că aceştia nu sunt bani englezeşti sau liberieni, ci că sunt banii noştri. Dar asta numai când vom fi siguri că Billy nu-i în stare să se descurce fără această nouă sursă de câştig".

COMERŢUL CU CARNE VIE

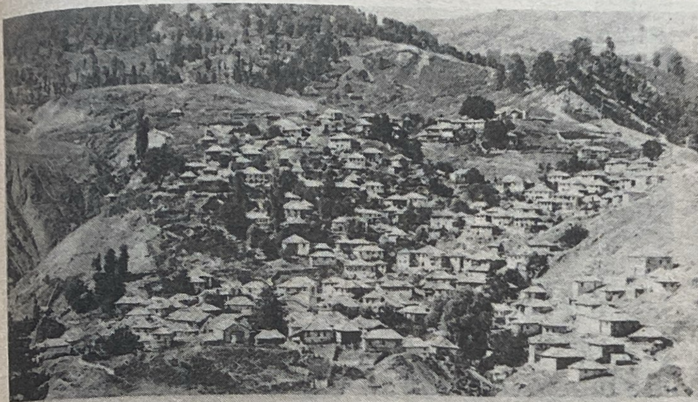
Comertul cu fiinţe umane a devenit o altă afacere importantă pentru Direcţia de Informaţii Externe. Ceauşescu a fost obligat să deschidă calea spre emigrare, în ciuda faptului că lui personal îi repugna acest lucru, datorită mişcării internaţionale pentru Drepturile Omului şi a Libertăţii de Mişcare, în special ca urmare a Acordului pentru Securitate şi Cooperare Europeană dela Helsinki şi a deciziei Congresului Statelor Unite de a condiţiona acordarea clauzei "Naţiunii celei mai favorizate" de dreptul la emigrare. Emigrarea i-a adus lui Ceauşescu un câştig politic, dar curând el a decis s'o folosească şi pentru a profita financiar, în cadrul unei operaţii strict confidenţiale, condusă de el şi efectuată numai prin intermediul DIE. Contacte discrete au fost iniţiate de DIE în Israel şi Germania Federală sugerându-se cu prudenţă că în cazul în care i s'ar rambursa României, în valută forte, cheltuielile sociale şi de educaţie făcute pentru Germanii şi Evreii care doresc să părăsească România, procesul de emigrare ar putea fi accelerat. Acorduri secrete nescrise au fost încheiate cu Serviciul de Informaţii Externe al Israelului şi cu Ministerul de Interne Vest-German. Israelienii şi Germanii occidentali au plătit mii de dolari pentru fiecare Evreu român sau etnic german, care a primit viza de ieşire, în unele cazuri până la 50.000 de dolari de persoană, în funcţie de gradul de educaţie şi profesia avută. De-a lungul anilor, multe sute de milioane de dolari au fost plătite în secret României, cărora li s'au adăugat credite cu dobânzi scăzute acordate prin mijlocirea DIE ca un fel de primă, ori de câte ori cota de emigraţie a fost mărită. Pentru a se păstra secretul, plăţile se făceau cu bani ghiaţă şi numai în dolari americani. Nici un alt membru al guvernului român nu cunoştea ceva despre acestea, în afară de primul ministru care era informat doar în mare şi care a fost instruit să nege cu vehemenţă dacă afacerea ar fi fost dată la iveală, orice aluzii că Nemţii şi Evreii ar fi vânduţi. In Februarie 1972 Ceauşescu a decis că beneficii suplimentare trebuesc obţinute din emigrarea Evreilor şi Nemţilor. "Nici un cetăţean român", a declarat Ceauşescu, "de origină română, evreească sau germană, nu trebue să primească viza de emigrare numai dacă este agentul securităţii şi a semnat un acord secret scris cu forţele de securitate, prin care a acceptat să acţioneze ca agent de informaţii peste hotare". Mai mult de 10.000 de emigranţi români au fost recrutaţi într'o operaţie de masă între 1972 şi 1978 şi instruiţi să penetreze cercurile guvernamentale, ale vieţii politice, ştiinţifice şi tehnologice din Statele Unite, Israel, Germania Federală şi alte ţări occidentale. Cei mai mulţi dintre Evrei şi mulţi dintre emigranţii germani, n'au folosit niciodată sistemul lor secret de comunicare şi pur şi simplu au dispărut ca agenţi.

FARA ARMÂNEASCĂ

80 DE ANI DE CINEMATOGRAFIE ÎN BALCANI

FRAȚII MANAKIA SUNT AROMÂNI

—— Vasile TEGA ——

Comuna AVDELA (Abella). Este situată pe coastele Mtelui Argel (Mții Pind). Centrul de cultură Macedo-Română. Patria părintelui Averchie și Ap. Margarit. Mare parte a fost incendiată de antarții Greci la 23 Oct. 1905.

Acum câteva luni, Atena a fost scena a numeroase manifestări culturale destinate a sublinia aniversarea unui eveniment artistic de o importanță deosebită: 80 de ani de când s'a turnat primul film în Balcani.

Semnalul de lansare a acestor manifestări a fost dat de Secretariatul General al Presei și Informațiilor care - într'un comunicat de presă datat din 12 Septembrie 1985 - spune printre altele: "Se împlinesc anul acesta 80 de ani dela apariția cinematografiei în Balcani, acțiune întreprinsă în 1905 de frații Milton și Ianachi Manakia din comuna Avdela, Grebena.

Frații Manakia s'au născut, au crescut și au absolvit școala primară în comuna lor. După terminarea studiilor lor în străinătate, au poposit la Paris unde au studiat arta cinematografiei. Primele lor filme le-au turnat la Avdela în 1905, cu aparate aduse dela Londra.

Secretariatul General al Presei, ca să onoreze această aniversare, care - de altfel - constituie o etapă importantă în dezvoltarea cinematografiei grecești, organizează o manifestare specială, unde vor fi expuse materiale fotografice extrase din filmele fraților Manakia, aparatele lor de proiecție din 1896 și 1913, aparatele fotografice de care s'au servit în 1905, alte diverse materiale cinematografice, imprimate, cărți, precum și numeroase alte documente legate de viața și activitatea lor la Avdela, Paris și Bitolia.

De asemenea, se vor proiecta numeroase secvențe din filmele realizate de ei..."

La rândul lor, aproape toate ziarele din Atena au consacrat acestui eveniment numeroase reportaje, bogat ilustrate, subliniind în unanimitate rolul de pionieri jucat de frații Manakia în introducerea "microbului" celei de-a șaptea arte în Balcani.

Am reținut pentru nevoile analizei noastre articolul apărut în Apoghevmatini din 15 Septembrie 1985, care constituie un fel de sinteză a tot ce au publicat asupra aceluiași subiect ziarele ateniene To Vima, Acropolis, Vradini, Eleftherotipia și Ta Nea.

Articolul, intitulat "80 de ani de cinematografie greacă. Prima "vedetă" era în vârstă de 117 ani!" precizează în introducere că "prima stea" a cinematografiei balcanice avea 117 ani când și-a făcut debutul în cea de a șaptea artă! Si era Grecoaică. Este vorba de Lucia Manakia din Avdela". (n.n. De fapt ea era cunoscută sub numele de Despa alu Manakia care, printre altele, nu știa o boabă grecește...!)

"Si-a jucat rolul de vedetă împreună cu fiicele și nepoatele sale în fața războiului de țesut din casa părintească. Regizori, operatori și producători ai acestui film erau cei doi nepoți ai Luciei, Ianachi (Nachi) Manakia și fratele acestuia Milton."

"Cu acest film familial se năștea acum 80 de ani în satele aromânești din Pind (în text "sta vlahohorghia tis Pindon") cinematograful balcanic."

Mai departe, autorul articolului relatează că "Ianachi și Milton erau fiii unui bogat celnic din Pind, care - după terminarea studiilor în diverse universități europene - s'au întors în Macedonia, stabilindu-se la Bitolia, unde au deschis un studiou fotografic, făcând afaceri de aur" (n.n. Precizăm că acest studiu se chema "Fotografia Aromânească frații Manakia").

"In 1905, Ianachi a adus dela Londra prima mașină de cinematografie de luat imagini în Balcani. In același an au turnat filmul "Tesătoarele" unde, în afară de bunica lor, rolurile principale au revenit celor trei surori, mamei lor și a câtorva nepoțele. Acest film a devansat cu un an pe operatorul francez Leon, care a filmat în 1906 Jocurile Olimpice la Atena". (Menționăm de altfel, că după părerea unui mare număr de specialiști, "Tesătoarele" constituie primul documentar din lume.)

Si autorul articolului continuă: "Succesul nu s'a lăsat așteptat pentru acești fotografi și cineaști greci. In 1906 au fost premiați cu medalia de aur la Expoziția din București, conferindu-li-se în același timp și titlul de "Fotografi și cineaști oficiali ai Curții Regale" (Aici completăm o mică scăpare a autorului: este vorba de "Curtea Regală Română". De fapt, frații Manakia au fost fotografii oficiali ai tuturor curților regale din Balcani, înaintea primului război mondial, cu excepția - bineînțeles - a Curții Regale a Greciei. Din informațiile care le dețin din însăși gura lui Ianachi, fostul meu profesor, acesta a avut onoarea să fie și "fotograful personal" al ultimului sultan al Imperiului Otoman, Abdul-Hamid al II-lea).

"Dincolo însă de succesele comerciale și distincțiile onorifice, cei doi artiști greci - grație acțiunii lor - s'au legat strâns de istoria regiunii de unde erau originari, lăsându-ne prețioase mărturii despre trecutul acesteia. Cu fermecătorul lor aparat, ei au reușit să imortalizeze toate evenimentele importante ale vremii. Acestea, alături de numeroasele manifestări locale din comuna lor natală Avdela, constituie subiectele de bază ale celor 67 de filme documentare și a sutelor de fotografii rămase dela ei".

"Din nenorocire însă, aproape tot acest material documentar produs de Greci și care se referă aproape în mod exclusiv la viața Grecilor, se găsește în mâini străine".

"Prețioasele "Arhive Manakia" constituie astăzi orgoliul Muzeului Cinematografic din Bitolia (Iugoslavia)".

Si articolul se termină cum era și de așteptat, în accente de isterie supranaționalistă: "Ei amândoi sunt fii neaoși ai Avdelei. Ei au luptat pentru Grecia. Opera lor este plină de Grecia. Certificatele lor de naștere o spun: Manakia Miltiadi înscris în registrul de nașteri al comunei Avdela, sub numărul 5, s'a născut la Avdela în anul 1882. Cetățean grec, și creștin ortodox, din părinți greci și ortodocși".

"Manakia Ioan înscris în registrul de nașteri al comunei Avdela, sub numărul 10, s'a născut în 1879 la Avdela. Cetățean grec și creștin ortodox din părinți greci și ortodocși".

Avdela, 15 August 1901, ziua de Sfântă Marie (dzua di Stă-Mărie). Milton Manakia trage capul horei (tradzi caplu di coru). In medalion, timbrul emis de Iugoslavia în memoria lui Milton Manakia.

"Si în ciuda acestei evidențe ei sunt considerați fie ca "Macedoneni iugoslavi", fie pur și simplu ca "Macedoneni". Nicăieri însă, ca Greci!"

"Ei, bine, nu! Nu trebue să mai stăm cu mâinile încrucișate. Oare primul nostru ministru însuși a spus cândva că: "Nu vom pretinde niciodată ce nu-i al nostru, dar nici nu vom ceda ce ne aparține". Deci, frații Manakia sunt ai noștri!"

După lectura acestor lungi extrase din presa greacă plină de contradicții, omisiuni voite, semi-adevăruri și afirmații cu totul fanteziste, nu suntem deloc surprinși de concluziile la care ajung palicarii-patrioți greci. A susține însă că frații Manakia au fost Greci și că au luptat pentru cauza grecească, aceasta constituie pur și simplu o adevărată profanare a memoriei lor.

Din păcate, din mormintele unde se odihnesc de mai bine de douăzeci de ani, ei nu mai au posibilitatea să răspundă acestor detractori. Este deci de datoria noastră, a acelora care i-am cunoscut, iubit și admirat, să răspundem în locul lor. Nici noi nu revendicăm ce nu ne aparține, dar nu vom ceda nimic din ce-i al nostru. Or, Ianachi și Milton Manakia sunt ai noștri, aparțin - trup și suflet - farei armânești. Si mă simt mai îndreptățit decât mulți alții să fac această afirmație, întrucât am avut șansa să-i cunosc pe amândoi de aproape și, în plus, am avut prilejul să-l am ca profesor pe Ianachi între anii 1937 și 1944, când îmi făceam studiile la Liceul Comercial Român din Salonic.

Dar pentruca cititorul să poată sesiza mai bine contextul în care s'au născut, au crescut, au învățat și au creat acești mari artiști aromâni, considerăm util să dăm în prealabil câteva informații atât asupra comunei lor natale, cât și asupra atmosferei care predomina acolo la sfârșitul secolului trecut și începutul celui prezent.

Avdela, focarul vieții cultural-naționale aromânești din munții Pindului, este unul dintre cele mai mari și mai curate centre aromânești din Balcani, situată în creierii munților, la o altitudine de 1200 m. A constituit o adevărată pepinieră de mari personalități: patria savantului Ion Caragiani, fost profesor la Universitatea din Iași și membru al Academiei Române; a părintelui Averchie, inițiatorul fondării școlilor române în Macedonia; a celor patru Papahagi: Pericle și nepotul Tache, Nicolae și fiul Valeriu; a marilor poeți Nuși Tuliu și Tache Caciona; a fostului inspector general al școlilor române din Imperiul Otoman Nicolae Tacit și, în sfârșit, patria celebrului Apostol Margarit.

Avdela, așa cum subliniază geograful francez Michel Sivignon, s'a manifestat din totdeauna ca fruntașă în afirmarea cultural-națională aromână, ceea ce a avut drept urmare ca în 1905 antarții greci s'o incendieze, masacrând în același timp pe fruntașii aromâni din localitate. Interesant ni se pare de asemenea faptul relatat de Anastase Hâciu, că "aici, la Avdela, cu mulți ani înaintea apariției așa zisei "propagande românești", mai precis pe la finele secolului al optsprezecelea, celebrul sfânt Cosma, mincinosul profet al elenismului (care a grecizat numeroase comune în Zagor, atât de armânești altădată) a fost bătut măr și alungat din localitate de popor".

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL URMĂTOR

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"FIUL LUI ANDRUȚĂ"

Dela un nou venit pe care, din motive ușor de înțeles, nu-l identificăm:

"Vă spun ce-am auzit în pușcărie dela niște țărani, originari din com. Ciuperceni--nu departe de Scornicești--pe care i-am găsit acolo și i-am lăsat acolo când am ieșit din pușcărie:

Era,-mi-au mărturisit țăranii-pe timpul colectivizării. Noi am refuzat să dăm pământul de bună voie și am hotărît să ni-l apărăm. Stiam că are să fie trimisă armata, dar noi ne-am înarmat cu ce-am putut, puști, coase, topoare și am săpat șanțuri în jurul satului."

Nu vroiam să le dăm pământul pe care-l stăpânisem din moși-strămoși.

Când au venit soldații și ne-au văzut prin șanțuri, prin copaci și cu arma în mână, ei s'au oprit deoarece nu știau câți suntem și cât de bine suntem înarmați.

După câteva ore, iată că apare comandantul lor, cu un steag alb în mână, care începe să ne vorbească:

"Frați țărani, eu sunt Niculae Ceaușescu, fiul lui Andruță Ceaușescu din Scornicești. Si eu și tatăl meu suntem țărani ca și voi.

Nici mie și nici lui tata nu ne place că ni se ia pământul. Eu sunt prietenul vostru, eu sunt cu voi! Haideți mai bine să stăm de vorbă și să ne înțelegem ca oamenii, că țărani suntem cu toții..."

Oamenii la început s'au codit, apoi s'au gândit că-i mai bine să stea de vorbă cu'n om de-al lor și-au ieșit, unul câte unul, din ascunzișuri, încrezându-se în feciorul lui Andruță, țăran ca și ei...

Dar, după ce-au ieșit din șanțuri, Niculae, fiul lui Andruță, a dat ordin să se tragă în plin...Majoritatea au murit pentru păcatul c'au vrut să-și apere pământul.

Cei care au scăpat din măcel, împreună cu restul bărbăților din sat și a băieților care împliniseră 14 ani, au fost judecați și condamnați la muncă silnică pe viață.

Completăm un alt capitol despre felul în care s'a realizat colectivizarea în România.

ÎN 10 CUVINTE

D. Vernon Walters, ambasadorul american la Națiunile Unite, a ținut o conferință de presă în Palm Beach, Florida.

Am luat parte la această conferință, atrăgând atenția d-lui Walters, că există o mare diferență între cele publicate în Apus despre întâlnirea Shultz-Ceaușescu și cele publicate în presa din RSR.

Am citat chiar și câteva exemple.

Iată răspunsul primit dela ambasadorul american:

"Ziarul Scînteia are un frumos palat, dar nu publică adevărul!"

In zece cuvinte corespondenții dela celelalte ziare americane au fost lămuriți de credibilitatea de care se bucură în lumea liberă presa RSR-ului.

NOI NOUȚE ȘI REPARATE!

Revista "Flacăra" nr. 1560, p. 27, publică un înflăcarat articol, "Lupta pentru cucerirea pieței de desfacere."

Un inițiat, acum în lumea liberă, ne spune cum se cuceresc piețele:

Inginerii reseriști aduc cu ei, pe ascuns, piese de schimb.

Dacă în timpul zilei văd că o piesă nu dă radamentul cerut, atunci ei o înlocuiesc în timpul nopții și fac ajustările necesare ca mașina să mai reziste o zi de probă. (Proba durează cam 6-8 săptămâni).

Clientul habar n'are de aceste reparații nocturne.

Rezultatele se văd după ce s'a făcut târgul.

Printre cei "cuceriți" au fost și Canadienii care au rămas cu tractoarele în pană din cauza lipsei de piese de schimb și din faptul că mai la toate tractoarele s'a rupt aceeași piesă.

Chinezii au fost mai deștepți, atunci când li s'au oferit automobile de vânzare.

Ei au cerut inginerilor români să demonteze 10 mașini făcute în serie, apoi au pus piesele la fel într'o grămadă (nu în ordinea în care au fost demontate) și au cerut specialiștilor reseriști să monteze mașinile la loc.

N'au reușit! Părțile produse "în serie" nu erau identice.

BISERICA, TURCUL ȘI RUSUL

Cu ocazia vizitei sale în RSR, D. George Shultz, l-a întrebat pe tov. Conducător de ce au loc persecuții religioase în România.

Tov. Ceaușescu a dezmințit acuzațiile, afirmând că "România e o țară creștină" și "Biserica Ortodoxă a fost salvarea României în timpul lungului șir de ani de ocupație turcească."

Dacă credința poporului român a salvat în trecut neamul de ocupațiile străine, atunci de ce RSR-ul e stat ateist?

Răspunsul este simplu: Rușii au luat locul Turcilor iar prigonirea Bisericii Ortodoxe și desființarea surorii ei latine, este executată pentru victoria Moscovei.

AUZITE

Sunt patru nenorociri de care suferă agricultura în RSR: primăvara, vara toamna și iarna.

CAMPANIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Duminică 19 Ianuarie a.c. a avut loc adunarea generală anuală a Asociației Culturale din Hamilton. Ca de obicei, a fost prezentată o dare de seamă asupra activităților culturale de anul trecut, raportul casierului, al controlorilor, și alegerea noului comitet pe anul 1986.

In cursul discuțiilor a fost salutată inițiativa Asociației de a construi la Câmpul Românesc un Centru Cultural.

Necesitatea realizării acestui centru cultural s'a ivit din grija celor din exil, și în acest sens nu este numai o inițiativă locală, de a ctitori un lăcaș pentru rosturile spirituale ale noastre ca părtășie în istoria neamului, pentru păstrarea neadulterată și robotizată a limbii strămoșilor și menținerea noastră în sfera creativă a culturii ce ne-a fost lăsată ca o "crestere" interioară în "a patriei cinstire".

"Tabăra de vară" de la "Câmpul Românesc" a devenit în decursul anilor prin conferințele ținute de intelectuali din diferite părți ale lumii "o academie de vară" folosind expresia lui M.F. Enescu și un fel de "mică Românie de o ființă cu România Mare" cum o numea poetul Dumitru Ichim, un loc de întâlnire în "cuget și simțiri" și o certă garanție românească pentru generațiile viitoare.

Dacă legal această proprietate a Centrului Cultural aparține "Asociației Culturale", ca participare ea este destinată Românilor de pretutindeni ca oază de regăsire spirituală în valorile culturii românești pe care acest centru și le propune a le propaga în lume.

Apelul de ajutor la realizarea acestui așezământ cultural se adresează fiecărui Român în parte, ca o chemare a strămoșilor de a nu ne rupe de ei și de neamul în care "ne mișcăm, stăm și suntem" și ca o întrebare de a medita: Cu ce am contribuit și eu la menținerea limbii, a obiceiurilor, a culturii și a ființei neamului românesc în istorie?

Participanți la adunarea generală.

Contribuții primite până acum:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		$ 4.820
DECEMBRIE		$ 10.875
IANUARIE		
GEORGE BULUMETE	Chicago, USA	$ 1.500
ILIE CROITORU	Hamilton, Can.	1.000
MIHAELA MOISIN	Hamilton, Can.	1.000
ANONIM	Montreal, Can.	500
ANONIM	Montreal, Can.	500
ANGHEL ZAHARIA	Toronto, Can.	500
ALEXANDER BADIN	New York, USA	500
IULIU COSTESCU	Hamilton, Can.	250
CONSTANTIN VASILIU	New York, USA	100
REV. NICOLAE ZELEA	Hamilton, Can.	100
ELISABETA MOISIN	Hamilton, Can.	100
L.C.MIHAILA	Brossard, Can.	100
IONEL-MARIAN SPINU	California, USA	25
	TOTAL	$ 23.670

Trimiteți cecul Dvs. pentru "FONDUL DE CONSTRUCTII" pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, Ontario, L8V 4L6, Canada.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Iosif Chirvai, 7900 ULM-Donau Münchner Str.38, Deutsche Bundesrepublik, doreste să ia legătura cu compatrioții săi - DR. GUTU DORIN și Ing. PARVULESCU VIRGIL.

* Ecaterina Onica Craiovan, Viale XXIV Maggio 3, 04-100 Latina, Italia, caută pe vărul GHEORGHE (BEBE) ALMAJAN, care a emigrat în USA acum 4-5 ani, plecând tot din Latina. Cei ce pot da informații despre acesta sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

* Elena Garbea, 107 Fulton Ave., Fredericton, N.B., E3A 2B5, Canada, caută pe GEORGE MIRICA, fost coleg în Africa. Cei ce pot da informații despre acesta sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

* Niculae Sora, refugiat politic în Turcia, Istanbul, Kadikoy-Acibaden, Tekin Sok. No.18 caută pe Ing. SORIN WALTER, fost coleg la Institutul de Proiectări pentru Automatizări București, actualmente stabilit în Canada.

* Ciobanu Ion aflat în tabăra de refugiați din Istanbul, Turkey, Sok. Tekin No,18, Acibadem-Kadikoy, caut pe prietenul meu NICOLOV ANANI și-l rog insistent să-mi scrie la adresa de mai sus.

* Bostan Răducu, Kadikoy Acibadem, Tekim Sokagi No.18 Istanbul, Turkey, miner, doreste să afle adresa consătenilor ILIESCU EMIL și CIOCÓIU VIOREL, care au emigrat în Canada acum câtiva ani.

CĂSĂTORII

* Doamnă 56 de ani, atrăgătoare, gospodină, cetățean al USA, doresc căsătorie cu domn integru, pentru stabilirea în Canada, preferabil Montreal-Toronto. Răspundeți la P.O.Box 2280, New York 11102, "Pentru G.G."

* Leon Fischer, 15 36 Benett St. Bondi 2026 N.S.W. Australia, de religie adventist, caut o tovarășă de viață până în 72 ani, de religie adventistă, sau să accepte această religie. Am 78 de ani împliniți, sunt sănătos, 1,65 m înălțime, 65 kg., pensionar, casa aranjată, fără copii, nu sunt bogat.

* Tânăr român (29 de ani), originar din Ardeal și stabilit în Belgia, doresc să corespondez cu o tânără romăncă, fără obligații, în vederea unei viitoare căsătorii. Eventualele răspunsuri pot fi trimise la următoarea adresă: Mureșan Ioan, 50 Rue de Fetinne, 4020 Liege, Belgique.

* Intelectuală, 34 de ani, suplă, brunetă, harnică, înfățișare frumoasă, bună educație și caracter, stabilită în Dânemarca, doreste cunoștință în vederea căsătoriei. Prefer pe cineva aflat în România, urmând a lua mai întâi legătura cu rude sau prieteni aflați în Occident. Răspundeți pe adresa redacției cu mențiunea "Doamnei Bălan".

* Român rezident în Italia (pașaport italian-carte de identitate) cu câștig lunar de $1.000, doresc să cunosc o doamnă de 40-50 de ani din USA, Canada, Australia în scopul căsătoriei; stabilirea o doresc în Italia, neavând plăcerea de a locui în USA, Australia, Canada. Scrisori cu fotografii la adresa: Signore Ovidio Constantinescu, Via degli Apuli 41, Roma, codice postale 00185, Italia.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DECLARĂM ZI DE DOLIU NAŢIONAL

REDACŢIA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ÎNDEAMNĂ PE TOŢI ROMÂNII DE PRETUTINDENI:

1. Să instituie zile de doliu naţional între 7-9 Martie 1986, pentru toţi cei ce au murit şi mor în momentul de faţă în România, suferind de frig şi foame.

Pe data de 8 Martie este ziua de pomenire a morţilor, iar în România comunistă ziua Femeii, pe 9 Martie fiind ziua Mucenicilor.

2. In ziua de Vineri, 7 Martie 1986, în toată lumea, fiecare organizaţie românească din exil, trebue să trimită câte o floare albă cu o panglică neagră la primarul oraşului, la staţiile de radio şi televiziune şi la toate ziarele locale. Această floare îndoliată va fi însoţită de următorul text, tradus în limbile ţărilor respective:

"Noi, Românii din lumea liberă, suntem în doliu pentru copiii, bătrânii şi toţi ceilalţi cetăţeni care au fost şi sunt ucişi acum în România comunistă, de frig, de foame şi de alte metode ca urmare a decretelor inumane date de şeful statului".

3. In ziua de 9 Martie 1986, Preoţii parohiilor creştine din toată lumea să săvârşească o rugăciune pentru pomenirea celor ce au murit şi mor de frig şi foame în România comunistă!

Prin aceste acţiuni, sperăm să atragem atenţia opiniei publice mondiale şi să oprim această crimă monstruoasă.

REUNIREA FAMILIILOR

Internationale Gesellschaft für Menschenrechte

International Society for Human Rights · Association Internationale pour les Droits de l'Homme

Internationales Sekretariat: D-6000 Frankfurt/M., Kaiserstraße 72

Liga Internaţională a Drepturilor Omului din Frankfurt, aduce la cunoştinţa celor interesaţi că în luna Aprilie la Berna şi în luna Noembrie la Viena, se vor întâlni experţii celor 35 de state care au semnat actul final dela Helsinki (1975). Punctul cel mai delicat al acestor discuţii va fi respectarea Drepturilor Omului! !

In momentul de faţă se lucrează la o documentaţie ce va fi prezentată la aceste discuţii privind nerespectarea reîntregirilor de familii precum şi cazurile de arestări, condamnări, dispariţii, sau ridicarea dreptului de lucru. Toţi refugiaţii din România care au asemenea cazuri de semnalat sunt rugaţi a se adresa secţiei româneşti din cadrul acestei asociaţii internaţionale, până la data de 01.02.1986. Pentru întocmirea dosarelor respective, sunt necesare următoarele date:

a) Numele, pronumele, data naşterii, adresa şi profesia celui ce trebue să părăsească ţara, cu date asupra cererii de plecare recente.

b) Motivarea eventuală a refuzurilor şi urmările avute de acestea.

c) Numele şi adresa exactă a celor ce relatează faptele şi gradul de rudenie unde este cazul.

La finele conferinţelor se va comunica rezultatul obţinut tuturor celor ce au intervenit. Pentru cheltuielile de reprezentare şi timbre, cei ce solicită ajutorul nostru sunt rugaţi să susţină secţia noastră cu cel puţin DM 20.

Adresa noastră este mai sus tipărită, la care se va adăuga Arbeitausschus "Rumanien".

UN MATEMATICIAN ROMÂN ÎN GREVA FOAMEI LA BUCUREŞTI

Ziarele americane şi canadiene anunţă că un număr de asociaţii şi comitele internaţionale duc o campanie intensă pentru a-l ajuta pe matematicianul român Radu Roşu din Bucureşti, Str. Antim nr.12, să obţină viza pentru studii post-graduate la prestigioasa Universitate din Princeton, New Jersey, USA, de care a fost invitat.

Radu Roşu, în vârstă de 37 de ani, căsătorit, cu doi copii minori, şi-a desăvârşit studiile în România, Uniunea Sovietică şi Italia.

Asociaţia Savanţilor şi Secţia pentru Drepturile Omului din cadrul Asociaţiei Doctorilor Americani au pornit o campanie de scrisori direct la guvernul român.

De asemenea, Comitetul Savanţilor a notificat Comisia dela Helsinki care supraveghează drepturile umane internaţionale, Asociaţia Americană pentru Dezvoltarea Stiinţei şi Liga Internaţională pentru Drepturile Omului.

Statele Unite au apelat la guvernul român, pentru eliberarea vizei necesare Dlui Radu Roşu, prin ambasada americană dela Bucureşti.

Un congresman american care cunoaşte cazul de faţă, a spus că:

"România promite întotdeauna să reducă represiunile, atunci când se revizuieşte statutul de naţiune favorizată, dar de obicei nu-şi ţine promisiunile",

"Pentru acte de represiune, România este prima de pe listă".

Guvernul român nu a motivat în nici un fel refuzarea vizei, iar Dl. Roşu nu are nici un răspuns dela guvernul român din ziua de 6 Ianuarie a.c., când a început greva foamei.

Dl. Roşu a declarat: "Sper că nu mi se va întâmpla nimic rău. Cred că greva foamei va dura mai mult de 30 de zile".

Dl. Roşu a fost invitat la anul de studii ce a început în Septembrie 1985; mai sunt numai trei luni până la sfârşitul anului de studiu, şi Dl. Roşu doreşte să participe măcar la ultima parte.

CONVENŢIA UNIUNII ŞI LIGII

MONTREAL, CANADA

29 August - 3 Septembrie

Dragi Membri şi prieteni,

In calitate de vice-preşedinte al Uniunii şi Ligii, pentru Canada şi Statul New York, vă invit cu mare plăcere să participaţi între 29 August şi 3 Septembrie 1986, la cea de a 51-a Convenţie Naţională a Uniunii şi Ligii, organizată de către Societatea 'Constantin Brâncoveanu din Montreal, Canada. Aceasta reprezintă o şansă unică pentru Montreal, care, pentru prima dată în istoria Uniunii şi Ligii, va găzdui o convenţie.

Va fi prilej favorabil, pentru mulţi, de a întâlni vechi prieteni, de asemenea de a lega noi prietenii, născute din dorinţa comună de a răspândi dragostea frăţească şi buna înţelegere , pretutindeni.

Cu mai mult de 80 de ani în urmă, câţiva devotaţi pionieri români, care au simţit nevoia să păstreze tradiţia, unitatea şi mândria lor strămoşească, au înţeles că salvarea dela pieire a nepreţuitului lor patrimoniu cultural, poate fi realizată numai clădind un pod peste timp.

Printr'un efort uriaş, ei au pus bazele unei societăţi frăţeşti, căreia i-au dat numele de "Uniune şi Ligă", membrii putându-se număra astăzi, cu miile. Este singura organizaţie puternică, care poate spune cu mândrie că s'a împotrivit, cu succes, tuturor forţelor ce au încercat să schimbe, să distrugă sau să corupă principiile sale, menirea sa, bazate pe dragostea de a împărtăşi credinţa noastră comună, dragostea de libertate a tuturor oamenilor, care împărtăşesc aceleaşi idei.

Noi trebue să susţinem în continuare, înaltele lor idealuri. Organizaţia bazată pe astfel de principii fundamentale va progresa şi va onora exemplul minunat al acestor pionieri din trecut. La această a 51-a convenţie, Dvs. veţi avea privilegiul de a întâlni pe Preşedintele Uniunii şi Ligii, Dl. John N. Santeiu Jr., pe "Miss Uniunea şi Liga", Cynthia Pinlowski şi alte personalităţi din viaţa noastră, reprezentanţi ai comunităţilor româneşti din U.S.A. şi Canada, precum şi distinse personalităţi politice locale.

Pentru a comemora acest important eveniment, va fi editat un album de lux, care va putea să împodobească biblioteca Dvs. Noi vom fi bucuroşi să primim contribuţia Dvs., fotografia sau urările Dvs., pentru a fi publicate în acest album.

In acest sens, veţi găsi contractele de înscriere, în ziarele noastre româneşti din Canada şi America, cu rugămintea de a le completa şi trimite cu mult timp înainte de termenul indicat, aceasta pentru a ne da posibilitatea să realizăm un album, cu o înaltă ţinută grafică.

Noi vă mulţumim anticipat pentru colaborarea Dvs., considerând că orice manifestare românească serveşte cauzei noastre drepte.

Cu prietenie,

Silvia Carpen, Montreal

CONTRACT PENTRU ANUNŢURI ŞI RECLAME ÎN VEDEREA ÎNTOCMIRII ALBUMULUI CONVENŢIEI UNIUNII ŞI LIGII

care va avea loc la Montreal, Quebec, Canada, între 29 August şi 3 Septembrie 1986. Societatea "Constantin Brâncoveanu", în calitate de gazdă, va publica acest album, la întocmirea căruia am dori să participe toate organizaţiile şi bisericile româneşti, cât şi Românii de pretutindeni, cu cele mai reuşite fotografii, reclame şi mesaje speciale.

SUMBSEMNATUL, MĂ ANGAJEZ SĂ REZERV SPATIUL PAGINAL, INDICAT MAI JOS:

NUME ____________________

ADRESA ____________________

ORAS ____________________

TARA ____________________

PAGINĂ INTREGĂ		$ 65.00
JUMĂTATE DE PAGINĂ		$ 40.00
O TREIME DE PAGINĂ		$ 30.00
SPATIU PENTRU SUSTINĂTOR		$ 10.00
COPERTA DIN SPATE DE AFARĂ	--- Vândtută ---	$ 275.00
COPERTA DIN SPATE INTERIOR	--- Vândută ---	$ 200.00
COPERTA DIN FATĂ INTERIOR	--- Vândută ---	$ 225.00

Completaţi cecul Dvs. către: SOCIETATEA CONSTANTIN BRANCOVEANU

Trimiteţi cecul Dvs. la adresa: Dna Sylvia Carpen, Responsabil cu realizarea albumului, 4920 Sir George Simpson, Lachine, Quebec, Canada, H8T 1E7.

VA RUGĂM COMPLETATI ACEST FORMULAR CU LITERE DE TIPAR, ALĂTURATI RECLAMA DORITĂ SI TRIMITETI-L CÂT MAI REPEDE.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

CRONICA PRESEI

SOCRATELE DIN SCORNICEŞTI

D. George Shultz s'a întâlnit la Bucureşti cu tov. Ceauşescu.

Secretarul de Stat l-a avertizat pe "Fiul Iubit" că dacă nu va respecta Tratatul dela Helsinki şi Drepturile Umane, RSR va pierde avantajul "Naţiunii Favorizate". "...could cause it to lose its preferential trade status in the United States..." (New York Times, Dec. 16,85).

Discuţiile au fost "candid and frank", ceea ce în limbajul diplomatic înseamnă "cu ton aspru din cauza neînţelegerilor."

"România Liberă" (16.12.85) nu aminteşte de tonul discuţiilor şi nici de faptul că Statele Unite l-a avertizat pe tov. Ceauşescu că RSR va pierde S.N.F.

Conform celor scrise în ziarele bucureştene, ministrul american a trecut Atlanticul ca să aibă "posibilitatea...de a discuta împreună problemele bilaterale ale situaţiei internaţionale..."

N.C. i-a reamintit d-lui Shultz despre "...respectul independenţei şi suveranităţii naţionale, neamestecul în treburile interne (care)...slujeşte cauza păcii...etc."

D. Shultz a învăţat cum să se execute "Reducerea cheltuielilor militare...soluţionarea globală a problemelor subdezvoltării...rezolvarea conflictelor din Orientul Mijlociu..."etc., etc."

Tov. Ceauşescu ar mai fi avut sfaturi şi pentru ridicarea nivelului de viaţă al întregii omeniri, dar dl. Shultz s'a grăbit să părăsească Bucureştiul deoarece se înnoptase şi la toţi le era teamă să nu-i apuce întunericul şi frigul în capitala RSR-ului.

A ÎNCEPUT RĂZMERIŢA?

Ziarul "TIMES" (Londra) publică (15 Dec. '85): "Potrivit martorilor oculari situaţia este încordată în zonele rurale din RSR unde ţăranii nemulţumiţi de cotele de predare foarte ridicate impuse de stat şi de lipsurile permanente de alimente, au golit, luna trecută (Noembrie, N.R.), mai multe silozuri de cereale."

"Armata a fost adusă la faţa locului pentru a restabili ordinea." Stirea a fost confirmată şi de unii muncitori iugoslavi din Banatul sârbesc, care lucrează în Germania de Vest, şi care se întorc des în Iugoslavia.

Ziarul "London Times" (15 Dec. '85) dă ştirea că numărul Românilor care fug în Iugoslavia a crescut în ultimul timp şi ei confirmă "numeroase incidente violente între populaţie şi unităţile armatei şi ale securităţii."

Motivul nemulţimirii este acelaşi: Statul ia grânele şi alimentele dela ţărani ca să le exporte. Stirea vine cu întârziere din cauza cenzurii şi a faptului că localităţile contaminate de nemulţumiri, sunt izolate de restul ţării.

NE BULGARIZĂM...

Cel mai popular program de TV în Bucureşti e cel transmis de Sofia. Dicţionarele bulgaro-române s'au epuizat, iar multe cuvinte (în special vocabularul sportiv) au pătruns în limba română. Există şi-o glumă pe care o reproduce corespondentul ziarului francez "Liberation":

--Ce este televiziunea română?

--Un post care bruiază două ore pe zi televiziunea bulgară...

Intr'o seară, TV Sofia şi-a încheiat emisiunea astfel: "Bună seara dragi Bulgari şi Români..."

SOLDAŢI SAU MUNCITORI?

In afară de a păzi pe muncitori ca să producă mai multă energie, tov. Niculae, în discursul ţinut în faţa MAN-ului, a precizat că pe "perioada cincinalelor 1986-90 şi în perspectivă până în anul 2000...armata va participa la construirea noului canal Bucureşti-Dunăre."

De asemenea armata va contribui la "realizarea planului de dezvoltare a pădurilor... şi va executa în continuare, actualele obligaţii.

Armata înseamnă mâna de lucru pe gratis. Ce rămâne acuma, este ca stagiul militar să fie prelungit.

UNUL DESCHIDE, ALTUL ÎNCHIDE

"Congresul Stiinţei şi învăţământului", ce-a avut loc recent la Bucureşti, a fost deschis de noul membru al Academiei Române, tov. Niculae Ceauşescu, care a cerut oamenilor de ştiinţă să acţioneze în spiritul revoluţionar, etc., etc. Congresul s'a închis cu discursul celeilalte academiciene din sânul familiei, tov. Lenuţa care a cerut oamenilor de ştiinţă să acţioneze în spiritul revoluţionar, etc., etc.

Stiinţa şi învăţământul încep cu'n cizmar şi se termină c'o crăşmăriţă.

IUBIM FRIGUL...

Salariaţilor li s'a oferit spre semnare un formular prin care ei declară că sunt de acord ca temperatura din apartamentele lor să nu întreacă 12 grade Celsius. (circa 53 grade F.).

DOI PRIETENI

Colonelul El Gaddafi, cel care suportă mişcările teroriste, a primit un mesaj "de prietenie cu cele mai bune urări de sănătate şi fericire" din partea tov. Niculae Ceauşescu (Inf. Buc.)

VICTIMILE IERNII CEAUŞISTE

La un interval de câteva zile au murit la Braşov cinci persoane intoxicate cu gaz.

"Eddida Blaj, încadrată la ATCF Braşov, împreună cu mama şi copilul de 14 ani au fost găsiţi morţi în apartament."

"Cele trei persoane muriseră (scrie "Rom. Liberă", 21 Dec. 1985), fiind intoxicate cu oxidul de carbon emanat de aragazul lăsat aprins (două ochiuri şi cuptorul) în bucătăria neaerisită."

"Cu câteva zile înainte-- continuă R.L.--doi braşoveni decedaseră în aceleaşi condiţii."

Ziarul sfătuieşte pe cititori că "este total neindicat să se lase aprinse, peste noapte focurile sobelor cu gaz sau ochiurile dela aragaz."

Ziarul nu spune că aceşti inşi au murit pentrucă guvernul nu le dă voie să-şi încălzească apartamentul peste 12 gr. C.

Adevăratul ucigaş nu-i oxidul de carbon, ci tov. Niculae Ceauşescu.

Românului din Raiul Socialist i-au rămas două alternative: să moară îngheţat, ori să-şi ia riscul şi să lase un ochi de sobă deschis, ca să moară intoxicat.

NOROCUL DOROBANŢILOR

Cei care locuesc pe strada Dorobanţi sunt norocoşi. Pe acolo trece Ceauşescu în drum spre Palat. Strada se bucură de câteva becuri care o scoate din întunecimea ce domneşte peste celelalte cartiere.

NE VORBESC STRĂBUNII

In punctul "Pocioarne" (Timiş), a fost descoperită o aşezare neolitică aparţinând Culturii Tisa I. Aci se suprapuneau două aşezări, una de mari proporţii, din epoca bronzului, şi a doua din secolele III-IV A.D.

Aşezarea fortificată din epoca bronzului are şanţuri de apărare de 6 m. lăţime de 16.5 m. şi o adâncime de 3.5 m.

Aşezarea din sec. III-IV aparţine unei comunităţi daco-romane. Printre obiectele găsite se află un fragment de dinar roman de pe timpul Impăratului Traian.

FRIGUL ŞI ÎNTUNERICUL AU SCURTAT VIZITA D-LUI SHULTZ

D. Shultz a refuzat invitaţia d-lui Ceauşescu de a rămâne peste noapte în capitala României.

Motivul refuzului: "...in part because they were unsure whether there would be adequate light and heat." (Time, 30 Dec. '85).

Pentru prima oară, în istoria lumii civilizate, s'a invocat un astfel de motiv.

Anturajul d-lui Shultz a părăsit Bucureştiul la ora 6 p.m. iar oraşul "...was already as blacked out as London during the Blitz."

Curentul electric este furnizat 6 ore pe zi.

Prelungirea Statutului de Naţiune Favorizată va depinde de respectarea drepturilor umane, şi decizia se va lui în câteva luni. Secretarul de Stat american a remarcat că regimul tov. Ceauşescu "este cel mai represiv din Europa de Răsărit".

AUTO-ÎNCĂLZIRE

Ambasada Austriei din Bucureşti, şi-a construit un sistem de încălzire, independent de cel oferit de Municipiul Bucureşti. Combustibilul l-a adus din Austria într'o cisternă. România, ţara petrolului, unde diplomaţii sunt siliţi să-şi aducă bidoanele cu ţiţei din străinătate...

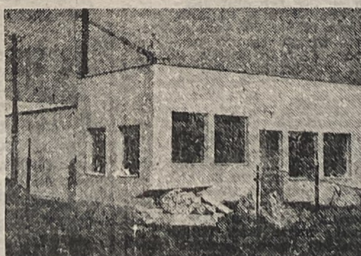
"TE CÂNTĂM PARTID IUBIT..."

In cadrul manifestărilor "Cîntarea României" şi sub egida Consiliului educaţiei politice şi culturii socialiste, corurile din capitală au participat la un concurs cu vibraţie patriotică revoluţionară! Tema aleasă fiind "Te cîntăm partid iubit", Te cântăm, pe tine, "Fiu Iubit" şi binefacerile aduse... de partid!

VACILE ŞI MERELE

Pentru a impresiona pe tov. Ceauşescu, (când vizitează vreo unitate zootehnică) şefii împrumută vacile dela o fermă vecină ca să arate că grajdurile sunt pline cu dătătoarele de lapte! Când se vizitează livezile se agaţă de ramurile pomilor, fructe. Unii chiar au făcut glume şi au agăţat pe aceeaşi cracă şi mere şi pere. Toţi au văzut, dar nimeni n'a spus nimic.

ABATOR ABANDONAT

La Tălpiţa, jud. Harghita, acest abator, care a costat peste un milion lei, de ani de zile toacă doar . . . bani. Intre timp crescătorii de animale din zonă sunt nevoiţi să-şi ducă animalele la zeci de kilometri.

Proprietarii de automobile caută să-şi salveze benzina neconsumată pe timpul iernii. Ei îşi umplu rezervorul la PECO, apoi îl golesc în bidoane pe care le ascund prin pivniţă, garaj, etc. Proprietarii speră ca la vară să poată consuma ce nu pot consuma iarna. Din această cauză s'au semnalat unele incendii.

In timpul vacanţei de iarnă, pentruca copiii să nu rămână lângă părinţi şi să meargă la Biserică, guvernul a aranjat: copiii din capitală să fie trimişi în provincie şi cei din provincie să vină în capitală. (Pentru educaţie politică).

Cetăţenii care sunt văzuţi în timpul orelor de lucru, plimbându-se pe stradă, sunt opriţi de miliţie şi întrebaţi de ce nu sunt la muncă. Miliţia verifică motivul absenţei.

Fotografia Elenei Ceauşescu apare din ce în ce mai des în ziare. Se pare că înainte de a preda puterea fiului Nicu, mama vrea să fie ea prima moştenitoare. Indirect ni se spune că cei din sânul familiei sunt îngrijoraţi de sănătatea "Fiului Iubit."

Un colonel de miliţie are un salariu de 16 mii lei lunar. Un colonel din armată 8.000 de lei (Salariul mediu este de 2.000 lei lunar.)

Sursele de energie ale RSR sunt: 40% gaze, 35% cărbune, 16% ţiţei şi 9% provenite dela hidrocentralele electrice.

Multe cinematografe din Bucureşti au matinee începând dela ora 9 a.m. Un prilej de a sta la căldura produsă de năduşeală. Ultimul spectacol începe la ora 7 p.m.

Rusia are depozitate arme chimice în 32 de locuri în Europa de Est. Unele depozite -precizează Ministerul american al apărării-sunt situate în RSR.

Cargoul "Voroneţ" este cea de a patra navă românească ce-a făcut ocolul lumii, urmând drumul deschis de Magellan.

Voiajul a durat 213 zile.

Celor care doresc să cumpere conserve de legume româneşti, le dăm sfatul să se ducă în Nicaragua. Acolo veţi găsi cutii de fasole, mazăre, morcovi "Made in Romania" şi mâncate de tovarăşii lui Ortega.

Industria cinematografică începută cu mare alai şi cu pretenţia de a-şi exporta peliculele, e acuma redusă la aproape nimic. Ce se mai produce, cu oarecare succes, sunt filmele animate de scurt metraj. Studiourile produc cam un film pe săptămână.

Chinezii vor să deschidă un consulat la Constanţa; Românii au aprobat, dar consulatul nu s'a deschis deoarece se opune Rusia. Ar fi prea aproape de portul sovietic militar Sevastopol.

Din motive de economie, sezon, lipsă de pasageri, etc. unele trenuri au fost desfiinţate, totuşi cei din Bucureşti au continuat să vândă bilete de voiaj pentru trenuri...fantomă. Cazul e adus la cunoştinţă de "România Liberă", în urma plângerilor unor călători care aveau bilet dar n'aveau tren.

Dacă nu obţine viza să vină în lumea liberă, Românul se mulţumeşte să poată petrece câteva luni în Bulgaria, Ungaria, Polonia, etc. Motivul: acolo nu va răbda gerul iernii.

Oraşul Beiuş a fost conectat la reţeaua telefonică automată interurbană. Prefix 992, în cazul când vreţi să telefonaţi din străinătate.

Muzeul de Istorie din Bucureşti dedică 12 săli cadourilor primite de tovarăşii Ceauşescu în timpul turneelor prin lume. Alături de cadouri, stau portretele şi busturile marelui conducător: iar pe pereţi sunt atârnate diplomele oferite "celor două stele pe cerul eternităţii". Printre diplome e şi aceea de "Cetăţean de onoare al Disneyland-ului".

Magazinele din Bucureşti se închid la ora regulată, dar se deschid şi rămân deschise după capriciile responsabililor. Pe uşile de intrare se pot citi: "Mă întorc în câteva minute" (asta înseamnă o oră.) "închis pentru aprovizionare", ori "sunt la şedinţă".

In 1986 rafinăriile vor prelucra ţiţeiul din Rusia, China, Egipt şi Libia, cerând doar preţul pentru plata muncitorilor.

Deşi e ordin ca să înceteze "vânzările condiţionate" totuşi ele se practică. La Braşov nu ţi se vinde o carte, pe care vrei s'o citeşti, dacă nu cumperi şi a doua carte care nu-ţi face trebuinţă. Aceleaşi lucruri se întâmplă şi cu alte obiecte.

Bazinele naturale de pescuit din Delta Dunării vor scădea, până în anul 1990, cu cca 100.000 hectare...Dar--asigură gospodarii guvernului--producţia de peşte se va dubla datorită crescătorilor artificiale...

Oficialităţile americane din Bucureşti, care-l cunosc pe preş. Ceauşescu, spun că acesta a slăbit în ultimele luni circa "10 pounds".

DIN ZIARELE STRĂINE

DESFIINȚAREA SECOLULUI 20

(Newsweek, 9 Dec. 1985)

—George F. WILL—

Soarta unui dictator nu este una fericită fiindcă munca sa nu se încheie niciodată. Foarte probabil că el are multe opinii, bazat pe presupunerea că supușii săi nu au nici una. Mihail Gorbaciov își termină lucrarea sa, cu detalii fine, despre o utopie monumentală, finisând rozetele și coloanele, ca să zicem așa. Mai precis, el cizelează noul program al partidului comunist. Desigur proiectul poate fi modificat în Februarie la dezbaterea aprinsă și în vălmășagul oratoric încins, care fac un congres al partidului atât de distractiv. Dar proiectul, pe lângă migrena produsă cititorului, îi mai dezvăluie și simțul unei continuități sumbre a crezului Kremlinului.

Acest program este al patrulea în istoria partidului. Primul a fost în 1903. Patruzecișidoi de ani au trecut între cel de al doilea (1919) și al treilea (1961). Cea mai puternică tendință a Occidentului este transformarea dorinței în realitate, așa că vocile Occidentului au salutat cel de al patrulea program ca o dovadă a moderației antiideologice a lui Gorbaciov. Acest raționament este fundamentat pe o trestie subțire: programul evită felul de profeții nechibzuite ale documentului lui Hrusciov din 1961, care declara că economia sovietică o va întrece pe cea americană în 1970, când muncitorii vor lucra 6 (șase) ore pe săptămână. Nu e de mirare că noul program promite pedepse pentru "vorbe goale umflate", ca să nu pomenim manifestările de "atitudini lingușitoare" și de "servilism deșănțat", luate și ele în obiectiv.

Uniunea Sovietică este în al 68-lea an de construire a comunișului (N.N. în engleză: communish), o fază care era numită (până ce denumirea a devenit stânjenitoare) Glorioasa Perioadă de Tranziție. Se presupune că tranziția este dela socialismul simplu la comunismul de cea mai bună calitate. Noul program, scris într'un stil literar care poate fi descris cel mai bine drept prolixitate proletară, are o exclamație introductivă: "Proletari din toate țările, uniți-vă!" Acest apel pare cel puțin straniu, ținând seama de furia Sovieticilor, atunci când muncitorii polonezi au făcut chiar acest lucru. Textul începe în plin galop: "Datorită Marii Revoluții Socialiste din Octombrie țara sovietelor a parcurs un drum lung și glorios..." Si se termină liric: "Sub conducerea partidului, sub stindardul marxism-leninismului" socialismul a fost construit și - pâzea, țineți-vă caii - comunismul vine curând. Retorica veche. Ce va fi comunismul? "O nouă stare calitativă a societății." Veți zice că asta-i vag? Dați-mi voie. Programul declară că partidul nu se ocupă "amănunțit" de comunismul "plenar". Si dece ar face-o, când maestrul n'a vorbit în fond? Marx a lăsat doar un plan schițat slab. El a afirmat că de fapt comunismul va fi ca o orchestră simfonică - un gând ciudat, având în vedere că el considera diviziunea muncii ca o "sursă a alienării". Dar o simfonie necesită un dirijor autoritar, iar partidul comunist sovietic s'a însărcinat cu acest rol. Punctul de vedere al partidului este prezentat în retorica veche a programului nou:

"...Principiul centralismului democratic... eficiență sporită a dirijării centralizate..." "...alianța de nezdruncinat a clasei muncitoare, a țărănimii colectivizate și a intelectualității..." "Educarea ateistă care impune aplicarea strictă a garanțiilor constituționale ținând de libertatea de conștiință..." "...activitatea partidului de educare ideologică pentru a conduce creșterea nivelului militar-patriotic..." "...practica care confirmă conceptul marxist-leninist al ..." "... dialectica evoluțiilor este astfel ca..." "pentru a îndrepta erorile unei naturi subiective, voluntare..." "...manifestând o fidelitate bolșevică față de abordarea autocritică și pe bază de principii..." Esența distilată. Stalinismul este punerea în practică a teoriei leniniste. Prin acest program Gorbaciov se anunță pe sine chiar drept un alt stalinist. "Intregul curs al dezvoltării omenirii confirmă analiza marxist-leninistă a caracterului și a fondului epocii actuale." "Nimic nu poate scoate sistemul capitalist condamnat de istorie din starea sa de criză generalizată..." A citi acest program este a cădea printr'un vid al timpului. Secolul al 20-lea nu există. Elita sovietică subscrie la o "știință" izolată în mod complet de realitate. Regimul sovietic, înarmat până în dinții săi de oțel și ignorant tufă, e la pândă pe scena lumii, împopoțonându-se cu "știința" sa în timp ce subscrie la superstițiile unui German din secolul al 19-lea, care, așezat la o masă din British Museum, a făcut ieftină literatură utopică, imaginându-și naiv viitorul.

Acum câteva decenii elita sovietică și-a acomodat crezul necesității de a urmări hegemonia mondială dar fără spasmul final al unui război global. Insă esența distilată, condiția sine qua non a leninismului, rămâne. Aceasta este convingerea în conflictul ireconciliabil dintre lagărele capitalist și comunist și triumful inevitabil al celui din urmă. In metafora lui Leonard Sapiro, ideologia regimului sovietic e o schiță de plan care orientează mai prost decât o busolă. Dar dă direcția către comunismul mondial. De aici rezultă că toate compromisurile și acomodările sunt temporare.

Marxism-leninismul zace ca o stâncă scundă nemarcată de valurile dovezilor că este o absurditate. Nicăieri, în imensa risipă de cuvinte, nu există un paragraf pe care o persoană instruită poate să-l citească fără să roșească pentru autorul scrierii. A citi acest limbaj coagulat înseamnă a-ți da seama ce înspăimântător de provincială este elita sovietică, cât de absolut separată este de cultura internațională, cât de complet intolerantă este comparativ cu toate celelalte sisteme sociale de pe pământ. După cum spune Robert Conquest, esențialul nu este că Gorbaciov învață din "Das Kapital" ca dintr'un breviar, tot așa cum Richard Inimă de Leu studia permanent teologia. Esențialul este că orice conducător sovietic a fost marinat temeinic în ideologia care îl legitimează.

Ceea ce e important nu este în mod exact modul în care ideologia este crezută ci faptul dacă regimul acționează în conformitate cu ea. Elita sovietică este dedicată propriei sale continuități și nu se va periclita pe sine prin reforme interne sau printr'o politică externă care ar pune la îndoială leninismul, care îi legitimizează monopolul puterii. Noul program (să admitem că, în mod dibaci, Gorbaciov poate atrage sprijin pentru program dela turbulentul congres al partidului) este o reafirmare care zdrăngăne ca ușa unei case de nebuni, o reformulare a bazei "științifice" a "privilegenției". Programul dovedește că arsenalul cel mai puternic al secolului al 20-lea este în serviciul celei mai durabile aberații a celui de al 19-lea veac. □

... HOTELUL DRACULA ...

Los Angeles Times, 20 Decembrie 1985

—Viorel URMA—

"PASUL TIHUTA" - ROMANIA - Călătorule, fii cu băgare de seamă. Lilieci și lupi împodobesc pereții acestui adăpost din Transilvania și bucătarul lui se odihnește într'un coșciug. Adevăratul său nume este "Hotelul Tihuța", dar oaspeții acestui adăpost extravagant, care a costat două milioane de dolari îi spun: "Hotelul Dracula". Chelnerițe în mânuși albe servesc pe ciobanii din împrejurimi cu vodcă poloneză. Biroul portarului este în etajul al doilea al unui turn. Radu Vărăreanu, bucătarul este vampirul în reședință. Ca să sperie pe oaspeți, el sare dintr'un coșciug, care stă în pivnița numită "camera de tortură". Dar pentru Vărăreanu excitarea s'a dus, pentrucă - cum spune el - repetând acest truc de prea multe ori, în timp ce așteaptă în coșciug, pică de somn.

Hotelul este așezat în Munții Carpați, la 50 km. Sud de granița cu Sovietele; seamănă cu o clădire în stil medieval. Păzește strâmtoarea de 1180 m, unde vârfurile stâncoase și chiar și holul hotelului sunt bătute de vânturi. Clădirea hotelului a durat timp de șapte ani. Hotelul s'a deschis anul trecut, fără prea mari perspective de câștig. Este ocupat numai 70 % din capacitatea lui, de 70 de camere, pe trei etaje-a spus Ioan Pașca, administratorul hotelului. Când a început clădirea hotelului în anul 1976, România conta că va atrage mii de turiști occidentali, dornici să viziteze patria legendarului vampir. Dar romanul "Dracula", scris de Bram Stocker, în anul 1897, a cărui acțiune se petrece pe aceste locuri, nu-l poți găsi în nici o librărie. Atât romanul, cât și filmele "Dracula" sunt interzise în România, pentrucă prezintă o imagine falsă a adevăratului "Dracula", un voevod din secolul al XV-lea: Vlad Tepeș, poreclit astfel pentrucă trăgea în țeapă pe dușmanii săi turci. Vlad este un erou național în această țară, care își ia în serios atât tradițiile, cât și istoria; de aceea autoritățile se feresc să-l asemene cu imaginea apuseană a contelui sugător de sânge de om.

Mihai Lassel, care a pictat decorațiile de pe pereți, spune că, a fost plănuit ca hotelul să se numească "Dracula", dar autoritățile i-au oprit; în schimb au încurajat folosirea tuturor celorlalte trucuri.

"Cu "Dracula" fiecare poate trăi un vis" - spune Lassel. Dacă vor, pot să-și petreacă o noapte în coșciug. De asemenea, pot bea "Elixirul Dracula", o țuică de prune cu miros pătrunzător.

Portretul unui vampirom împodobește peretele pivniței, unde stă coșciugul lui Vărăreanu, slab luminat, de două lumânări cu mici flăcări tremurătoare. Hotelul este acum în căutarea unei duzini de cranii omenești, pentru a împodobi mai bine pereții. Foarte puțini Români cunosc acest loc, pentrucă este nou și ascuns în păduri dese, pe drumul care leagă Transilvania de provincia de Nord: Bucovina." □

Sport

* Pentru iubitorii sportului dăm mai jos clasamentele Diviziilor "A" și "B" de fotbal, la sfârșitul turului, • ediția 1985-86.

DIVIZIA "A"

CLASAMENTUL SERIA I

1.	STEAUA	17	14	3	0	34–6	31
2.	Sportul stud.	17	9	6	2	36–16	24
3.	Dinamo	17	9	4	4	26–13	22
4.	Univ. Craiova	17	9	3	5	19–15	21
5.	Corvinul	17	8	2	7	44–22	18
6.	Petrolul	17	5	8	4	14–19	18
7.	„U" Cluj-Napoca	17	7	3	7	21–21	17
8.	F.C. Argeș	17	6	5	6	17–21	17
9.	Gloria	17	7	2	8	23–21	16
10.	Chimia	17	7	2	8	22–21	16
11.	„Poli" Timișoara	17	7	1	9	33–31	15
12.	F.C. Olt	17	5	5	7	18–24	15
13.	A.S.A. Tg. Mureș	17	6	3	8	16–23	15
14.	S.C. Bacău	17	7	0	10	23–26	14
15.	Rapid	17	5	3	9	20–30	13
16.	Victoria	17	3	6	8	13–24	12
17.	F.C.M. Brașov	17	5	2	10	9–34	12
18.	F.C. Bihor	17	3	4	10	13–34	10

REZULTATE TEHNICE

ETAPA 16-A

Corvinul	– Petrolul	5–0 (4–0)
S.C. Bacău	– Steaua	0–2 (0–0)
Rapid	– Chimia Rm. Vilcea	1–0 (0–0)
„U" Cluj-Napoca	– F. C. Olt	2–0 (0–0)
Gloria Buzău	– Dinamo	1–3 (0–1)
„Poli" Timișoara	– A.S.A. Tg. Mureș	3–0 (1–0)
Univ. Craiova	– F.C. Bihor	1–0 (0–0)
Sportul studențesc	– F.C. Argeș	0–0
F.C.M. Brașov	– Victoria București	1–0 (0–0)

REZULTATE TEHNICE

ETAPA 17-A

Steaua	– Univ. Craiova	2–0 (0–0)
Petrolul	– „U" Cluj-Napoca	2–0 (2–0)
F.C. Olt	– Sportul studențesc	2–2 (1–2)
Dinamo	– Corvinul	0–0
F.C. Argeș	– „Poli" Timișoara	4–3 (2–3)
F.C. Bihor	– F.C.M. Brașov	2–0 (2–0)
Victoria	– Gloria Buzău	1–0 (1–0)
Chimia	– S.C. Bacău	0–1 (0–1)
A.S.A.	– Rapid	2–0 (1–0)

GOLGETERII

- 13 GOLURI : Petcu (Corvinul) — 5 din 11 m.
- 11 GOLURI : Pițurcă — 1 din 11 m.
- 10 GOLURI : Hagi — 3 din 11 m.
- 9 GOLURI : Coraș, Bîcu — 1 din 11 m, Giuchici — 1 din 11 m.
- 8 GOLURI : Cîmpeanu II — 3 din 11 m.
- 7 GOLURI : Mateuț, Rotariu.

◄ •• ►

CLASAMENTUL SERIA I-A

1.	OȚELUL GL.	17	13	2	2	42-10	28
2.	Politehnica	17	11	4	2	23-10	26
3.	F.C. Constanța	17	8	4	5	22-13	20
4.	Dunărea CSU	17	8	4	5	21-14	20
5.	Steaua Mizil	17	8	2	7	22-22	18
6.	CFR Pașcani	17	6	5	6	22-20	17
7.	FC Progresul	17	7	2	8	21-15	16
8.	CSM Suceava	17	6	4	7	17-19	16
9.	FCM Delta	17	8	0	9	18-21	16
10.	Ceahlăul	17	7	2	8	16-19	16
11.	Prahova	17	7	2	8	17-23	16
12.	C.S. Botoșani	17	6	3	8	15-18	15
13.	Dunărea Cl.	17	4	7	6	13-20	15
14.	Olimpia	17	5	5	7	14-22	15
15.	Metalul	17	6	2	9	25-24	14
16.	Chimia	17	6	2	9	18-29	14
17.	Minerul	17	5	2	10	14-26	12
18.	Aripile	17	3	6	8	18-33	12

CLASAMENTUL SERIA II-A

1.	FL. MORENI	17	10	4	3	21-12	24
2.	Prog. Vulcan	17	9	5	3	35-14	23
3.	C.S. T-viște	17	9	4	4	29-12	22
4.	A.S. Drobeta	17	8	3	6	22-19	19
5.	Chimica	17	7	3	7	28-20	17
6.	Carpați	17	8	1	8	25-25	17
7.	Tractorul	17	6	5	6	19-19	17
8.	IMASA	17	7	3	7	19-26	17
9.	Electroputere	17	7	2	8	35-27	16
10.	Gaz metan	17	8	0	9	25-21	16
11.	Muscelul	17	8	0	9	21-25	16
12.	Sp. muncit.	17	7	2	8	19-26	16
13.	I.C.I.M. Bv.	17	7	1	9	27-27	15
14.	Mecanică fină	17	6	3	8	28-31	15
15.	Automatica	17	6	3	8	21-29	15
16.	Avîntul	17	6	3	8	18-33	15
17.	Șoimii Sibiu	17	5	4	8	25-26	14
18.	ICSIM	17	5	2	10	13-38	12

CLASAMENTUL SERIA III-A

1.	JIUL	17	12	2	3	30-11	26
2.	Gloria	17	10	3	4	40-12	23
3.	FC Maramureș	17	9	5	3	27-10	23
4.	Olimpia S.M.	17	8	3	6	33-24	19
5.	C.S. U.T.A.	17	9	0	8	24-22	18
6.	C.I.L. Sighet	17	8	2	7	20-23	18
7.	CSM Reșița	17	7	3	7	20-17	17
8.	Min. Cavnic	17	8	1	8	25-25	17
9.	Metalul	17	7	3	7	23-34	17
10.	Aurul Brad	17	7	2	8	16-19	16
11.	Mureșul Deva	17	8	0	9	17-26	16
12.	C.F.R. Tim.	17	6	3	8	17-17	15
13.	Strungul	17	6	3	8	25-25	15
14.	Mecanica	17	6	3	8	27-30	15
15.	Unirea A.I.	17	7	0	10	23-33	14
16.	Armătura	17	5	3	9	13-28	13
17.	Infrățirea	17	4	4	9	11-19	12
18.	Min. Lupeni	17	5	2	10	13-29	12

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

REAGAN DESPRE TERORISMUL COMUNIST

Răspunzând întrebărilor puse de publicația mexicană Noticias de Mexico - cu ocazia întâlnirii dintre Președintele Reagan și Președintele Mexicului, Miguel de la Madrid- Președintele american a acuzat Uniunea Sovietică și Cuba, de întreținerea mișcărilor teroriste din Emisfera Vestică.

"Spiritul de colaborare după întâlnirea dela Geneva poate fi ușor implementat - a spus Președintele Reagan- dacă Uniunea Sovietică oprește suportul ei pentru grupurile care încearcă să stabilească dictaturi comuniste în această regiune. Aceasta este o problemă care nu afectează numai Statele Unite dar toate democrațiile americane".

"Mâna Uniunii Sovietice și a surogatului ei cubanez, poate fi găsită în spatele mișcărilor teroriste ca: M-19 în Columbia, A.V.C. în Ecuador și desigur F.M.L.N. în El Salvador, printre altele. Ea se află și în spatele subversiunii guvernului din Nicaragua, împotriva vecinilor ei democrați. Legătura dintre aceste guverne aliate Sovietelor ca Nicaragua și Cuba și traficul internațional de narcotice a devenit profund evidentă.

Aceste calamități gemene - traficul de narcotice și terorismul-reprezintă cea mai insidioasă și cea mai periculoasă amenințare a emisferei, în ziua de azi" a declarat Președintele Statelor Unite, Ronald Reagan.

TOVARĂȘII CONTRA TOVARĂȘILOR

După 11 zile de lupte interne între fracțiunile marxiste din Iemenul de Sud, soldate cu 12.000 de morți și peste 24.000 de răniți, fostul președinte Ali Nasser Mohamed a fost înlăturat. Mohamed fusese acuzat că este prea liberal, el dorind să facă o apropiere de țările arabe din jur.

Pe data de 24 Ianuarie a.c., radio Aden a anunțat că Haidar Abubakar al-Attas a fost numit prim ministru de către comitetul central al partidului socialist.

Iemenul de Sud este o țară cu o populație de 2 milioane, fostă colonie britanică, care și-a căpătat independența, în 1967. Relațiile cu Uniunea Sovietică au început imediat după independență, reușind ca să se instaleze un guvern comunist. In 1979, Uniunea Sovietică a semnat un tratat de prietenie și colaborare cu această țară arabă situată la gura strâmtorii dintre Marea Roșie și Oceanul Indian. Investițiile sovietice au adus roade bogate Kremlinului, care a stabilit în acest punct strategic baze militare în portul Aden, cât și în insula Socatra, situată în vecinătatea coastei Iemenului de Sud.

O NOUĂ OFENSIVĂ

Trupe anticomuniste dotate cu armament modern american.

Trupele anticomuniste din Nicaragua sunt gata să înceapă ofensiva de primăvară contra guvernului sandinist. Această ofensivă, care poate să înceapă în câteva săptămâni, este considerată cea mai mare din cursul celor cinci ani de lupte.

Trupele naționaliste (Contras) sunt astăzi mult mai bine echipate și infiltrate adânc în centrul Nicaraguei. Corespondenții străini care au vizitat bazele din Honduras și Costa Rica, spun că moralul luptătorilor anticomuniști este foarte ridicat, în special acum, când s'a realizat pactul de asistență mutuală dintre trupele din Nord -Forțele Democratice Nicaraguene (FDN)- cu bazele din Honduras și cele din Sud -Alianța Revoluționară Democratică (ARDE)- care operează de-a lungul frontierei cu Costa Rica.

GENERALI AFGANI ARESTAȚI

Surse diplomatice apusene, au comunicat că autoritățile comuniste din Afganistan, au arestat cel puțin patru generali învinuiți că anunțau pe naționaliștii afgani de mișcarea trupelor de represiune sovietice. Pe de altă parte se confirmă știrea comunicată de soldații afgani trecuți la naționaliști că ciocniri tot mai dese au loc între trupele de ocupație sovietice și ostașii afgani.

Guvernul din Kabul nu a dat nici un comunicat dar reporterilor străini le este interzisă orice deplasare în interiorul țării. Așa cum s'a aflat, în trupele de ocupație sovietice din Afganistan, nu se prea găsesc soldați ruși. Ele sunt formate din ostași aparținând celorlalte naționalități din URSS. Printre cei care au căzut victime au fost identificați foarte mulți soldați basarabeni.

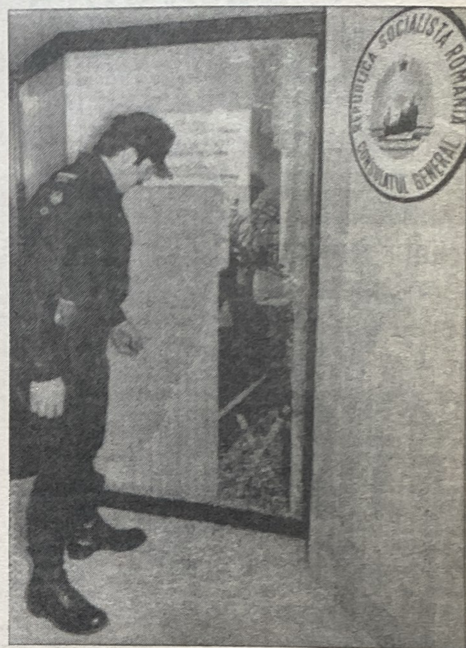
ÎNȚELEGERE SOVIETICĂ

Tot în cadrul măsurilor de îmbunătățire a situației internaționale, în discuțiile dela Geneva, s'au luat obligații neformale de a nu se încuraja noi conflicte pe glob. Prompt, Sovieticii, în confruntarea dramatică dintre Statele Unite și Libia, care poate exploda oricând, au furnizat Libiei toate mișcările vaselor flotei americane, după atacurile dela aeroporturile din Roma și Viena. Rachete moderne și alt utilaj militar au fost debarcate la Tripoli, iar Kaddafi a anunțat că dacă presiunile americane vor continua, va trece cu întreaga țară alături de comunismul sovietic. Se reactualizează un vechi paradox. America cheltuiește miliarde de dolari pentru aliați și aproape nu are unul de nădejde iar Rușii fac doar propagandă și spionaj și țările cad una după alta, ca merele coapte. O situație care ar trebui luată în considerație de politica americană, pentrucă răspunsul va veni dela sine.

UN ATAȘAT COMERCIAL ROMÂN ÎMPUȘCAT LA MONTREAL, CANADA

Ziarele, radio și televiziunea din Canada au anunțat în ziua de 21 Ianuarie a.c., următoarele:

Consulatul român din Montreal este sub supravegherea poliției, ca urmare a unui incident ce a avut loc în ziua de 20 Ianuarie a.c., în jurul orei 4 p.m. In urma acestui incident, atașatul comercial Lefter Petrișor (38 de ani) care se găsea împreună cu primul secretar Tudor Aron, a fost împușcat în șold.

POLIȚIA ANCHETÂND INCIDENTUL

Organele securității canadiene (RCMP) au spus că multe persoane au fost martore acestui incident. Acești martori au declarat că un bărbat ce purta o mască albastră sau neagră a tras prin fereastra consulatului, aflat în incinta unui complex de magazine și birouri din strada St. Urbain.

Gloanțele au trecut prin fereastra biroului și apoi printr'un perete interior de sticlă. Poliția a găsit afară 4 cartușe goale, provenind dela o armă semiautomată M16, armă standard folosită de forțele americane.

Reprezentantul RCMP nu a făcut nici un fel de speculație asupra motivului acestui incident, iar Dl. Petrișor a declarat că nu poate să se gândească la vreun motiv de a fi împușcat. Același reprezentant al RCMP a declarat:

"Noi suntem puși în fața faptului că s'a tras, dar nu putem ști cui au fost destinate aceste împușcături. Nu putem în momentul de față să facem nici un fel de conecții."

Dl. Petrișor, care este din București, a ajuns în Montreal Duminică, 19 Ianuarie a.c. Aceasta este prima lui călătorie în Canada în mai mult de un an. El a fost invitat în USA pentru câteva zile.

In timpul acestui incident consulul român se afla la Vancouver.

EN GARDE!

Dacă între Statele Unite și Uniunea Sovietică va izbucni un război ne-nuclear, Marina Americană va distruge în primul rând toate submarinele strategice rusești -a declarat un important personaj din Marina Statelor Unite. Este pentru prima dată când un ofițer superior american, dezvăluie public asemenea strategie. Când o fi și ziua aceasta?

OFIȚER KGB, SPION FRANCEZ

Scriitorul francez Thierry Wolton, în cartea sa "KGB în Franța" scrie că un important personaj din KGB cu numele codificat Farewell, a transmis Serviciului de informații francez între anii 1981-1982, date importante privind activitatea agenților sovietici, în furtul de tehnologie vestică. In urma informațiilor furnizate de Farewell, 47 de diplomați sovietici dovediți spioni, au fost expluzați din Franța. Informațiile furnizate de Farewell au fost atât de importante încât ele au făcut parte și din discuția care a avut loc la Ottawa în Iulie 1981 între Președintele Reagan și Președintele Franței, Mitterand. Cu dovezi concrete prezentate Președintelui Reagan, Domnul Mitterand a vrut să dovedească în plus loialitatea sa față de Alianța Vestică. Despre Farewell nu se mai știe nimic, el fiind dispărut fără urmă din 1983.

CENZURĂ RUSEASCĂ

Nu s'au depus bine în "safe" documentele semnate de Președintele Reagan și Gorbaciov -referitor la îmbunătățirea schimburilor culturale dintre cele două țări- și Rușii o țin tot pe a lor. Recent, Kremlinul a amenințat cu închiderea biroului agenției de știri americane din Moscova, dacă la rețeaua de televiziune americană ABC, va fi rulat filmul mini-serial "Amerika". Acest mini-serial este un film în care se dezvăluie publicului american și lumii întregi ce se va întâmpla în America dacă această țară va fi ocupată de comuniștii conduși de Kremlin. Un fel de nouă versiune a celebrei cărți "ANUL 1984" a lui George Orwell. Faptul că filmul îi deranjează pe Ruși nu ne surprinde. Ceea ce este grav, este oprirea difuzării filmului de către rețeaua de televiziune americană, cenzurată stalinist, în țara tuturor libertăților de expresie.

LOVITURĂ DE STAT ÎN LESOTHO

In urma blocadei economice impusă de Africa de Sud, guvernul civil din Lesotho a fost răsturnat și înlocuit cu un regim militar. Fostul prim ministru Leabua Jonathan ignorase rugămintea guvernului din Pretoria (Africa de Sud) de a nu permite ca pe teritoriul Lesotho-ului să se refugieze și să se organizeze trupe de gherilă ale Congresului Național African. Noua conducere a declarat că va avea legături strânse cu guvernul Botha din Africa de Sud.

Cronica internațională

AFGANISTANUL: SOVIETICII ÎMPOTMOLIȚI

—Niculae CIACHIR—

La peste șase ani dela invadarea Afganistanului de Sovietici, este clar că forța irezistibilă a Armatei Roșii a întâlnit manifestarea de voință neclintită a rezistenței afgane. In ultimul an, patru ofensive sovietice de amploare au fost respinse cu pierderi grele de ambele părți, iar liniile de aprovizionare ale guerilelor prin Pakistan au rămas deschise.

In aceste ostilități intensificate, Sovieticii au trebuit să preia povara luptelor dela o armată afgană marionetă redusă la jumătatea efectivelor sale inițiale datorită dezertărilor.

Folosind tot mai mult aviația și forțe de comando special instruite, Sovieticii își manifestă intenția deplină de a ocupa țara permanent și expediază mii de copii afgani în Rusia pentru o îndoctrinare de durată lungă.

La rândul lor, mujahedinii sunt la fel de hotărîți să dețină mare parte din regiunile rurale pe care le controlează în prezent și să facă ocupația atât de costisitoare pentru Ruși încât aceștia să fie convinși de a se retrage.

După întâlnirea la vârf dela Geneva este interesantă reacția Statelor Unite. Cu un puternic sprijin bipartizan în Congresul USA, guvernul american intenționează să răspundă celor mai urgente necesități ale luptătorilor de guerilă, în timp ce îi încurajează să-și întărească noua alianță formată din șapte organizații mari de rezistență.

La sfârșitul lui Decembrie trecut, un tânăr conducător de guerilă a vizitat Washingtonul. Atunci au fost definite trei priorități separate ca egal de urgente pentru oamenii care luptă și mor, ducând una din cele mai curajoase lupte din istorie.

Mai întâi, au fost exprimate satisfacții pentru armamentele îmbunătățite în general, dar și nemulțumiri pentru calitatea și cantitatea armamentului antiaerian.

In al doilea rând, conducătorii rezistenței dispune de un număr prea suficient de luptători, dar ei necesită în mod disperat mai multe camioane și animale de transport pentru a compensa pierderile grele cauzate de elicopterele și minele de teren sovietice.

In fine, există o amenințare reală asupra tuturor activităților luptătorilor pentru libertate, amenințare cauzată de tactica sovietică a pământului pârjolit prin care sunt distruse sate întregi iar supraviețuitorii sunt forțați să ia calea exilului. Fără sprijinul țăranilor locali, grupele de rezistență nu au hrană și, totodată, e mult mai ușor pentru Sovietici să surprindă convoaiele luptătorilor afgani în absența unor avertismente dela populația civilă.

De aceea alimentele și banii pentru procurarea hranei, a semințelor și a uneltelor agricole sunt necesități pentru a ține acasă populația locală. Guvernul Reagan a dublat pe 1986 ajutorul (nesecret) umanitar pentru Afganistanul rural, ajungându-se la 15 milioane dolari. Ajutoare suplimentare acordă în principal guvernele din China, Arabia Saudită și Egipt. Alte ajutoare sunt acordate de un număr de organizații particulare din Europa occidentală și Statele Unite.

In lupta lungă care va urma, unele evoluții din afara Afganistanului pot avea același efect ca și lupta din teren.

De exemplu, întâlnirea prietenească a președintelui Zia-ul Haq al Pakistanului cu primul ministru Rajiv Gandhi al Indiei poate conduce la o apropiere discretă.

O relaxare a tensiunii dintre ei ar elibera trupele pakistaneze din pozițiile lor defensive dela granița cu India. O modificare posibilă a atitudinii indiene privind Afganistanul către o nealiniere veritabilă ar confrunta pe Sovietici cu o deplasare importantă împotriva lor în echilibrul regional de forțe. Chiar mai importantă este impopularitatea sporindă a războiului afgan în interiorul Rusiei însăși, fapt care a fost revelat vara trecută prin sondarea obiectivă a turiștilor sovietici din Europa occidentală.

Unele îndoieli crescânde cu privire la război în straturile superioare ale birocrației moscovite ar putea, în cele din urmă, să influențeze o modificare de atitudine.

Poetul sovietic Ievgheni Ievtușenko nu vorbea singur atunci când a avertizat, la sfârșitul lui Decembrie trecut, că: "Numai neascunzând și nemușamalizând faptele în patria noastră ne pot acorda dreptul moral de a fi "universali."

Oare se gândea el la ororile pe care conducătorii sovietici le-au săvârșit, în trecut și în prezent, în Afganistan? □

NOILE HAINE ALE GENERALULUI POLONEZ

Inaintea celei de a patra aniversări a declarării legii marțiale în Polonia și a scoaterii în afara legii a Solidarității, evenimente petrecute la 13 Decembrie 1981, generalul Wojciech Jaruzelski și-a scos uniforma, a îmbrăcat un costum albastru și a început să se denumească președinte. Civili înlocuiesc ofițeri în majoritatea ministerelor regimului polonez.

Schimbarea distribuției și a costumelor din interminabila dramă poloneză este un semnal către Uniunea Sovietică că totul e sub control și un mesaj către Occident că, avându-l acum pe tehnocratul Zbigniew Messner în postul de prim-ministru, problemele economice ale Poloniei sunt gata pentru cârpeala pe care câteva miliarde de dolari credite ar face-o.

Occidentul nu trebue să fie înșelat de schimbarea garderobei. O politică de ajutorare a Poloniei, care nesocotește represiunea continuă și refuzarea drepturilor omului din această țară, ar reuși doar să sporească datoriile Poloniei fără să rezolve problemele sociale și economice profunde. Faptul brut al vieții poloneze este că regimul nu are nici o legitimitate în ochii poporului. Inveșmântarea reprezentanților conducerii comuniste cu haine civile nu va impulsiona pe muncitori să producă sau pe consumatori să accepte austeritatea necesară pentru a începe procesul reînnoirii vieții economice.

Reprezentația lui Jaruzelski continuă să urmărească scenariul, scris sau prescris, după care generalul s'a condus de când el a ridicat legea marțială la 22 Iulie 1983. O militară cămașă de forță a fost scoasă de pe societatea poloneză, doar pentru a fi înlocuită cu legi represive; legea marțială a fost continuată de mijloace legislative. Nu chiar de mult, de exemplu, o epurare a început la universități, unde membri ai corpului didactic care se știe că simpatizează mișcarea Solidaritatea, ilegală dar încă plină de vitalitate, sunt îndepărtați din funcții. Autoritatea acestei măsuri punitive își are origina în una din noile legi, cea în cauză prevăzând ca ministerul Educației să selecționeze rectorii și decanii, prin aceasta punând capăt tradiției lungi a autonomiei universitare. Conform noii legi, un rector poate da afară un membru al corpului profesoral fără anchetare sau drept de apel. Se urmărește ca această lege să aibă efect de intimidare asupra universităților, care au fost centre importante ale gândirii libere din Polonia.

Legislația represivă, arestările și întemnițările sunt răspunsul regimului la cererile de dialog din partea ilegaliștilor polonezi. Mișcarea sindicală ilegală, probabil unică în amploarea și natura ei, cuprinde circa un milion de muncitori care plătesc cu regularitate 1% din salariile lor lunare federației sindicale Solidaritatea.

Deși schimbările de decor și de costume pot înșela Occidentul, puțini sunt prostiți în Polonia. In ciuda legilor și a închisorilor, mișcarea ilegală se dezvoltă viguros pentrucă are sprijinul societății civile poloneze. In afară de Solidaritatea, există mii de activiști angajați în publicarea ilegală de ziare, pamflete, manifeste și buletine, acestea pe lângă cărțile care apar fără să știe că sunt interzise de regim. Această mișcare subterană nu e o organizație politică cu o conducere centralizată, program, strategie și tactică pentru a lua puterea. Mai curând este o rețea amorfă de grupuri autonome legate doar de necesitatea de a spune răspicat adevărul despre ceea ce se întâmplă în Polonia; de a se opune folosirii forței atât de către regim cât și de opoziție; și de a menține presiunea asupra regimului pentru a începe un dialog, care ar putea să ducă la o viață publică mai apropiată de principiile democratice.

Avem de a face cu un impas în confruntarea dintre societatea civilă independentă și statul comunist. Intr'o variantă poloneză a principiului "parcă", statul funcționează de parcă Solidaritatea n'ar exista (excepție atunci când îi arestează activiștii) iar mișcarea subterană se extinde și înflorește de parcă s'ar afla într'o societate liberă (cu prudența clandestină cuvenită). Impasul poate persista atât timp cât Uniunea Sovietică tolerează "diferendul polonez", sau atâta vreme cât Occidentul se pronunță clar și categoric că eșecul de a-l tolera va costa scump Uniunea Sovietică. O decizie de turnură absolută va depinde de evoluțiile internaționale, dar nu numai de ele.

O generație de Polonezi tineri, cu amintirea întipărită a celor 16 luni eroice ale Solidarității legale și cu conștiința modelată de respingerea societății oficiale așa cum o exprimă mișcarea ilegală, va trebui să fie luată în considerare. Dorința fierbinte de democrație și de drept de a participa la făurirea propriei sale istorii nu va putea fi contestată generației de Polonezi tineri. Ba chiar mai mult, istoria apasă pe umerii tinerei generații. □

Efemeride

Evoluția evenimentelor politice din ultimul timp, a plasat România la periferia lor, total descoperită față de orice dușman și lipsită de orice apărare și alianțe.

Izolarea actuală a României și absurda conducere care a distrus toată structura statului, își are până la un anumit punct asemănarea cu dictatura sceleratului Carol al II-lea, din primăvara anului 1940.

Acum ca și atunci, vălul care acoperea duplicitatea politică și incompetența păturii conducătoare a căzut, desvăluind -naivilor care refuzau să creadă- hidoșenia unui regim urît de popor, din prima zi a venirii lui la putere.

Acum ca și atunci, România s'a văzut singură în arena politică, atacată de aceiași dușmani seculari, ireconciliabili.

Atunci însă, mai exista enorma rezervă spirituală și materială, formată din întreaga națiune, consolidată pe tradiția și istoria unui neam vechi pe vatra lui, dela primele începuturi. Izgonirea unui rege de operetă, manevrat de o ibovnică de mahala, cu relații internaționale antiromânești, a fost o ușurare pentru popor și oameni politici, erau destui care puteau lua frânele țării.

Acum, un vacuum imens separă o pseudo-aristocrație conducătoare, apărută din nimic, de imensa masă a poporului, adusă la cea mai de jos treaptă a sărăciei - imaginea neo-sclaviei a utopiei comuniste-și ce este mai grav, de pe eșichierul politic românesc, au dispărut toate figurile politice, potențial înlocuitoare ale paranoicului cuplu ceaușist.

Exterminați în cel mai brutal mod - cu consimțământul tacit al Apusului- oamenii politici din România nu mai figurează nici în pomelnice. Teroarea comunistă i-a făcut pe oameni să se teamă chiar a le pronunța numele. S'a exacerbat în schimb o propagandă de neînchipuit într'o lume normală, în slujba unui ins care nu înseamnă nimic, și a apărut din nou...Apusul.

Apusul, acest punct cardinal de finalitate, a fost așteptat zeci de ani de jumătate de Europă să devină un ...Răsărit! Si nu a devenit, nu pentrucă nu putea, ci pentrucă n'a voit și se pare că nu voiește încă.

Acest Apus a administrat timp de douăzeci de ani pastila cu stupefiant a "rebelului independent" dela București. I-a dat clauza națiunii celei mai favorizate, iaht, avion, plimbare cu caleașca imperială, ghirlande de flori și dansuri de indigene tropicale, blănuri de Alaska și computere, uzine nucleare și diplome "Honoris causa". I-au aplaudat bâlbâielile și au prânzit cu el Charles de Gaulle și Richard Nixon, Amin Dada și Bokassa, iar el, el era după fiecare vizită când Ho-Si-Min, când Mao, când Kim-Ir-Sen, Brejnev sau Andropov, rămânând până la urmă un Stalin în costum de Buerebista cu tabloul lui Mihai Viteazul în birou. Scribii curții au numit această sinistră perioada tătărească, "epoca Ceaușescu".

Vraja a durat douăzeci de ani și când Kremlinul a zis " pașol na turbinca" scoțând din sacul de scamatorii "problema maghiară", Apusul a zis din nou: Prezent!

Ca din senin, presa din lumea liberă nu scapă o zi fără să-l ia peste picior pe liderul României. Argumente de netăgăduit, cifre, acte și evenimente, cad ca pietrele peste epocalul din Scornicești. Ce sunt toate acestea? Nimic altceva decât argumentele aduse de douăzeci de ani, la cunoștința Apusului, de întregul exil românesc și de care Apusul n'a vrut să țină seamă.

De ce judecata aspră a Secretarului de Stat Shultz, făcută lui Ceaușescu, acum și nu cu cel puțin 10 ani înainte? Chiar dacă nu era Shultz, era America.

De ce curtoazia fără precedent făcută Ungariei, unde s'a chefuit cu tarafuri de lăutari? (mai au Ungurii și alte atracții nefotografiate și nedate la ziar.)

Dușmănit de cei din Răsărit și neîmprietenit cu cei din Apus, regimul comunist din România, ne dă imaginea unui spânzurat care nu stă pe pământ și nu se poate înălța la cer.

Dacă aceasta este situația regimului comunist este naturală întrebarea Românilor, străinilor, prietenilor și neprietenilor: -Ce face exilul românesc?

Există vreun Român activ, din afara țării, care să fie mulțumit de aportul pentru cauza românească adus de Românii liberi?

Ni se va răspunde poate, că toate cancelariile apusene își au politica lor, care nu poate fi schimbată de nici o intervenție venită din afară. Foarte posibil!

Tot atât de reală este și constatarea că Românii din exil, nu se pot uni. Este marele dar al concepției democratice de a opta pentru pluralism. Este un lucru bun și pluralismul, dar cel puțin un obiectv major nu-i poate aduna pe pretinșii lideri din exil într'o acțiune comună?

Democrați erau înainte de primul război mondial, și conservatorii și liberalii, dar la momentele de mare răscruce au găsit suficiente resurse sufletești pentru a pune patria, deasupra partidului.

Ce cred despre aceasta C.N.R. și U.R.L.?

CRONICA VREMII

O SPECIE DE ZIARIŞTI

——Ion BOIERU——

Alegerile din Filipine oferă un caz interesant de studiu, în științele politice, așa cum le definesc profesorii americani. In treacăt fie spus, profesorii americani au o viziune deosebită de acea a Europenilor, în privința științei politice. Tradiția europeană a păstrat structurile și esențele aristotelice, în politică și a integrat elemente ale viziunii lui Platon, și mai târziu ale învățăturii creștine.

Dacă aceste trei aspecte nu și-au găsit îngemănarea lor -de tip european- în unele din teoriile științei politice americane, Americanii au adus, în schimb, o oarecare mobilitate în evaluarea și descrierea fenomenelor politice. O mobilitate care este uneori prea mercurială, încât nu mai ai posibilitatea de a pătrunde esența stărilor politice; principiile devin și ele mobile și deci își pierd caracterul lor de principiu.

Acei care au dat caracterul acesta de mobilitate al științei politice, au fost în special profesorii influențați de ideologiile de stânga, ca un semn de snobism și superficialitate; în special, unii din profesorii de jurnalistică. Prin intermediul școlilor de jurnalistică, s'au creat ziariști, oarecum de duzină, cu o pregătire limitată, și mai ales, deloc o pregătire în domeniul profund și serios al științei politice sau al istoriei. O pregătire de spoială și excelentă ignoranță a fundamentelor morale ale oricărei științe sau discipline și a principiilor pe baza cărora se constituie o știință sau o disciplină a cunoașterii.

Cazul Filipinelor este foarte simplu de analizat, în lumina acestor considerații preliminare. De ani de zile, guvernarea lui Marcos este ținta atacurilor jurnaliste, în America, din partea unei categorii de ziariști. Acceptăm presupunerea inițială, că aceste atacuri sunt îndreptățite și corecte, mai cu seamă, că această guvernare a lui Marcos s'a extins pe o lungime de decade; și deci a instaurat o stare generală de oboseală, asociată cu dorința unor schimbări în viața internă a Filipinelor. Dacă acceptăm și acuzațiile de corupție și fraudă care ar face ravagii, sub guvernarea lui Marcos, putem fi de acord cu reportajele unei prese americane, care descriu starea de anarhie din țară. Presupusă anarhie, însă, pentrucă Marcos este prezentat ca un dictator.

In fața avalanșei de atacuri corecte sau incorecte, președintele Marcos a anunțat în toamna trecută că este gata să se supună verdictului electoral și a anunțat alegeri pentru Februarie 1986. Insuși faptul de a se supune alegerilor generale, și de a avea opoziția politică a lui Corazon Aquino, înseamnă o formă de democrație, care nu prea există în țările asiatice din regiunea Filipinelor. Pentru unii ziariști americani, această formă de democrație, nu înseamnă absolut nimic. Ba, chiar, dimpotrivă, este o formă de dictatură. Iată, deci, o mobilitate de știință politică, care contravine oricărui principiu și oricărui bun simț.

Opoziția lui Corazon Aquino are un oarecare suport popular, și ea însăși aduce în campania electorală unele calități morale, pe care nu le poate contesta nimeni. Deși, încă nu s'a articulat ca o personalitate politică, care să fie în stare să conducă propria ei țară. In cursul campaniei electorale, doamna Corazon a făcut însă afirmații grave, care vor avea consecințe serioase în cazul că dânsa va reuși în aceste alegeri. Dânsa a afirmat că va îngădui comuniștilor să participe în guvernul pe care-l va constitui, dacă va fi aleasă de popor. Iată ce fel de perspective oferă, pentru viitor, doamna Corazon Aquino, într'o țară în care comuniștii sunt o cantitate neglijabilă și într'o țară în care se apără interesele lumii libere, tocmai împotriva penetrațiilor comuniste, dirijate de Moscova. Filipinele reprezintă un punct de mare importanță strategică în spațiul asiatico-pacific. Ziariștii americani pe care i-am pomenit se prefac a nu cunoaste valoarea strategică a Filipinelor - care au două baze militare americane - și nici pericolul pe care-l oferă doamna Corazon Aquino, prin introducerea eventuală a comuniștilor în guvernul său, în caz de reușită în alegerile din Februarie 1986.

De ce spunem că se prefac acești jurnaliști americani? Simplu de tot. Pentrucă nu subliniază, nu arată nici un pericol în poziția lui Corazon Aquino, poziție procomunistă, declarată public și cu claritate. Si, acești ziariști, în loc să prezinte cu obiectivitate, situația din Filipine, continuă să fie partizanii acestei doamne care nu oferă nici un fel de garanție pentru o îmbunătățire a lucrurilor din țara ei, și nu are nici un fel de acreditare politică. In același timp, jurnaliștii aceștia americani, au intensificat campania de asasinare morală și politică a lui Marcos, întrebuințând "arhive", "documente", "declarații oficiale", "opinii" și "savanți" de toate felurile, într'o împerechiere ciudată de elemente, din care, de fapt, nu poți desprinde decât dorința de lichidare a unui om politic.

Este, aici, o încălcare a oricărei decențe jurnalistice și politice. Un amestec direct în treburile interne ale Filipinelor și o falsificare a adevărurilor, în fața opiniei publice americane.

Alegerile încă n'au avut loc și acești ziariști vorbesc de fraude în materie de voturi, fără să poată aduce probe evidente și clare. Corazon Aquino este un răsfăț al acestor ziariști și ei vorbesc despre popularitata ei, dar foarte rar acești ziariști menționează numărul participanților la adunările electorale unde vorbește dânsa; pentrucă acest număr de participanți este extrem de redus. Din contră, președintele Marcos, care este popular în Filipine, nu apare în reportajele de presă și în pozele dela televiziune, aproape niciodată, ca și când n'ar exista.

Nu este vorba de o prejudecată sau de prejudecăți ale ziariștilor aceștia din America, ci de cu totul altceva, așa cum a fost în Vietnam, în Iran, în Angola și cum este în Africa de Sud. Un front al stângiștilor, camuflați sub eticheta de "liberali", pentru a servi, conștient sau inconștient, interese străine, deloc americane.

Nu se respectă, în acțiunea acestor ziariști, nici cel mai elementar principiu de știință politică, pentrucă le ignorează, și interesul lor nu este să facă știință politică, ci "gazetărie sui-generis", pentru a întreține vie curiozitatea publicului, nu pentru a informa, documenta și prezenta adevărul, în lumina unor principii morale de educație națională. Chiar recent, unul din acești ziariști a declarat că el lucrează pentru public, nu pentru națiune. Ai crede că acești ziariști nici nu se socotesc ca făcând parte din vreo națiune anumită, ci sunt o clasă specială de profesioniști ai mobilității intelectuale, de interpretare și evaluare a evenimentelor lumii.

De aceea, ei se consideră în poziție legitimă să amestece valorile, principiile și idealurile politice, după bunul lor plac profesional, sau impertinență. Există o singură consolare: în afară de scandalul sunător, de pe urma acestor ziariști, nu rămâne nimic. □

NOTE SI COMENTARII

O TRISTĂ ANIVERSARE

S'au împlinit anul trecut 40 de ani dele întemeierea organizației așa ziselor "Națiuni Unite", ce a avut loc în anul 1945 în orașul San Francisco, din California, Statele Unite, la care au luat parte 50 de națiuni, cu scopul de a promulga o directivă universală, pentru a pune capăt unor viitoare conflagrații războinice dintre anumite țări depe Mapamond. Timp de două luni, și anume, din ziua de 25 Aprilie și până în ziua de 26 Iunie, respectivii delegați ai celor 50 de națiuni, s'au străduit să pună, negru pe alb, anumite principii pentru viitorul omenirii, spre a înlătura în viitor alte războaie, pe plan mondial. Buna intenție a făptuitorilor actului de întemeiere a Națiunilor Unite, a fost și va rămâne, fără doar și poate, una dintre cele mai mari și abominabile rușini, înregistrată de istorie.

Cu ocazia sărbătoririi a 40 de ani de existență a organizației Națiunilor Unite, ce a avut loc pe ziua de 24 Octombrie, 1985, în orașul San Francisco, au participat și trei semnatari originari ai actului de întemeiere, și anume: Harold E. Stassen, din partea Statelor Unite; Dr. Charles H. Malik, din partea Libanului și Generalul Carlos P. Romulo din Filipine. Au fost prezenți, în afară de cei cinci membri ai Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, din care fac parte: Statele Unite, Uniunea Sovietică, Anglia și China, Secretarul de Stat al Statelor Unite George Shultz și la fel, delegații a peste 100 de țări ce s'au afiliat între timp acestei organizații, ridicându-se ca ciupercile pe un băligar de cai, ca să intre în istorie sub nomenclatura de "**lumea a treia**" , lume care, în dorința-i de a-și găsi libertatea, se află acum pe brânca înfometării.

Spus'a în cuvântarea sa, cu această ocazie dl. Shultz, un adevăr ce nu mai poate fi desmințit de istorie, că anume: "Scopurile originare ale Națiunilor Unite, au fost nobile și la înălțime...Astăzi însă, după 40 de ani, prea puține dintre expectațiile respective, au fost realizate. Nașterea organizației "Națiunile Unite", fără doar și poate n'a transformat lumea în paradis"...

Ce înțelepte, ce nespus de drepte și înțelepte cuvinte, ce demonstrează, cu vârf și îndesat, apele tulburi în care s'a scăldat de 40 de ani, organizația Națiunilor Unite.

Au Italienii un dicton al lor, când spun "UNA ORGANIZATIONE DESORGANIZATA" ce, pre românească noastră limbă ar însemna: "o organizație, dezorganizată", și asta, pe drept cuvânt o putem spune despre fantomatica organizație a Națiunilor Unite, care la ora actuală, nu-i nimic altceva decât o trambulină de propagandă a comunismului, având pe masa de șah, drept pioni inconștienții delegați ai unor țări din Africa, ce, lipsiți fiind de o educație politică, au căzut inconștienți în plasa de păianjen a marxism-leninismului, construită de bezbojnicii dela Moscova.

Cuvântători, peste cuvântători, de toate rasele și credințele, au ridicat în slăvi, cu acea ocazie, această cea mai impotentă organizație pe care a cunoscut-o isotria veacului nostru. Si asta, pe motivul că, scopul principal al acestei organizații, a fost de a proteja omenirea de alte viitoare războaie sângeroase.

Privind îndărăt, peste anii ce s'au scurs între timp, ne putem da seama că organizația Națiunilor Unite, n'a reușit absolut deloc să împlinească scopul pentru care a fost creată. Căci, între timp, precum a spus-o pe drept cuvânt, reprezentatul Canadei, dl. Stephen Lewis, au avut loc 145 de războaie pe Mapamond, în care au fost implicate 71 de țări, având ca rezultat 20 de milioane de cazualități, adică: morți și răniți.

Cărui "Holocaust" i se datorește acest carnagiu inuman, ce depășește, cu vârf și îndesat, crimele comise împotriva Evreilor de către schizofrenicul conducător al celui de al 3-lea Reich: Adolf Hitler?

Este adevărat, precum o afirmă istoria, că, intrând în cel de al doilea război mondial, Statele Unite l-au câștigat din punct de vedere militar, și-i iarăși nespus de adevărat că fără ajutorul militar și material al Statelor Unite, Rusia Sovietică s'ar afla astăzi sub papucul Nemților, dar în același timp, este și rămâne adevărat că, ajutându-i pe Ruși să câștige războiul, la ora actuală, cel mai mare dușman al Statelor Unite, este și rămâne, fără îndoială, Rusia Sovietică.

Americanii n'au cunoscut și nu cunosc însă zicala noastră românească, că anume: "PE CINE NU-L LASI SA MOARA, NU TE LASA SA TRAIESTI". Si asta a dovedit-o cu vârf și îndesat, machiavelica organizație a Națiunilor Unite, cea mai dezorganizată organizație a veacului nostru.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832